

ก ระแสท่อมโฆษณาจตุคามรามเทพ ที่นำโด่งกว่าสินค้าตัวใดๆ ใน ตลาดโฆษณา ที่ยิ่งกว่านั้น ตลาดพุทธพาณิชย์ตามวัดต่างๆ ก็หันมา “เทวภิเษก” ยกเอาเทวดามาเป็นเครื่องมือค้าขายแสวงหากำไร อย่างไม่ละอาย ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็เพราะมุ่งหวังที่จะโกยกำไรให้ มากๆ ตามทิศทางของทุนนิยม

เมื่อเงินเป็นใหญ่ กำไรมากๆ เป็นหลัก จึงทำให้วิถีชีวิตของคนในระบบทุนนิยมพร้อมที่จะขายจิตวิญญาณ ขายอุดมการณ์ ขายแผ่นดินสุดท้าย แม้กระทั่ง...ขายตัว ก็ยอมทำได้เมื่อถูกมอมเมาด้วยบริโภคนิยม หรุหรานิยม อำนาจนิยม และเล็ดลามากินิยม

ยอดขายจตุคามๆ ทำให้เงินสะพัดนับหมื่นๆ ล้าน หลายคนดีใจทำให้ ยอดจิตพิสู่งขึ้น จริงๆ แล้วถ้าเอา**ยาบ้า**มารวมด้วย ยอดรวมจิตพิก็จะสูง ยิ่งกว่านี้ แต่ยอด “**แย่อยยับ**” ทางจิตวิญญาณ ที่ลุ่มหลงไปกับมงคล ตีนขาว หันไปพึ่งพาลิงภายนอกมาช่วยดลบันดาล โดยมีพระเป็นผู้พา ออกนอกแก่นแท้พุทธศาสนาเสียเอง ผลในระยะยาวแล้วย่อมก่อให้เกิด การสูญเสียทั้ง ศาสนา เศรษฐกิจ และสังคม แต่เป็นผลสำเร็จ**เรียบร้อย** โรงเรียนทุนนิยมที่ต่างตั้งใจกอบโกยกำไรด้วยกัน

ยังโชคดีที่ไทยมีบุญอยู่บ้าง ทำให้เรามีตัวอย่างของคนดีๆ ที่ตั้งใจ เสียสละ ตั้งใจขาดทุนเพื่อสังคมและประเทศชาติ ต่อเนื่องกันมายาวนาน จนกระทั่งมาถึงในหลวงองค์ปัจจุบัน นอกจากเศรษฐกิจพอเพียง และวิถีชีวิตพอเพียง ที่ทรงเป็นแบบอย่างทั้งทรงทำให้ดูและพูดให้ฟัง เพื่อให้พลกนิกรชาวไทยได้พ้นภัยจากทุนนิยม ที่มุ่งเอาแต่แสวงหากำไรให้มากๆ แล้ว พระองค์ยังได้พระราชทานพระบรมราโชวาทอันลึกซึ้ง ถึง การยอมขาดทุนให้ได้ นั่นคือกำไรของเรา (our loss is our gain) และยังทรงเน้นว่า

“.. เราไม่อยากจะ**เป็นประเทศก้าวหน้า**อย่างมาก เพราะถ้าเราเป็น ประเทศ**ก้าวหน้า**อย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศเหล่านั้นที่เป็น ประเทศที่มีอุตสาหกรรม**ก้าวหน้า** ก็จะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลัง อย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบ “คนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมี**สามัคคี**นี้แหละ คือ เมตตา กัน ก็จะ อยู่ได้ ตลอดไป” (พระราชทานเมื่อ ๔ ธ.ค. ๒๕๓๔)

ดินและฟ้ามีอายุยืนยาว เพราะดินและฟ้ามิได้อยู่เพื่อตัวเอง แต่ยอมขาดทุนเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นอยู่เรื่อยมาฉันใด คนที่เสียสละ ตั้งใจขาดทุนให้ผู้อื่นยิ่งๆ ขึ้นไป จึงไม่ต่างอะไรกับฟ้าและดินที่เป็น บุญและคุณแก่ตนโดยตรง ทั้งเป็นบุญและคุณแก่โลกโดยรอบ

๒

● **จริงจัง ตามพ่อ**

“**คนโลก**
ขยันโกย
กำไรให้มากๆ
= ทุนนิยม
“คนเสียสละ”
ขยันตั้งใจ
ขาดทุนให้
ยิ่งๆ
= บุญนิยม

หลายปีมาแล้ว ผมได้รับเชิญให้ไปพูดอภิปรายธรรมะที่ลานหินโค้งวัดสวนโมกข์ของท่านอาจารย์พุทธทาส ร่วมกับท่านภิกษุณีธัมมนันทา ตอนที่ท่านยังเป็น อาจารย์ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ ยังไม่ได้บวช วันนั้นเป็นครั้งแรกที่ผมพูดถึง “บุญนิยม”

อาจารย์ฉัตรสุมาลย์ท้วงติงผมว่าต้องระวังให้ดี ใครๆ จะเข้าใจผิดว่า “บุญนิยม” หมายถึงการทำบุญเพื่อหวังสวรรค์วิมาน แต่ท่านก็ไม่ได้ช่วยแนะนำว่าจะอธิบายนอย่างไรดี

ท่านสมณะโพธิรักษ์ ท่านให้ความหมายสั้นๆ เปรียบเทียบกับ “ทุนนิยม” ฟังแล้วเข้าใจชัดเจนถูกต้อง ไม่มีทางที่จะเข้าใจเป็นอย่างอื่นได้เลย

“ระบบ ทุนนิยม คือระบบที่ คนโลก ขยันโงยกทำอะไรให้มากๆ ส่วนบุญนิยมนั้น ตรงกันข้าม ระบบบุญนิยม เป็นระบบที่ คนเสียสละ ขยันตั้งใจขาดทุนให้ยิ่งๆ”

ทุกวันนี้บ้านเมืองมีปัญหาร้ายแรง เพราะ “ทุนนิยม” กว่าจะรู้ตัวก็เกือบสายเสียแล้ว

๓๐ พฤษภาคม ที่ผ่านมามีศาลตัดสินคดีประวัติศาสตร์ ใช้เวลาอ่านคำพิพากษานานถึง ๑๐ ชั่วโมง พิจารณาละเอียดยิบ อัยการฟ้องให้ยุบพรรคการเมืองรวม ๕ พรรค ด้วยข้อหาอะไร พรรคการเมืองแย้งอย่างไร ทั้งอัยการและพรรคที่ถูกฟ้องอ้างพยานมากมาย ตัวละครเยอะแยะ แยะเกือบเท่าบางตอนของเรื่องสามก๊ก บอกรายละเอียด ใครพบใคร ที่ไหน พูดว่าอะไร เมื่อไร

พรรคใหญ่มากถูกยุบพรรค กรรมการบริหาร ๑๑๑ คน ถูกตัดสิทธิ์ทางการเมือง ๕ ปี ส้มคร ส.ส.ไม่ได้ ลงคะแนนเลือกตั้งก็ไม่ได้ พรรคเล็กอีก ๓ พรรคถูกยุบด้วย กรรมการบริหารสิบกว่าคนถูกตัดสิทธิ์ทางการเมืองเช่นกัน พรรคใหญ่พรรคหนึ่งรอด

ทุกพรรคทั้งที่ถูกยุบและไม่ถูกยุบ ต่างดำเนินกิจการพรรคแบบ “ทุนนิยม” ทั้งสิ้น ด้วยความเข้มข้น, บ้าคลั่ง “ทุนนิยม” ต่างอัตรากัน

การเมืองจะดีขึ้นไม่ได้ถ้าพรรคการเมือง ไม่เปลี่ยนจาก “ทุนนิยม” มาเป็น “บุญนิยม” วิกฤติทางการเมืองครั้งนี้ ผู้หวังไยบ้านเมืองหลายคนกระทุ้งให้ผมเอาพรรคพลังธรรมมาปิดฝุ่น หรือไม่ก็ตั้งพรรคใหม่ขึ้นมา จากประสบการณ์ที่ลุยทางการเมืองมาอย่างโชกโชน ผมยืนยันว่า สถานการณ์ยังเหมือนเดิม คนส่วนใหญ่ของประเทศยังไม่พร้อมที่จะสนับสนุนพรรคแบบ “บุญนิยม”

จะไปปิดฝุ่นพรรคเก่าตั้งพรรคใหม่ไปทำไม เพราะมีพรรคในอุดมคติซึ่งปฏิบัติได้จริง ได้ผลดีจริง เกิดขึ้นมา ๗ ปีแล้ว คือ “พรรคเพื่อฟ้าดิน” เป็นบุญนิยมสุดๆ ดำเนินงานการเมืองด้วยความเสียสละ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ (เช่น นักการเมืองต้องไม่รับเงินเดือนแม้แต่บาทเดียว เป็นต้น)

คณะผู้ก่อตั้งไม่ต้องการส่งสมาชิกสมัครรับเลือกตั้งตอนนี้ ขอเวลาอีกนับร้อยปี กว่าสังคมจะพร้อมสนับสนุน ใครรอได้ก็รอ ใครรอไม่ได้ก็เลือกพรรค “ทุนนิยม” พรรคต่างๆ ไปพลางๆ ก่อน

7

บ้านปานาดอย

...แม้ว่าเราจะต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ที่บีบบังคับเสียจนบ้านแตกสาแหรกขาด... ลูกๆ ทุกคนได้ร่วมกันต่อสู้ ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เคียงข้างกับฉันและนายปรีดีอย่างเข้มแข็ง และอดทนมาโดยตลอด...

16

สี่สั้นชีวิต

ผ่าตัดต่อมลูกหมาก

เป็นมะเร็งขั้น ๔

เมื่อปี ๒๕๔๗...

วันนี้อาการหนักขนาดไหน?

68

ประสบการณ์ ได้ร่มสัมมาสิกขา

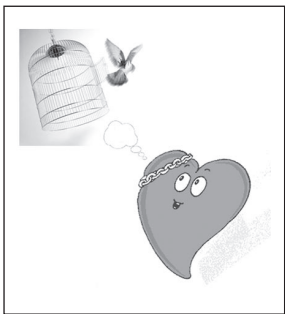
.....จงชัดเจนในเป้าหมาย อย่ามัวเสียเวลาแหวะอยู่กับสวนดอกไม้ข้างทาง ยิ่งเราคิดว่าเราสามารถทำให้ผู้ชายมาชอบเราได้ด้วยการทำงานจริงจะก้านละก็ คุณค่าของเราจะยิ่งลดต่ำลง แทนที่ผู้ชายเขาจะให้ค่า เขากลับมองเห็นเป็นเพียงดอกไม้ริมทางด้วยซ้ำไป อะไรที่ได้มาง่ายดาย เขาก็ยอมทิ้งไปง่ายเช่นกัน.....

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒๐๓
เดือน มิถุนายน ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก: “คนโลก” ขยันโดยกำไร ๑	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่ามาดอย	จำลอง
15	การ์ตูน	วิสูตร
16	ลีลันชีวิต(ชูศักดิ์ วาริสระ)	ทีม สมอ.
22	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
27	ขาดกทันยุค	ฉวมพุท
30	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
40	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
42	เรื่องสั้น (ไม่ไหวด้วยประการทั้งปวง)	เอกชัย นพรัตน์
48	ตั้งจิตไว้ผิด เพื่อเศรษฐกิจไม่พอเพียง	ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ
53	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ,เสกฐชน
60	ความเป็นมาและความเชื่อเรื่องพระธาตุ	ส.ศิวรักษ์
62	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
66	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
68	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	อันติมะ
71	ชีวิตไร้สารพิษ	ลื้อเกวียน
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
76	ข่าวคนเอ๊ย	นักข่าวเบอร์สาม
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัญญาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินต๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินต๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๓
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ขอยนมินทร์ ๔๔ ถ.นมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินต๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินต๊ะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ข.นมินทร์ ๔๔ ถ.นมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

รู้ตัว

ติดตามเราคิดอะไรตั้งแต่ฉบับแรก ๑-๔๖ มา
ชื่อเองที่ลันตา หลังจากนั้นเป็นสมาชิก ส่งเงินมาต่อ
สมาชิกอีก ๑ ปีแล้ว ได้รับหรือยัง อายุ ๘๐ แล้ว
รู้ตัวว่าหลงๆ หู ตา จมูก ฟัน (ลัน) หมดสภาพแล้ว

- สมาชิก ๐๑๙๑๒ ราชนารี

☞ ได้รับเงินและลงทะเบียนต่ออายุแล้วครับ
ฉบับ ๒๐๑-๒๑๒ ถึงจะอายุ ๘๐ แต่ก็ยังมีสติ
รู้ตัวว่าหลงๆ ไปบ้าง ทั้งรับรู้ว่าหู ตา จมูก ลัน
หมดสภาพแล้วอีกด้วย นับว่าดีกว่าคนหนุ่มสาว
คราวลูกหลานอีกหลายคน ที่ไม่รู้ตัวรู้ตน ไม่รู้
บาปบุญคุณโทษเอาเลย นอกจากไม่ทดแทนคุณ
แผ่นดินแล้ว ยังบังอาจเนรคุณแผ่นดินอีกต่างหาก
รักษาสุขภาพให้ดีนะครับ อยู่เป็นผู้สูงอายุต้นแบบ
ของสังคมต่อไปนานๆ ระลึกถึงเสมอมาครับ

กวนิยม

ยิ่งนานวัน กระแสจุดความรามเทพยิ่งแรง
ไม่ลด ระบาดไปตามวัดทั่วไป สมประโยชน์ร่วม
กันระหว่างวัดกับคนนอกวัด วัดอ้างว่าหารายได้
ไปทำนุบำรุงศาสนา ฟังดูแล้วก็ชอบกล วัดพุทธ
ทำเรื่องนอกพุทธเพื่อเอาเงินไปทำงานเผยแผ่
ศาสนา มันหัวมังกุท้ายมังกกรซัดๆ น.ส.พ.บาง
ฉบับก็โหมโฆษณาเหลือเกิน เงินตัวเดียวແທ້ๆ
ทำให้อะไรๆ มันผิดเพี้ยนไปได้

- ชาวพุทธ บ้านนอก อยุธยา

☞ ชาวบ้านอย่างเราๆ จะทำอะไรได้ละครับ
ก็ต้องปล่อยให้ไปไปตามกงเกวียนกำเกวียน ใคร
ทำอะไรก็ได้อย่างนั้น บุญบาปของใครของมัน
จัดสรร แบ่งปันยึดเหนี่ยวให้กันไม่ได้หรอก ที่อุตริ
อาสาเป็นบวชไปรษณีย์กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลส่ง
ให้คนตายนั้น ช่างแก่กล้าล้ำหน้าพระพุทธรเจ้า
ถึงปานนั้นเขี้ยวนะท่าน ลองคิดดูเป็นไรคนเป็นๆ
เห็นหน้ากันอยู่ทุกวัน ยังแบ่งปันกรรมดีให้กันไม่

ได้ ใครอยากได้ดีต้องทำดีเอาเอง นี่คนตายไป
แล้วยังจะแบ่งบุญแบ่งกุศลอุทิศส่งให้กันอีก ถ้า
ทำได้จริง สวรรค์บนฟ้าแบบที่เชื่อกันคงแออัด
ยัดเยียดแทบไม่มีที่ยืนแน่ๆ ส่วนนรกก็คงร้าง
ประชากร ยมบาลตงงาน จะศรัทธาปสาทะพระหรือ
พุทธแบบไหน แบบอเทวนิยมสุโกตวรรษหรือ
แบบเทวนิยมหลงเทพติดสวรรค์ปั้นแต่ง ชาว
พุทธก็เลือกเอาเองเถิดครับ อย่าให้ศาสนาพุทธ
เหลือแต่ชื่อที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญก็แล้วกันครับ

หวยไต่ดินบนดิน

รัฐบาลจะแปลงร่างหวยบนดินให้กลับมาเอา
ใจชาวบ้านอีกรอบ ความจริง เรื่องนี้วัดน่าจะ
มีบทบาทชี้นำชาวบ้านให้เห็นธรรม ชื่นชื่อว่าหวย
ไม่ว่าบนดินไต่ดินมันก็การพนันทั้งเพ เป็น
อบายมุขที่ต้องหลีกเลี่ยงละเว้นให้ได้ แต่ที่ไหนได้
ในวัดน่าจะเป็นแดนปลอดอบายมุข ก็ยังไม่วายมี
ขบวนการไปหวยเล่นหวย

- พระสายวัดป่า ยโสธร

☞ สาธุครับ บรรพชิตยืนยันมาเองย่อมเชื่อ
ได้ว่าแม้วัดก็ไม่พ้นวงจรรูปาทัวร์ของอบายมุข ผม
เองก็พบเห็นคาตาอยู่เหมือนกัน ฆราวาสอย่าง
ผมยังไม่เชื่อแม้แต่สลากกินแบ่ง แต่ผู้อยู่ในเพศ
บรรพชิตกลับไม่พ้นจากวังวนนี้ ชาวบ้านก็ไม่รู้จะ
ทำอย่างไร รู้ทั้งรู้ยังทำ เรื่องแปลงหวยไต่ดิน
เป็นหวยบนดินผลงานของรัฐบาลก่อนที่รัฐบาลนี้
กำลังจะสานต่อนั้น จะด้วยเหตุผลผลใดก็ตามที่
มันทวนกระแสธรรมซัดๆ มันเป็นอบายมุข ทาง
ฉิบหาย เอาง่ายๆ หวย คือ ห = หายนะ ว =
วอดวาย ย = ย่อยยับ ไม่ว่าจะไต่ดินบนดินมันก็
หายนะปานกันนั่นแหละ พระและองค์กรพุทธที่
ออกไปเย็บๆ ให้บัญญัติพุทธศาสนาไว้ในรัฐธรรมนูญ
นั้น งานนี้ไม่เห็นสำแดงบทบาทได้อันควรค่าแก่
ชาวพุทธเลย ข้ออ้างที่ว่าเอาหวยบนดินแก้
ปัญหาหวยไต่ดินนั้นเป็นวิธีคิดแบบคนลันคิด

จากผู้อ่าน

การป้องกันปราบปรามห่วยใต้ดินไม่ใช่เรื่องเกิน
ขีดความสามารถของตำรวจ ถ้าเอาจริงเอาจัง
เคร่งครัดต่อหน้าที่ทุกระดับ ห่วยใต้ดินไม่เหลือ
ซากหรือก อันที่จริงแค่มีสลากกินแบ่ง สลาก
ออมสิน และ สลาก อ.ก.ส. ก็เอื้ออาทรน้ำผึ้ง
เจือยาพิษให้ชาวบ้านเกินพอแล้ว น่าจะมีนโยบาย
กำหนดเป้าหมายลดลงๆ ทุกปี จนไทยปลอด
อบายมุขทำลายคนประเภทนี้ลงได้ในที่สุด รัฐ
อย่าคิดเอาแต่ได้ และอย่าส่งเสริมให้ชาวบ้าน
มักง่ายมักได้โดยไม่ประกอบสัมมาอาชีพ

เกินใบ

ฟังข่าว สนช.ล้มกฎหมายบ้านาณนักรการเมือง
เห็นว่าเพราะ สนช.ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งแบบ
สภาชุดเก่าสมัยนายกทักษิณ ไม่มีส่วนได้เสียกับ
การได้รับบ้านาณน จึงรักษาผลประโยชน์ของ
ประชาชนคนส่วนใหญ่ของประเทศเป็นหลัก
มองมุมนี้ก็จะเห็นได้ว่าสถานการณ์ปัจจุบันผลพวงจาก
การปฏิรูปรัฐประหารมีจุดยืนที่เที่ยงตรงกว่าที่มาก
จากการเลือกตั้งเสียอีก

- ลูกชานา ชัยนาท

☞ เป็น ส.ส.เพราะอาสาอาสาเสียสละ (ส. : เสีย
ส. : สละ) หรือเพราะอยากเป็นจนตัวสั้น พลิก
พลั่วทุกระบวนท่า ทั้งไหววอนร้องขอ ลวงล่อ
ฉ้อฉล ทูจริตสารพัด หาโอกาสเข้าสภา ใคร
ปฏิบัติหน้าที่เพื่อตนเองหรือเพื่อประชาชน เสีย
สละหรือกอบโกยไม่รู้จบ ก็อยู่ที่ถือกำเนิดทางการ
เมืองอย่างไร ฝ่าท้องคลอด (เสียเงินค่ามือค่ามัด
หมอบ) หรือคลอดเองตามธรรมชาติ (แค่เสียแรง
เบ่งลม) สุดท้ายแล้วกรรมชี้เจตนาว่าโลกหรือสละ

ตน...ก็ฟังแรกและสุดท้าย

เพื่อนร่วมรากเหง้าอันต่ำต้อยของผม รำพัน
อย่างอ่อนแรงและท้อแท้ ต่อความไม่มีน้ำใจของ

คนบางกลุ่มว่า ลูกสาวของเขามุมนานะเรียน สอบ
เข้ามหาวิทยาลัยในจังหวัดบ้านเกิดได้ แต่ด้วย
ความยากจน ไม่มีเงินค่าใช้จ่ายมากมายสารพัด
จึงเข้าเรียนไม่ได้ แสนเสียชีวิตโอกาสและความ
สามารถ จะวอนไหววอนผ่อนผันต่อผู้มีหน้าที่
รับผิดชอบก็คงไม่เกิดประโยชน์อะไร ถึงจะมีกฎ
ระเบียบกำหนดไว้ก็น่าจะผ่อนผันเอื้อเพื่อเด็กได้บ้าง
เด็กหลายคนคงมีปัญหาเช่นเดียวกัน ผิดหรือที่
เกิดมาจน

- ส. ตู่สำโรง อุบลราชธานี

☞ เรื่องอย่างนี้ ต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่รับ
ผิดชอบในส่วนของตน การปฏิบัติต่อคนหมู่มาก
จำเป็นต้องเป็นไปตามกฎระเบียบ หากอำนาจให้
ผ่อนผันได้แต่ไม่เอื้อเพื่อตามสมควร ผู้รับผิดชอบ
สถานศึกษานั้นก็ควรได้รับคำตำหนิ การมองโลก
มองปัญหาต้องมองให้รอบด้าน หลากหลายมุม
มองให้พ้นกรอบประโชชน์ตน เกิดมาจนเงินไม่ผิด
หรือถ้าไม่จนใจจนปัญหา ปรวิญญามีใช้คำตอบ
สุดท้ายของชีวิต เมื่อเกือบ ๕๐ ปีก่อน ลูกครู
ประชาบาลจนๆ คนหนึ่ง สอบเข้าจุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัยได้ พ่อบอกว่าไม่มีเงินส่ง ลูกบอกว่า
พ่อส่งได้แค่ไหนก็แค่นั้น จะหางานทำด้วยเรียนด้วย
เขาดมมือกินมือ ร้อนเรไปอาศัยขายคานบ้านคนโน้น
คนนี้บ้าง ทำงานบ้านสารพัด พอได้อาศัยกินอยู่
บางปีก็ไปอาศัยวัด วันหยุด ปิดเทอมต้องทำงาน
งานกรรมกรไร้อ้อย งานตัดหญ้าแต่งสวน บ่อย
กัตตาการ ฯลฯ กระทั่งเจาะเลือดขายก็ยังคงเคย ไม่
เคยท้อแท้ที่เกิดมาจน ดิ้นรนพึ่งตนเอง จนครูบา
อาจารย์รู้เรื่องจึงยื่นมือโอบอุ้ม หาทุนสงเคราะห์
ให้บ้าง หางานให้ทำบ้าง ในที่สุดก็ฝ่าฟันจนจบ
มหาวิทยาลัย ถ้าอยากเรียนจริง พ่อแม่ลองปิดรูรั่ว
ขยันทำงานเพิ่มขึ้น ประหยัดและออมยิ่งขึ้น เจ้า
ตัวเองทำงานเก็บเงินไปพลง ปีหน้าสอบเข้าใหม่
ถ้าไฟยังไม่มอด

☞ บรรณาธิการ

อ้างอิง “๑๔ ล้านเสียง” พร่ำเพรื่อ ทั้งยามครองอำนาจรัฐในภาวะปกติ และยามวิกฤตการณ์ร้อนรุ่มจนจระไรแผ่นดิน เพียงเพื่อบั่นราคาหุ้นความชอบธรรมที่จลิตแล่นอยู่ในสนามการเมืองการปกครองประเทศ

แม้ยามรอคำประกาศิตจากศาลรัฐธรรมนูญด้วยใจระทึกทัก ยุบพรรค หรือไม่ยุบพรรค ก็ไม่วายเรียงหน้ากันออกมากดดันองค์กรที่เกี่ยวข้องและก่อกระแสด้วย “๑๔ ล้านเสียง” ฐานการเมืองของพรรค ฟังแล้วคิดเผินๆ อาจสะกดให้ชะงักงันได้

แต่...ข้อเท็จจริงที่ควรไตร่ตรองและกลั่นกรองด้วยจิตสำนึก ความจริงลุ่มลึกที่รู้ๆ กันอยู่ในแวดวงการเมืองไทย “๑๔ ล้านเสียง” ใช้เพชรน้ำหนึ่งที่เจียรระโนแล้วก็หาไม่ ยิ่งมากมีสิ่งแปลกปลอมเจือปน ทุกเสียงมิใช่จากสติปัญญาของผู้ใช้สิทธิ์ใช้เสียง และมีใช่จากความยินดีเต็มใจ ชื่นชมศรัทธา หรือเข้าใจบทบาทการใช้สิทธิ์ใช้เสียงในระบอบประชาธิปไตย

ที่สำคัญที่สุดแม้เสียงส่วนที่บริสุทธิ์ในจำนวน ๑๔ ล้านเสียงนี้ ก็มุ่งหมายมอบสิทธิมอบภารกิจให้ผู้ที่ได้รับเลือกพรรคที่ได้รับเลือกทำหน้าที่บริหารจัดการประเทศด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ สร้างสรรค์พัฒนาการเมืองการปกครองตามครรลองธรรม มิใช่รวมหัวกันฉ้อฉลปล้นแผ่นดินดังที่ปรากฏความจริงผุดโผล่ออกมาทีละเรื่องสองเรื่อง และจะบานเบิกไปเรื่อยๆ

เพราะฉะนั้น “๑๔ ล้านเสียง” จึงมิใช่คำตอบสุดท้าย มิใช่เหตุปัจจัยอันชอบธรรมที่จะใช้เป็นตัวแปรกดดันกระบวนการชี้ขาดชะตากรรมของพรรคการเมืองใดๆ หากปรากฏพยานหลักฐานฟังได้ว่ากระทำผิดแน่แท้ ย่อมสมควรปล่อยวางให้เป็นไปตามยถากรรม

ยิ่งออกมาไว้วาย อ้างโน่นอิงนี่ ยิ่งสำแดงให้เห็นธาตุแท้ของตน กรรมอันลามกใดแม้ผู้อื่นมิรู้มิเห็นกรรมนั้นตนเองย่อมรู้อยู่แก่ใจ ย่อมละอายใจทุกยามเมื่อระลึกถึง

หากสิ้นยางอายุไร้ทริโอดตบปะแล้วไซ้ไร้ก็ผิดวิสัยนักการเมืองของประชาชน ๑๔ ล้าน !

๒

พ ฤษภาปีนี้ต่างจากพฤษภาปีก่อนๆ ที่เคยร้อน และแห้งแล้ง ปีนี้ฝนมาเร็ว ปลายเดือนเมษายนก็เริ่มตกแล้ว ฝนโปรยลงมาชุ่มฉ่ำ ต้นไม้บนดอยและเชิงดอยเปลี่ยนโฉมทันที ใบไม้แห้งๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียวสด

ผู้ชมโทรทัศน์ **เอเอสทีวี** บางคนติดตามการฝึกอบรมนักเรียนนายร้อย จปร. ตีว่าน่าจะไปถ่ายทำหลังสงครามตมมากกว่าที่ไปช่วงสงครามตม จะได้เห็นความเชี่ยวชาญของธรรมชาติบริเวณโรงเรียนผู้นำ

ความดีใจที่ได้ฝนนั้นคงไม่มีใครดีใจมากไปกว่า **บุญหล่น** และเพื่อนพี่น้องน้องพี่อีก ๔ ตัว เคยกินแต่ฟางแห้งๆ หญ้าแห้งๆ ตอนนี้อย่างไรก็กินก็มีความสุขๆ เต็มไปหมด เข้าสายเล็มหญ้าอย่างเพลิดเพลินเจริญใจ ตกบ่ายพื้เลี้ยงพาไปเล่นน้ำในสระใหญ่ ซึ่งฝนช่วยเติมน้ำให้เต็ม

เป็นบุญของบุญหล่นและคณะที่ได้มาอยู่กับเรามีฉะนั้นก็ถูกแปรรูปเป็นลูกชิ้นไปนานแล้ว วันก่อนผมพบกับสมาชิกสภาท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง จัดกิจกรรมโถงชีวิตโคกระบือเนื่องในปิมหามงคล ผมชมว่าเป็นความคิดที่ดีมาก แต่อยากเสนอให้ดียิ่งขึ้นไปอีก คือโถงชีวิตสัตว์ทุกชนิด ด้วยการเลิกกินเนื้อสัตว์

ฟังๆ ก็ง่ายๆ แต่ทำยาก เคยติตรสอร่อยของสรรพสัตว์มานานแล้ว จะพรากได้อย่างไร

การทำบุญช่วยชีวิตสัตว์ด้วยการช่วยกันเปิดร้านอาหารมังสวิรัตินานๆ นั้นได้ผล แต่ก็เพียงบางมือบางคราว จะให้เว้นเนื้อสัตว์หลายมือติดต่อกัน ต้องที่โรงเรียนผู้นำทำอยู่ ตลอดหลักสูตร ๔ วัน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมกินอาหารมังสวิรัตินาน ๑๐ มือ

ช่วงเวลา ๒๑ ปี ฝึกอบรมกว่า ๔๙,๐๐๐ คน

แล้ว ถ้าครบ ๕๐,๐๐๐ คนก็ช่วยให้สัตว์น้อยใหญ่ไม่ต้องถูกฆ่ามาเป็นอาหาร ๕ แสนมือ คิดเป็นจำนวนมากมายับไม่ถ้วน

● ท่านผู้หญิงพูนศุข พนมยงค์

● เพ็ญศรี พุ่มชูศรี

เดือนพฤษภาเราสูญเสียบุคคลสำคัญของชาติ ๒ ท่าน เป็นสตรีทั้งคู่ คือ**ท่านผู้หญิงพูนศุข พนมยงค์** และ **ศิลปินแห่งชาติ เพ็ญศรี พุ่มชูศรี** ท่านผู้หญิงเสียชีวิต **วันปรีดี พนมยงค์ ๑๑ พฤษภาคม** ส่วนพี่โจ้วเสียชีวิตคือพี่สรวุฒน์ เสียครบ ๑ เดือนพอดี

เพลงสัญญาณเชิญผู้รับการฝึกอบรมผู้นำเข้า
ห้องใช้เพลง “อุดมการณ์ชีวิต” ของท่านอาจารย์
พุทธทาส ซึ่งมีเนื้อร้องตอนหนึ่งว่า “ชีวิตคือการ
ต่อสู้ คว้าศึกษา”

ชีวิตของท่านผู้อาวุโส ๒ ท่านนั้น นำศึกษา
คว้าศึกษา อย่างยิ่ง

พิธีสำหรับท่านผู้หญิง จัดให้มีการลงนาม
ไว้ว่าลัยที่สถาบันปรีดี พนมยงค์ ซอยทองหล่อ
ถนนสุขุมวิท ส่วนสำหรับพี่โจ้วนั้นมีการสวด
อภิธรรมที่วัดมกุฏฯ วัดข้างโรงเรียนเก่าของผม

งานสวดที่สุวัฒน์ จนแล้วจนรอดผมไปไม่ได้
สักคืน ติดงานฝึกอบรมที่กาญจนบุรี และการ
ประชุมสภาที่กรุงเทพฯ ไม่รู้จะไปกล่าวขอโทษกับ
ใครเพราะญาติสนิทที่สุดของพี่สุวัฒน์ที่ผมรู้จักก็มี
พี่โจ้วเท่านั้นซึ่งป่วยไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น

โชคีสถานศึกษาแห่งหนึ่งขอเลื่อนการฝึก
อบรมที่โรงเรียนผู้นำ ผมจึงไปเคารพศพพี่โจ้วได้ถึง
๒ คืน ผมพบพี่โจ้วครั้งสุดท้ายหลายปีมาแล้ว
จำไม่ได้ว่าพบที่ไหน ที่จำได้ก็คือเดือนพฤษภาคม
เดือนเดียวกับที่พี่โจ้วเสียชีวิต เดือนพฤษภาคมเมื่อ
๑๕ ปีก่อน พี่โจ้วเป็นห่วงไปเยี่ยมผมบ่อยๆ ขณะ
ผมร่วมชุมนุมหน้ารัฐสภา สนามหลวง และถนน
ราชดำเนิน

ตอนที่เราเคลื่อนย้ายขบวนออกจากสภา
เข้าถนนราชดำเนิน ผมเห็นพี่โจ้วยืนโบกไม้โบกมือ
ให้กำลังใจด้วยสีหน้าที่กังวลอย่างยิ่ง

ผมเล่าให้ท่านผู้อ่านทราบใน “เราคิดอะไร”
ฉบับที่แล้วว่าพี่สุวัฒน์และพี่โจ้วจัดดนตรี “แต่น้อง
ผู้ทิวไทย” หาเงินช่วยค่าอาหารกลางวันให้เด็ก
นักเรียนสังกัด กทม. หลายครั้ง พี่ทั้งสองไม่มีลูก
รักและห่วงลูกคนอื่นนับหมื่นๆ

การจัดดนตรีการกุศลช่วยเด็ก กทม. ในครั้ง
นั้นมีนัยเชื่อมโยงกัน นอกจากพี่โจ้วจะเป็นคน
รักสงสารเด็กแล้ว พี่โจ้วยังเป็นลูกพนักงาน
เทศบาลนครกรุงเทพฯ (กทม.) อีก (คุณพ่อพี่โจ้ว
ประสบอุบัติเหตุถึงกับพิการ วันเดียวกับที่พี่โจ้ว
ร้องเพลงอัดแผ่นเสียงเป็นครั้งแรกในชีวิต)

● ปรีดี พนมยงค์

พิธีไว้ว่าลัยท่านผู้หญิงพูนศุข ที่สถาบันปรีดี พนมยงค์

● สุวัฒน์ วรดิลก (รพีพร)

● เพ็ญศรี พุ่มชูศรี

พี่สุวัฒน์และพี่โจ้วจัดดนตรี
“แต่น้องผู้ทิวไทย” หลายครั้ง

ในงานสวดพีโฉว คุณน้อยน้องสาวคนสุดท้ายของพี่สุวัฒน์ซึ่งเป็นบุตรสะใภ้ของท่านผู้หญิงพูนศุข พนมมยงค์ เชิญให้ผมไปร่วมลงนามไว้อาลัยท่านผู้หญิง วันอาทิตย์ที่ ๒๐ พฤษภาคม วันนั้นผมติดหลายงาน ทั้งที่เมืองกาญจน์ และเมืองกรุง แต่ผมก็หาเวลาปลีกตัวไปจนได้

แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ผมเกลียดคำพูดของนักการเมืองที่ว่า “ไม่มีมิตรแท้และศัตรูถาวร” ผมเห็นว่ากะล่อนซัดๆ คนเราต้องมีทั้ง ๒ อย่างตลอดไป คือมิตรแท้ และศัตรูถาวร

สถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี เอาเทปเก่าที่บ้านทีกไว้เมื่อ ๓ ปีก่อนมาฉาย ท่านผู้หญิงกล่าวในการให้สัมภาษณ์ว่าท่านนึกถึงคนดีๆ ขอบคุณทุกท่านที่มีบุญคุณ ส่วนคนไม่ดีที่ทำให้ท่านทุกข์ ท่านอโหสิให้หมด ท่านจึงมีแต่มิตรแท้, ถาวรยั่งยืน และไม่มีศัตรูหลงเหลืออยู่เลย

ท้ายคำไว้อาลัย ผมแสดงความรู้สึกนึกคิดว่าผมได้ประโยชน์จากคำพูดของท่านผู้หญิง และผมขอทำตามอย่างท่าน

เจ้าภาพจัดนิทรรศการประวัติท่านผู้หญิงไว้น่าชมมาก มีทั้งภาพและลายลักษณ์อักษรที่เป็นลายมือและตัวพิมพ์ ผมเอากระดาษไปยื่นเขียนลอกคำเปิดใจของท่านซึ่งเป็นธรรมะสอนใจผู้ใฝ่ดีที่ต้องเผชิญกับความไม่เป็นธรรม

กว่า ๙๐ ปีของชีวิตฉันที่ผ่านมา เหตุการณ์มากมายหลายอย่างได้เข้ามาสู่ชีวิตของฉัน ล้วนสอนให้ฉันได้เข้าใจใน “สัจจะ” ของโลกอย่างแจ่มชัด แม้ในอดีตจะมีความผันแปรที่ทำให้วิถีชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงไป และต้องเผชิญกับความไม่เป็นธรรมทั้งหลายที่โถมกระหน่ำเข้ามา

หากฉันตั้งอยู่ในเจตนาธรรมที่บริสุทธิ์ ยึดมั่นในความซื่อสัตย์ สุจริต อโหสิกรรมกับทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ถือโกรธเคืองแค้นใดๆ อีกตลอดเวลา ฉันไม่เคยลืมหิวหรือรู้สึกหิวต้อง

สวมหัวโขน จึงไม่เคยคิดว่าชีวิตได้มีความแปรเปลี่ยนแต่อย่างใด...

สิ่งที่ฉันกระทำลงไปทั้งหมด ฉันถือว่าเป็นหน้าที่ที่พึงจะกระทำในฐานะภรรยาของสามีและแม่ของลูก ฉันเชื่อเสมอว่าครอบครัวยังคงเป็นสถาบันที่สำคัญในชีวิตของมนุษย์ แม้ที่เราจะต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ที่บีบบังคับเสียจนบ้านแตกสาแหรกขาด

หากครอบครัวของเราก็ยังคงอยู่ ลูกๆ ทุกคนได้ร่วมกันต่อสู้ พินฝ่าอุปสรรคต่างๆ เคียงข้างกับฉันและนายปรีดีอย่างเข้มแข็งและอดทนมาโดยตลอด นั่นคือความภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตของฉันแล้ว

เพราะฉะนั้น หากจะต้องปิดฉากชีวิตลงก็ถือว่าเป็นการปิดโดยธรรมชาติ ไม่คิดว่าเป็นเรื่องของความเปลี่ยนแปลงอะไรที่จะรับไม่ได้ เพราะฉันเชื่อว่า **“สรรพสิ่งในโลกย่อมเปลี่ยนแปลงผันไปตามกรรม”**

ผมมักจะพูดกับผู้เข้ารับการศึกษาให้ผู้เข้าใจคำว่า **“ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม”** คำนี้ไม่ได้หมายความว่า ถ้ามีธรรมะแล้วทำอะไรก็แคล้วคลาดหมด เช่น เดินไปชนกับรถที่กำลังวิ่งสวนมาแล้วไม่เป็นอะไร เป็นต้น แต่หมายถึงเมื่อได้รับทุกข์ก็ไม่ทุกข์เท่าที่ควร

ท่านผู้หญิงเป็นแบบอย่างดียิ่ง ผลุญเหตุการณ์ร้ายแรงก็ครั้งก็หนักก็ไม่ทุกข์มาก มิฉะนั้นคงเครียดจัดเป็นโรคร้ายไปแล้ว คงไม่สามารถมีความสุขอยู่มาได้จนอายุ ๙๔ ปี

ก่อนออกจากสถาบันปรีดี พนมยงค์ เจ้าภาพได้แจกเอกสารคำสั่งของท่านผู้หญิงซึ่งท่านเตรียมไว้แล้วเมื่อ ๙ ปีก่อน เตรียมพรากเตรียมจาก อย่างมีสัมมาทิสฺส สมควรที่จะนำมาเผยแพร่ให้สมาชิก **“เราคิดอะไร”** ได้ทราบโดยทั่วกัน

คำสั่งให้ดูทุกจุด

๑) เมื่อคนขึ้นรถ หรือขึ้นบันได

๑) เมื่อขึ้นรถโดยสารสาธารณะ ให้ยืนให้มั่นคง

๒) ไม่ควรดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

๓) ไม่ควรพกอาวุธ

๔) ไม่ควรสูบบุหรี่

๕) ไม่ควรดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

๖) ไม่ควรพกอาวุธ

๗) ไม่ควรดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

๘) เมื่อขึ้นรถโดยสารสาธารณะ ให้ยืนให้มั่นคง

๙) ไม่ควรสูบบุหรี่

๑๐) ไม่ควรดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

๑๑) ไม่ควรพกอาวุธ

๑๒) ไม่ควรสูบบุหรี่

ผู้จัดทำ

วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๑

หน้า ๑ จาก ๑

ใกล้เวลาที่จะเปิดภาคเรียนแล้ว มหาวิทยาลัยต่างๆ เตรียมรับน้องใหม่กันเป็นการใหญ่ โรงเรียนทหารใช้คำว่า “ช่อม” แทนที่จะเรียก “รับน้อง” ช่อมน้องใหม่ให้มีความอดทนแข็งแแกร่ง เคารพยำเกรงเชื่อฟังคำสั่งรุ่นพี่

โรงเรียนนายร้อย จปร.เริ่มมีการช่อมตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ รุ่นผมถูกช่อมตอนขึ้นชั้น ๑ เมื่อ ๕๒ ปีก่อนโน้น ช่อมกันเต็มปีทั้งปี ทั้งกลางวันและกลางคืน หนักหนาสาหัสสาครจร แต่ไม่ถึงกับเจ็บป่วยหรือเสียชีวิต

ปลายเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา นักเรียนเตรียมทหารคนหนึ่ง ถูกรุ่นพี่ช่อม ล้างให้ตึมน้ำ ๔๐ ลิตร น้ำท่วมปอด เพื่อนช่วยไม่ทันไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาล

ผมจำได้ดีเมื่อครั้งขึ้นเป็นนักเรียนนายร้อยใหม่ๆ วันหนึ่งขณะที่นักเรียนนายร้อยทุกชั้นทั้งโรงเรียนกำลังนั่งกินข้าวในโรงอาหาร เพื่อนที่นั่งใกล้ผมคนหนึ่งเคราะห์ดีแต่โชคร้าย ถูกรุ่นพี่สั่งให้ลุกขึ้นร้องเพลงโดยถือซอเป็นไมโครโฟน ตะโกนร้องเพลงดังลั่นเหมือนมีเครื่องขยายเสียง ต้องร้องไปรำไปตามเนื้อเพลง “วิหคเหินลม” ของพี่โจ้ว

“แสนสุขสมนั่งชมวิหค อยากเป็นนกเหลือเกิน นกหนอนกเจ้าหกเจ้าเหิน....” คนร้องอายุ คนฟังก็อายุแทน นึกภาวนาในใจอย่าให้โดนตัวเองเลย นึกคิดว่าทำไมต้องเจาะจงเอาเพลงที่พี่โจ้วร้องด้วย

ไม่ใช่หลงเพลงพี่โจ้วเฉพาะในหมู่นักศึกษามหาวิทยาลัยเท่านั้น ตอนผมอยู่โรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อนผมคนหนึ่งชื่อ พิระเนตรรังษี เป็นลูกชายนักเขียนชื่อดังในอดีต เวลาเรียนชอบนั่งหลังห้อง พอจบชั่วโมงครูดื่นออกจากห้อง พิระมักจะร้องเพลงที่ชอบจนกลายเป็นเพลงประจำตัว

“โอมะลูสิรมนี้มีตมณ ข้าเหลือทนอัจนหัวใจ ต้องพรากรักไป ภายใต้ร่มไม้ของเจ้านี้...” เพลง “ใต้ร่มมะลูสิ” ของพี่โจ้วนั่นเอง

ตอนเป็นเด็กประถม ผมชอบเพลง “ศิลาห้า

ฟังบ่อยๆ จำศีลห้าได้ทุกข้อโดยไม่ต้องท่อง

เพลงนี้มีชื่อเต็มว่า “ศีลธรรมทั้งห้า” ผมเพิ่งทราบตอนที่ไปงานสวดพี่โจ้วว่าคนร้องคือพี่โจ้ว ร้องบันทึกแผ่นเสียงครั้งแรกในชีวิต ซึ่งตอนนั้นพี่โจ้วอายุเพียง ๑๒ ขวบ ได้ค่าจ้างรางวัลตั้ง ๕ บาท

มีข้อกำหนด ผู้เข้ารับการศึกษาที่โรงเรียน ผู้นำต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่สี่สิบห้า ผมบอกกับทุกคนว่าไม่ต้องกลัวว่าจะไม่ตื่น เพราะเราจะเคาะระฆังดังๆ ๓ จบ แล้วเปิดเพลงไปตามสายลวดใต้ดินไปโผล่ที่กระท่อมทุกหลัง เป็นเพลงกระแหนะ-กระแหน ถ้าใครไม่ยอมตื่นต้องอายแน่ๆ

“.....ตื่นเถิดหนาอายนกกามันบ้าง แผ่นดินกว้างขวางถางคนละไม้ละมือ”

คือเพลง “ปาลัน” ที่พี่โจ้วร้องนำหมู่นับเป็นเพลงอมตะอีกเพลงหนึ่ง ฟังก็ครั้งก็ครั้งก็ไม่เบื่อ

ผมเคยเป็นนักจัดรายการเพลง (เมื่อตอนแก่แล้ว) ทางสถานีวิทยุ มก. (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์) ออกอากาศถ่ายทอดผ่านดาวเทียมไปทั่วประเทศ ชื่อรายการ “เพลงกลอนผ่อนอารมณ์” เสนอเพลงเพราะๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพลงประเภทอุตมการณ์ ไม่มีใครมีเพลงรักๆ ใครๆ

พี่โจ้วเคยพูดกับผมว่า แก่แล้วร้องเพลงรักไม่ค่อยสนิท ผมได้แต่ฟังเพลง จำเพลง ไม่ร้องเพลง จึงต้องขอให้นักร้องไปร่วมออกรายการกับผมด้วย เช่น คุณสุทธิพันธ์ จันทระ (เคยเป็นนักร้องชนะเลิศ) และคุณไก่ (สุพรรณิกา ฉายาลักษณ์) นักร้องดาวรุ่งสุนทราภรณ์ เป็นต้น

เมื่อมีใครโทรศัพท์ขอเพลง ผมก็มักจะขอให้ผู้ร่วมรายการร้องสดๆ ไม่มีดนตรีประกอบ เพราะมาก หาฟังยากที่สุด คราวหนึ่งผู้ฟังขอเพลง “หงส์เหิน”* ผมรีบโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือ พี่โจ้วก็แสนดี เริ่มทันทีราวกับนัดกันไว้

พอเพลงจบพี่โจ้วรีบโทรศัพท์บอกผมทันที ผู้ฟังรายการได้ยินด้วย พี่โจ้วเล่าให้ฟังว่าร้อง

* ฟังเพลง “หงส์เหิน” ได้ที่ www.bloggang.com ไพเราะมาก

เพลงท่าไหน มือซ้ายถือโทรศัพท์ มือขวาถือ ตะหลิวผัดกับข้าวให้พี่สุวัฒน์ ร้องไปผัดไปอย่าง สนุกสนานรื่นเริง

ผมคิดว่าท่านผู้หญิงพุงคุษ และพี่โจ้ว คงจะ อยู่ในความทรงจำของใครต่อใครไปอีกนานเท่านั้น โดยเฉพาะคนรุ่นใกล้เคียงกับผม

เหตุการณ์ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังคงเป็นข่าวใหญ่สุดได้รับความสนใจมากที่สุด ต่อเนื่องกันมาการที่ทหารหน่วยรบพิเศษถูกสังหาร ๗ ศพรอด เป็นเรื่องยืนยันว่า เหตุการณ์ที่แล้วๆ มายังไม่ร้ายแรงถึงที่สุด ร้ายกว่านี้ แรงกว่านี้ ยังมีให้เห็นอีก

ผมยังยืนยันความคิดเห็นเหมือนเดิม ไม่ว่าจะ เป็นการอภิปรายในสภา หรือตอบข้อซักถาม ใครก็ตามว่าสถานการณ์ทรุดลงเรื่อยๆ เป็นความ บกพร่องของทหาร ซึ่งรำเรียนมาโดยตรง ผึกมา โดยตรง และมีหน้าที่โดยตรงในการป้องกัน ประเทศ ป้องกันชีวิตของประชาชนชาวไทย เมื่อ ชีวิตของทหารอาชีพเดียวกันยังป้องกันไม่ได้ แล้วอะไรจะเหลือ

อ้างอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ขาดเงิน ขาดคน ขาด อาวุธยุทโธปกรณ์ ทหารต้องทำหน้าที่ได้ทุกภูมิภาค และทุกสภาพอากาศ เรียนมาแล้ว ผึกมาแล้วทั้งนั้น ไม่มีอะไรนอกตำราเลย กองทัพ ก็เชื่อว่าเพิ่งจะจัดตั้งเมื่อเร็วๆ นี้ แต่ดำรงอยู่มานับ ร้อยๆ ปีแล้ว

ลองมาอ่านความคิดความเห็นของนาย ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นอาจารย์สอน สมานวิปัสสนาในพุทธศาสนาด้วย ว่าท่านรู้สึก อย่างไร ถ้าไม่เหลืออดจริงๆ ท่านคงไม่ระบาย ความในใจออกมาแ่นโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำลายชีวิต

“หรือว่าอยากจะได้เห็นไทยเสียเมือง?”

ไม่จำเป็นต้องมีการแถลงข่าวหรือออก แถลงการณ์อะไรเลย เพียงแต่อ่านหนังสือพิมพ์

หรือดูข่าววิทยุโทรทัศน์ใดๆ ก็คงรู้ด้วยกันทั้งนั้นว่า สถานการณ์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ขณะนี้ ร้ายแรงและน่าวิตกอย่างยิ่ง

เมื่อวันพุธที่ ๕ พฤษภาคมที่แล้ว ทหารจาก กองบัญชาการสงครามพิเศษ ๙ นาย ถูกคนร้าย ลอบวางกับระเบิดขณะที่กำลังเดินทางกลับจาก การกิจ ทำให้ตายหมดทั้ง ๙ นาย และต่อมาอีก เพียงวันเดียว ตำรวจภูธร ๒ นาย ก็ถูกคนร้าย ทุ่มโจมตีเข้าขว้างระเบิดและระดมยิงต่างๆ ที่กำลัง อยู่ในป้อมหลังที่กำบัง

เหตุร้ายทั้งสองครั้งเกิดในท้องที่อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส ป้อมตำรวจที่ถูกโจมตีนั้นตั้ง อยู่ในเขตเทศบาลตันหยงมัส และเหตุร้ายทั้งสองรายเกิดขึ้นเวลากลางวันแสกๆ

ที่น่าสังเกตุก็คือ ความอุกอาจและทารุณ ของคนร้าย ภายหลังจากที่ทหารทั้ง ๙ นาย ถูก ระเบิดแล้ว บางคนได้รับบาดเจ็บและยังไม่ตาย คนร้ายได้ออกจากที่ชุมนุมแล้วเข้าไปใช้ปืนจ่อหัว ยิงซ้ำจนตายทั้งหมด ส่วนตำรวจ ๒ นายที่ถูก โจมตีที่ตันหยงมัส ได้รับบาดเจ็บและยังไม่ตาย คนร้ายก็จุดไฟเผาป้อมให้ไฟคลอกจนตาย

เหตุร้ายทั้งสองครั้งแสดงว่า คนร้ายมีการ เตรียมการหรือวางแผนไว้เป็นอันดี การวางระเบิด ทหารรบพิเศษนั้น กระทำโดยชุดหลุมไว้ก่อนใน ถนนเพื่อวางระเบิด และคอยจนกระทั่งรถยนต์ กระบะบรรทุกทหารผ่านไปถึง จึงจุดชนวนระเบิด

ส่วนในการโจมตีตำรวจที่ตันหยงมัสนั้น คนร้ายขับรถเข้าไปดูลาดเลาใกล้ๆ จนเห็นว่า เจ้าหน้าที่ผลอตัวหรือหลบหลวมแล้ว จึงทุ่มโจมตี และตำรวจไม่ทันมีโอกาสดต่อสู้

ที่ควรตั้งข้อสังเกตไว้ด้วยก็คือ ทั้งทหารและ ตำรวจคงจะไม่มีหรือสงสัยมาก่อนเลยว่า มีความ เคลื่อนไหวของคนร้ายในบริเวณที่เกิดเหตุ

แสดงว่าการข่าวกรองของเจ้าหน้าที่ใช้ไม่ได้ คนร้ายสามารถวางแผนและเคลื่อนไหวได้อย่างเสรี ราษฎรในบริเวณที่เกิดเหตุไม่รู้หรือรู้ก็ไม่กล้า บอกรายให้เจ้าหน้าที่ทราบ

ในระยะหลังนี้ การปฏิบัติการของคนร้ายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทำอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นรายวัน จำนวนราษฎรและเจ้าหน้าที่ที่เสียชีวิตมากขึ้นเรื่อยๆ ราษฎรหลายคนถูกสังหารอย่างเหี้ยมโหดทารุณ เช่นถูกฆ่าแล้วยังถูกตัดคอด้วย

ไม่ต้องสงสัยว่าการฆ่าเช่นนี้มีวัตถุประสงค์โดยตรง เพื่อให้ผู้ที่ยังอยู่เกิดความหวาดกลัว จะได้ยอมอยู่ใต้อิทธิพลของคนร้าย เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังอยู่จึงยอมจำนนและยอมทำตามบัญชาของคนร้าย ตัวอย่างก็คือ เมื่อมีผู้ต้องสงสัยถูกเจ้าหน้าที่จับกุมคร่าวๆ คราวนั้นผู้หญิงและเด็กก็ถูกบังคับ และต้องยอมออกไปชุมนุมประท้วงเรียกร้อง และกดดันให้เจ้าหน้าที่ปล่อยตัวผู้ต้องสงสัย

ผลกระทบอย่างอื่นที่เกิดขึ้นแล้ว และยังเกิดตามมาอย่างต่อเนื่องก็คือ ประชาชนกลัว ไม่อยากอยู่ และประกอบอาชีพในจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไปอีก มีผู้ย้ายออกไปอยู่ในจังหวัดอื่นแล้วเป็นจำนวนมาก ส่วนธุรกิจการค้าก็ซบเซาลง เพราะผู้ประกอบการไม่กล้าจะลงทุนหรือดำเนินธุรกิจต่อไป

พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี ได้กล่าวแล้วกล่าวอีกว่า ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นรัฐบาลจะแก้ด้วยสันติวิธีและสมานฉันท์ โดยเน้นความสามัคคีของคนในชาติ แต่บัดนี้คำถามที่ได้ยินหนาหูและถี่ขึ้นก็คือ เมื่อคนร้ายแสดงให้เห็นว่ามันป่าเถื่อนโหดเหี้ยม ไม่เคารพทั้งกฎหมายและศีลธรรม ไม่ต้องการสันติวิธี สมานฉันท์ และสามัคคี รัฐบาลจะอย่างไร ผมอยากจะถามด้วยว่า เรากคนไทยที่ไม่ใช่รัฐบาลจะอย่างไร

ประมาณปี ๒๕๐๐-๒๕๒๖ เมืองไทยเคยเผชิญกับการคุกคามของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือ ผกค. ซึ่งใช้กลวิธีก่อให้เกิดความหวาดกลัว (terrorism) แบบเดียวกับที่คนร้ายกำลังใช้อยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ในขณะนี้

สมัยนั้นสถานการณ์ก็ร้ายแรงและน่าวิตกเช่นเดียวกัน ผกค.อ้างว่า สามารถรุกคืบหน้าจน “ปลดปล่อย” ประเทศไทยไปได้แล้วถึงครึ่งประเทศ จะจริงหรือเท็จก็ตาม ที่แน่นอนก็คือ มีผู้เสียชีวิตทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่ไปเป็นจำนวนหลายคน

และที่คล้ายๆ กันก็คือ ขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังต่อสู้ได้รับบาดเจ็บและตายกันอยู่เรื่อยๆ นั้น คนไทยในส่วนอื่นๆ ของประเทศ ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไร ยิ่งระริง สนุกสนาน จับจ่ายใช้สอยเพื่อสุขส่วนตัวต่อไปตามปกติ

ครั้งนั้นเคราะห์ของประเทศไทยยังดีหนักหนาที่มหาอำนาจใหม่ ก่ายคอมมิวนิสต์ คือจีนกับสหภาพโซเวียตทะเลาะกันและเปลี่ยนนโยบายต่างประเทศ ต่างฝ่ายต่างเลิกสนับสนุน ผกค. คอมมิวนิสต์จึงยุติการคุกคาม กลายเป็นประวัติศาสตร์ และเมืองไทยจึงมิได้ถูก “ปลดปล่อย”

คราวนี้ บรรยากาศก็ไม่ต่างกัน ขณะที่ชาวบ้าน ทหาร และตำรวจ กำลังเจ็บและตายกันเป็นรายวันอยู่ในส่วนอื่นๆ ของเมืองไทย ก็ยิ่งระริง สนุกสนาน ไม่เชื่อก็ขอให้ดูเทศกาลสงกรานต์ที่เพิ่งผ่านไปก็ได้ หรือจะออกไปดูสถานบันเทิงในคืนนี้ ในจังหวัดใดก็ได้

ไม่มีใครรู้หรือถึงรู้ก็ไม่เดือดร้อนว่าในจังหวัดชายแดนภาคใต้กำลังมีสงครามอยู่ แม้เมื่อไม่กี่วันมานี้ศัตรูจะเพิ่งแสดงให้เห็นว่า สามารถจะตัดอำเภอเบตงออกไปจากประเทศไทยก็ได้ ด้วยการปิดถนนมิให้ใครเดินทางไปอำเภอ นั้น

ขณะที่เจ้าหน้าที่พลเรือน ทหาร และตำรวจ กำลังทำหน้าที่ของตนอยู่ ผู้บังคับบัญชาเป็นพวกแรกที่ควรจะแสดงให้เห็นว่า นายตระหนักในภารกิจอันหนักหนาและเสี่ยงตายของเขาผู้บังคับบัญชาควรหลีกเลี่ยงพฤติกรรมใดๆ ทั้งสิ้น ที่จะทำให้เจ้าหน้าที่รู้สึก ว่า นายกำลังหลงระริง แสวงแต่ความสุขส่วนตัว และทิ้งให้เขาเผชิญกับอันตรายแต่ลำพัง

ในวันหยุดราชการ แทนที่จะพาครอบครัวไปเที่ยวช้อปปิ้งของต่างประเทศ นายควรจะใช้เวลาว่างลงไปได้เยี่ยมให้ขวัญและกำลังใจแก่เจ้าหน้าที่ให้เขารู้สึกว่านายคิดถึงและเป็นห่วง

ในขณะที่เดียวกัน ผู้บังคับบัญชาที่ควรจะเป็นตัวตั้งตัวตีชักชวนคนไทยอื่นๆ (รวมทั้งที่เป็นมุสลิม) ให้แสดงตัวและออกมาสนับสนุนเจ้าหน้าที่อย่างเป็นทางการ ไม่ใช่แต่ด้วยปาก โดยเฉพาะคนไทยมุสลิมระดับผู้นำนั้น ควรจะหมั่นผลัดกันออกไปเยี่ยมมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ อบรมชี้แจงให้เขาเข้าใจคำสอนที่ถูกต้องของอิสลาม และให้เขารู้การมาผู้บริสุทธิ์ เช่น ผู้หญิงและเด็ก ขัดต่อคำสอนของมุสลิม

องค์กรและกลุ่มพลังที่ไม่ใช่ของรัฐจะต้องถือเป็นภาระหน้าที่ของตนที่จะสนับสนุนเจ้าหน้าที่พลเรือน ทหาร และตำรวจ ที่กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ในแนวหน้า (ในจังหวัดชายแดนภาคใต้) และคัดค้านประณามการละเมิดกฎหมายและศีลธรรมของคนร้าย เช่น การปิดถนน และการกระทำทารุณกรรมกับผู้บริสุทธิ์

ถ้ายอมรับว่าเมืองไทยกำลังเผชิญกับสงครามทั้งแนวหลังและแนวหน้าจะต้องประสานการต่อสู้ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต้องไม่ปล่อยให้แนวหน้ารบแต่แนวหลังร้องรำทำเพลงสนุกสนานรื่นเริงเหมือนไม่มีภัย

นึกว่าโจรมันจะกลับใจ และหยุดฆ่าเอง หรือว่าอยากให้เห็นไทยเสียเมือง?”

(วลีขลุ่ย เดชกุญชร น.ส.พ.มติชน)

สถานการณ์บ้านเมืองกำลังย่าแย่งเรื่อยๆ ทั้งทางการเมือง การเมือง เศรษฐกิจ และการป้องกันประเทศ หลายคนถามผมว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ เราควรจะทำอย่างไร

เราต้องติดตามข่าวคราวอย่างกระชั้นชิด ถ้ามีส่วนช่วยได้ ต้องช่วยเต็มที่ ถ้าไม่มีโอกาส ไม่มีบทบาทที่จะช่วยอะไรได้ก็ต้องถือหลัก ตถตา **“มันเป็นเช่นนั้นเอง”** อย่าไปเครียด **๓**

**คำสอน
ของคำ**

สังคมบริโภคนิยม

สังคมบริโภคนิยม	ครองชีพ
ผ่านสื่อโฆษณาครบ	เขตบ้าน
หลงติดยึดสยบ	เป็นเหยื่อ
อยู่อย่างอยากยิ่งกร้าน	กอบไว้ไฟโกย
โหยหาไปไปสิ้น	สุดลง เลยนอ
อำนาจฝ้ายต่ำคง	ค่าเช่า
กระดุนหลับเลื่อนหลง	ลิมตื่น
เป็นรากปัญหาเร้า	เร่งร้อนเหลือหลาย
กายจิตยากจักยั้ง	ทอนหยุด
ลดค่าความเป็นมนุษย์	เหน้อยแท้
พอเพียงวิถีพุทธ	พาเลื่อม
เศรษฐกิจพลิกแก้	กลับฟื้นคนโฉน
รู้ทันในกิจถ้วน	ทางตลาด
รู้เท่าทิศทางปราชญ์	เปรียบแก้ว
รู้ล้าลึกเชิงราษฎร	เรียบง่าย
รู้เลิศเชิงกว้างแล้ว	เริ่มเปลื้องปลดเขลา
รู้เรารู้รอบหล้า	รู้คิด
รู้พลังชีวิต	มันไว้
รู้เพิ่มพลังจิต	ประจักษ์ บุญนา
รู้ตั้งนี้จักได้	ดับเทียนทุกหน
ปัญญาชนเฉกน้ำ	นองสาย
เอิบอาบอระคลาย	เคียดล่อม
เสพเกินก่อใจกาย	วิกฤต เกิดนอ
ยามแบกหนักบ่าค้อม	ขจัดสิ้นสวัสดิ์ผล

● วาสนา บุญสม

บ้านเมืองมีปัญหา เพราะคิดว่ต้องอย่างนี้ๆอย่างเดี๋ย

๑. เศรษฐกิจชะงักงันได้ ต้องหาหนวย ราชการเพิ่ม อย่างเดี๋ย

๒. จะซื้อเสียง จะโกง ยัดไส้ก็อ้าง ของตำรา... ประทับใจไทย อย่างเดี๋ย

๓. พุทธศาสนา จะมั่นคง เจริญได้ ต้องมีกฎหมายรับรองอย่างเดี๋ย

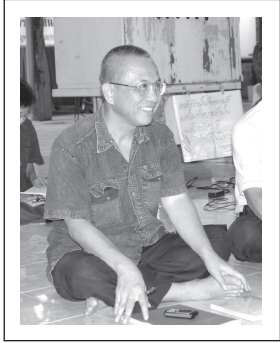
๔. จะมีอำนาจ เจริญตรา ได้ ต้องในหลวงเลือด ต้องในวังราช อย่างเดี๋ย

สี่ สั้น
สี่ ชีวิต สมอ.

ทำสิบกว่าปี
ที่เขavnเวียน แหกกว่ายอยู่ในโลกย์
แบกหนักภาระรับผิดชอบ
หลงจมอยู่ในอบายมุข
กว่าจะหลุดพ้นออกมา
ก็...เกือบสายเกินไป

บุตักต์ วาริสระ

• ผู้อำนวยการเงินเดือนสูง

“ผมเลิกพฤติกรรมเก่าๆ เย็นกินเหล้า ไปต่อฟังเพลง เที๋ยวงกลางคืน เล่นการพนัน เที๋ยวงฟุตบอล บ้านดึก ขึ้นสาย มักชี้เ็ยงทำงาน ปรากฎว่า คนโกลีซัดไม้มี่ใครเชื่อว่าผมจะเลิกได้ แต่ที่เขากล่าวหาว่าผมเป็นบ้าไปแล้ว ก็อหลังจากผมเลิกอะไรต่ออะไร รวมทัั้งเลิกกินเนื้อสัตว์ทุกชนิด ผมก็เลิกใส่รองเท้าด้วย”

เขามาจากไหน

ผมเกิด ๒๑ พ.ค. ๒๔๙๕ ที่ บ้านเหล่าล้ารำราษฎร อ.เรณูนคร เป็นคนที่ ๒ มีพี่น้อง ๕ คน พ่อผม ชื่อเอี่ยม มหาเปรี๊ยญ ๕ ประโยค ศิษย์อาจารย์ มั่น ภูริทัตโต พ่อมีชื่อเสียงด้านคุณไสยวิชาอาคม เป็นรุ่นพี่ของหลวงตามหาบัว ส่วนแม่เป็นสาวภูไท เรณูนคร

อ.คำตะกร้า สกลนคร เป็นถิ่นที่ผมอยู่นานที่สุดในช่วงวัยเด็ก พ่อผมเกิดพ่อกี่ย้ายไปรับ ผิดชอบเขตอีสานเหนือ แถบเทือกเขาภูพาน เป็นหมอยา ผมเข้าเรียนชั้น ป.๑ ตอนอายุ ๕ ขวบ พ่อเรียนจบ ป.๗ แอบไถยีนพ่อกับแม่ปรึกษา กัน เรื่องการเรียนต่อของผม พ่อจะให้ไปเรียนที่ เวียดนาม รัสเซีย ส่วนแม่จะให้ไปเรียนที่กรุงเทพฯ เพราะมีน้ำบาทเป็นพระอยู่ที่วัดมหาราชธรรมาราม ผมเลือกเรียนที่กรุงเทพฯ ซึ่งสมัยนั้นใช้เวลาเดินทาง ๒ วัน

5กิจกรรมชีวิต

ปี ๒๕๑๕ จบ ม.ศ.๕ แผนกวิทย์ ร.ร.เทเวศน์-ศึกษา เข้าทำงานที่องค์การโทรศัพท์ เป็นงานช่าง ติดตั้งเครื่องชุมสาย แบ่งเวลามาเรียนครูที่ วิทยาลัยสวนสุนันทา เอกคณิตฯ จบ ป.กศ.สูงก็ ย้ายไปทำงานที่ชุมสายสุรวงศ์ เข้าเวรบ่ายบ้าง เวรดึกบ้าง กลางวันไปสอนหนังสือที่ ร.ร.สว่าง-วัฒนา สีลม ชีวิตผมนี้ทำงานมาตั้งแต่เด็กๆ ก่อน มากรุงเทพฯ ก็ทำงานที่กรมทางหลวง รับหมาบบ้าง เดินสายไฟ งานช่าง เร่หนัง ว่างไม่เป็น ปิดเทอม

ก็ทำงาน ผมไม่มีวันหยุด รับจ้างทำโน่นทำนี่ตลอด เอาหมดแหละ โรงแรมดุสิตธานีผมก็เคยไปเดิน เคเบิ้ลให้หลังจากเกิดไฟไหม้ ส่วนใหญ่ก็กินนอน อยู่ที่ทำงานนั่นแหละ

ปี ๒๕๑๙ ผมเรียนกฎหมายที่ ม.รามคำแหง เรียน ๓ ปีครึ่งก็จบ ผมมีนิสัยกัดไม่ปล่อย คือทำ อะไรก็ทำให้จบ ทำให้หายสงสัยแล้วก็ปล่อย ที่ เรียนกฎหมายเพราะอยากเป็นทนาย จากแรง บันดาลใจตอนที่พ่อถูกจับเรื่องคดีบุกรุกป่า ก็มี

ประวัติ

ชู้ศักดิ์ วารีสระ

การศึกษา

ปริญญาตรี	นิติศาสตร์ ม.รามคำแหง
ปริญญาโท	สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์
	มหาบัณฑิต ม.เกริก

งาน

ทนายความ สำนักงานทนายความฉันทโรจวงศ์
เจ้าหน้าที่องค์การโทรศัพท์

กรรมการสหภาพแรงงานปี ๒๕๓๐

ประธานกรรมการสหภาพในปี ๒๕๓๔-๒๕๔๒

ผู้อำนวยการกองกฎหมายขององค์การโทรศัพท์ปี๒๕๔๒

ประธานมูลนิธิรัฐรักสามัคคีพนักงาน ทศท.

กับดาบสองคม เมื่อมีรายได้เพิ่มขึ้น อดายมุขก็มากขึ้นตาม เพราะอดายมุขจะเป็นตัวล่อให้ไปหาเงินมากมาย

กัณฑ์ตัวเอว

ผมสนใจศึกษาเรื่องอุตมการณ์ของสังคมนิยม ฟาสซิสต์ คอมมิวนิสต์ ประชาธิปไตย เพื่อแสวงหาคำตอบว่าจริงๆ แล้วคนเราเกิดมาเพื่ออะไร ตายแล้วไปไหน และอะไรคือสิ่งสูงสุดของชีวิต ปี พ.ศ.๒๕๒๔ ผมเป็นทนายเต็มตัว ทำให้เวลาสำหรับตัวเองน้อยลง เข้าวันหนึ่งผมไปวิ่งออกกำลังกายที่สวนลุมพินี ในเวลานั้นสวนลุมกำลังจัดงานศิลปะสมัยใหม่ ผมพบท่านสิริจันทน์ จากสันติอโศกมาปักกลดที่เกาะลอย พร้อมด้วยพระจากวัดอื่นๆ มากมายหลายรูป ท่านตอบคำถามลูกใจผมมาก ผมวิ่งมาเหนื่อยๆ ก็นั่งพักฟังได้ทั้งสารธรรมแถมยังมีน้ำเต้าหู้กินฟรีอีกด้วย

ทนายความมาลู้คดีช่วยพ่อจนพ้นคุกตะราง ทำให้ผมประทับใจว่าอาชีพทนายเป็นอาชีพที่ช่วยคนได้ ผมต้องเรียนให้ได้

หลังจากเรียนกฎหมายจบ ตอนกลางวันก็ไปว่าความที่สำนักงานทนายความจันทโรจวงศ์ ไม่ได้สอนหนังสือแล้ว และในช่วงนี้แหละได้มีโอกาสเห็นเขาทำธุรกิจ ซึ่งสมัยนั้นฮือฮามากเรื่องการขายทอดตลาด การรับซื้อ-ขายที่ดิน แล้วเข้าใจระบบนี้ดีเพราะว่าอาชีพทนายกับบัญชีนี้เป็นสุดยอดวิชาชีพที่จะหาทางเอาเปรียบผู้อื่นได้ ผมมีโอกาสรู้จักท่านผู้พิพากษาศาลฎีกาที่ปลดเกษียณหลายท่าน ก็ได้รับการถ่ายทอดเทคนิคต่างๆ ของการเป็นทนาย แต่แปลกไม่มีใครแนะนำให้ผมสอบเป็นผู้พิพากษา แม้แต่เรียนเนติบัณฑิตต่อก็ไม่แนะนำ พอรู้ว่าผมทำงานองค์การโทรศัพท์ท่านบอกว่าดีแล้ว เป็นทนายดีแล้ว หากเลยเข้าไปตรงนั้นมันเครียด

ผมขอแลกเวรเพื่อนเข้าทำงานซุ่มสายกะกลางคืนตั้งแต่ตอนบ่าย เพราะตอนเช้าจะได้ทำงานทนาย ผมเป็นคนชอบทำมาหากิน ชอบหาเงินแต่ไม่ชอบเก็บ หามาได้ก็ใช้ไปกับอดายมุข ผมกินเหล้าเป็นตั้งแต่อายุ ๑๓ ขวบ ซึ่งมันก็เหมือน

ความสุขเสียด

ปี ๒๕๒๑ แม่เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ผมไม่ร้องไห้ เพราะตั้งแต่เกิดพ่อก็สอนธรรมะ พ่อปกครองลูกด้วยธรรมะ เป็นการปลูกฝังโดยไม่รู้ตัว ตอนพักอยู่วัดมหรธรรพาราม ผมเป็นคนนำสวดบทพาหุงๆ เพราะเป็นบทที่ยากที่สุด ผมเรียกว่าพาหุงสาหัส เพราะมันสาหัสจริงๆ มันอ่านยาก ผมก็ได้เชื่อตรงนั้นมา นอกจากนั้นผมก็ศึกษาธรรมะพระอาจารย์มัน พ่อแนะนำให้ผมศึกษาธรรมะของท่านพุทธทาสควบไปด้วย ตอนนั้นเขาพูดกันว่าเจโตต้องพระอาจารย์มัน ปัญญาต้องท่านพุทธทาส ตอนแม่ตายใจผมสงบมากเพราะวางใจได้ว่าเป็นเรื่องธรรมดา ผมไม่ได้บวชหน้าศพ เพราะตอนอยู่วัดผมคลุกคลีกับพระ กินข้าวเย็นด้วยกัน เล่นรummyด้วยกัน ตะตะกร้อด้วยกัน ผมกับพระไม่มีอะไรแตกต่างกัน ผมก็ไม่ว่าจะบวชไปทำไม ถ้าบวชแค่จูงศพไปป่าช้าใครก็จูงไปได้รับรองไม่มีใครหลงทางเข้าป่าช้า เชื่อว่าเขาได้แน่ๆ ก่อนแม่ตายลั้งเสียจะให้เอน้องสาวไปอยู่ด้วย

ผมจึงต้องออกจากวัดมาเช่าบ้านอยู่ ซึ่งเป็นเหตุที่ต้องหาเงินตลอด เพราะต้องเลี้ยงน้อง ส่งน้องเรียนด้วย และผมก็กำลังเรียนอยู่ด้วย ส่วนพี่ชายเขาก็ยกให้ผมเป็นที่ใหญ่ ให้ผมเป็นคนตัดสินใจในทุกอย่าง น้องๆ บอกว่าผมเหมือนเป็นพ่อคนที่สอง ส่วนทรัพย์สินต่างๆ ผมก็ไม่ได้เอาอะไรเลย หาเองมาตลอด มีความรู้สึกที่เรามีความสามารถขยันเสียอย่าง ไม่กลัวจน มองไปทางไหนก็เห็นแต่หนทางที่จะหาเงินทองได้ ไม่รู้สึกอับจน

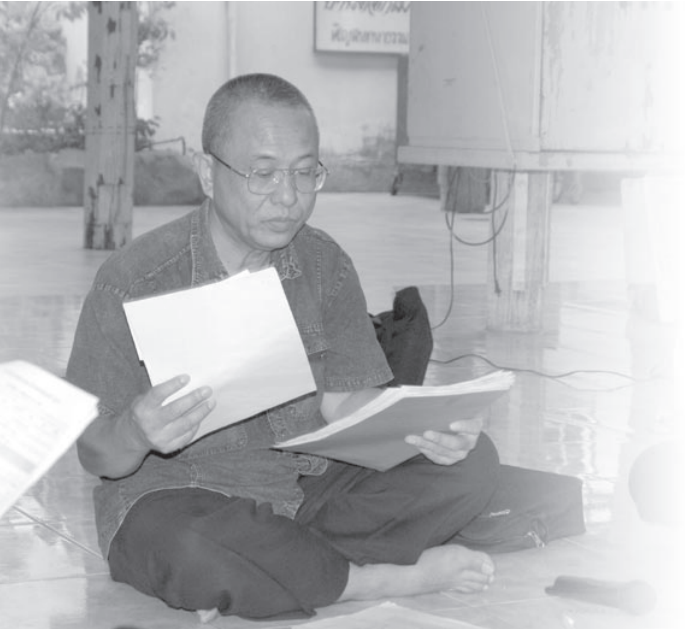
พ่อแม่ตายพ่อกลับเป็นหนุ่มใหม่ จึงเข้าใจว่าทำไมแม่จึงมอบหมายให้ผมดูแลน้อง ผมกับพี่ชายบังคับให้พ่อบวชอีกครั้ง เข้าพรรษาปี ๒๕๒๕ พี่ชายพาพ่อมาจำพรรษาที่สันติอโศก ออกพรรษาพ่อก็ถูกต้องไปต่างๆ จนในที่สุดไปประสบอุบัติเหตุตกหน้าผา หลังจากรักษาก็ป่วยกระเสาะกระแสะมาตลอด สุดท้ายหมดลงความเห็นว่าเป็นมะเร็ง เสียชีวิต ๒๕๒๙ พ่อและแม่ต่างก็เสียชีวิตด้วยมะเร็ง ในบรรดาพี่ๆ น้องๆ ผมคนเดียวได้รับมรดกจากพ่อและแม่ คือมะเร็ง

หลังจากนั้นถ้าไม่ติดธุระอะไรผมจะมาวัดสันติอโศกฟังธรรมทุกวันอาทิตย์ และในช่วงเข้าพรรษาผมจะกินมังสวิรัตินัดบวชเป็นประจำทุกปี แต่พ่อกออกพรรษาก็ปฏิบัติตัวเสพบวชเหมือนเดิม

โอกาสทองที่ผ่านเข้ามา

ช่วงปี ๒๕๓๒ ผมทนไม่ได้จากข่าวว่าเถรสมาคมมาจับพ่อท่าน ผมขับรถมาถึงสันติอโศก ตอนเช้า ตอนนั้นผมยังไม่สร้างเมาแล้ว แต่มีความรู้สึกว่าเป็นวัดของเรา ผมมาเป็นทนายว่าความให้กับสันติอโศกในคดีนี้เป็นลำดับที่ ๑๐ จาก ๕๒ คนที่มาสมัครว่าความให้พ่อท่าน เข้าไปเซ็นชื่อที่ทำงานแล้วมาอยู่ช่วยทำคดีที่สันติอโศก

ศึกษาดูจริงๆ แล้ว อ้อ...พ่อท่านไม่ได้กลัวเรื่องคดีจะแพ้หรือชนะ แต่กลัวทนายไม่รู้เรื่องว่าจะว่าความกันยังไง ใครจะไปจะอยู่ ทนายจะเอายังไง เข้าใจกันมั๊ย ตอนนั้นผมเห็นพ่อท่านเหนื่อย

จริงๆ มีนักข่าวมาสัมภาษณ์ตลอดเวลา แต่ท่านแข็งแรงมาก ภาพท่านสงบ ไม่หวั่นไหวท่ามกลางข้อกล่าวหารุนแรง พ่อท่านถูกจับไปที่กองกำกับการปราบจลาจล โรงเรียนพลตำรวจนครบาลวันที่เขาสอบสวน ผมนอนคอยอยู่ในสนามด้านหน้านั้นแหละ เกือบเที่ยงคืนจนพ่อท่านเปลี่ยนชุดเป็นสีขาว ผมรู้สึกว่าพ่อท่านถูกรังแกได้รับความไม่เป็นธรรม ธรรมะโดนอธรรมรังแก ผมอยากจะทำคดีเองทั้งหมดเลยแหละ เพราะตามรูปการณ์ผมรู้ว่าโทษไม่หนัก เป็นเจ้ามือไฮโลยังหนักกว่า แต่ภาพที่สังคมพิพากษานั้นผมไม่ชอบ เพราะท่านไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่สิ่งที่ผมได้ครั้งนั้นคือผมเคารพศรัทธาพ่อท่านมากขึ้น

หลังจากนั้นผมก็จับกระแสพ่อท่านมาตลอด ท่านไม่ได้เห็นว่าเรื่องคดีเป็นเรื่องใหญ่ ท่านไม่ได้กลัวไม่ได้หวั่นตัวเองเลย แต่หวั่นทนายไม่รู้ในเรื่องของนานาสังวาส หลักอริกรรม และองค์ธรรมอื่นๆ พอที่จะสื่อสารออกไปให้สังคมรับรู้เข้าใจ ซึ่งตรงนี้พ่อท่านกลับเห็นว่าเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้เปิดเผยให้สังคมเข้าใจความถูกต้องถูกต้องของธรรม เช่น เรื่องของนานาสังวาส อันนี้ต่างหากที่ผมคิดว่าท่านต้องเหนื่อย ผมมาซุกอยู่ช่วงนี้นานพอควร จนส่งฟ้อง เริ่มสืบพยาน พอทนายเข้าใจ

เรื่องการลู่คดี พ่อท่านแล้วก็คลายใจ ผมมาช่วยในช่วงแรก พ่อท่านใหญ่มาทำคดีที่ศาลผมก็ถอยออกไปเลย

เรียนรู้อะไรจากโลกนี้

ผมเข้ามาทำงานที่องค์การโทรศัพท์ เป็นกรรมการสหภาพแรงงานตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ เป็นประธานกรรมการสหภาพในปี ๒๕๓๔-๒๕๔๒ สองสมัย ช่วงเป็นประธานสหภาพผมมีบทบาทสูงมาก เรียกว่าด้านโลกธรรมรับลาภ ยศ สรรเสริญ เต็มๆ แล้วก็โยกไปหาการเมือง สมัย ๑๔ ตุลา ๑๖ ผมเป็นนักศึกษาสวนสุนันทา ผมจะทำงานอยู่เบื้องหลัง เคลื่อนไหวตลอด ซึ่งผมจะชอบมาก จะรู้หมดว่าใครเป็นใคร หลังจากนั้นผมก็หายไปจากอโศกทำงานทางโลกถือว่าประสบความสำเร็จจากประธานสหภาพเขาก็ให้ไปรับตำแหน่งฝ่ายบริหาร เป็นผู้อำนวยการกองกฎหมายขององค์การปี ๒๕๔๒ พอมาเป็นฝ่ายบริหารผมนั่งตำแหน่งเทียบเท่าซี ๑๑ มีรถประจำตำแหน่งใช้

ถึง ๒ คัน

จริงๆ แล้วผมจะเกษียณ กันยายน ๒๕๕๕ นะ แต่ผม early retire ก่อน ๖ ปี เพราะรู้สึกว่าคุณกับสิ่งที่ได้มา ผมเห็นความไม่เที่ยงของโลกลีกทรัพย์มีทุกอย่างนะ รถ ตำแหน่ง ทรัพย์สิน เงินทอง แต่พอบอกว่าไม่เอา เราคืนไปหมด มันไหลออกไปหมดเหมือนกัน ได้เห็นความต่อแผลในโลก พอลงจากอำนาจมันเห็นๆ แผละ ผมก็นั่งช้า แล้วก็อยู่กันได้นะ เราทิ้งสัจตัวเราเองอยู่ได้ยังไง ก่อนที่ออกผมอยู่ฝ่ายกฎหมายของไทยโมบาย เป็นผู้จัดการฝ่าย

ความภาคภูมิใจ

ผมตั้งมูลนิธิรักสามัคคีพนักงาน ทศท. และเป็นประธานมูลนิธิ เป้าหมายของมูลนิธิคือเพื่อให้ทำงานตามเป้าหมายต่อเนื่อง ไม่ขาดตอน และที่สำคัญเพื่อให้พนักงานมีความรักความเข้าใจอยู่กันด้วยความอบอุ่น และผมเคยเป็นรองประธานสหกรณ์ออมทรัพย์ ดูแลกันมาตั้งแต่มีเงินไม่กี่ตั้งค์ลงทุนสินทรัพย์ปัจจุบัน ๘,๐๐๐ กว่าล้าน จุดประสงค์ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อต่อต้านโครงการนายทุนปล่อยเงินกู้ดอกเบียดแพง ๕-๑๐บาทต่อเดือน ซึ่งนับว่าโหดมากสำหรับพนักงาน

ยังไม่สายเกินไป

ช่วงสงกรานต์ปี ๒๕๔๕ ผมได้มาฟังธรรมในวันอาทิตย์ ที่สันติอโศก พ่อท่านประกาศอายุขัยของท่านว่า ๓๒ ปี ท่านบอกว่าถ้าจะมาก็รับมาชะนีบอกแล้วนะ หลังจากนั้นคำพูดของพ่อท่านก็ดังกังวานอยู่ในหัวผมตลอดเวลา ผมกินเหล้าอยู่ก็คิด อ้าวก็เหลืออีก ๓ ปี ตายละหว่าเราจะเอายังไง แน่กับชีวิต มีความรู้สึกถ้าพ่อท่านไม่อยู่แล้วเราจะทำยังไง ปลายเดือนเมษา ผมนั่งกินเหล้าอยู่ที่จังหวัดนครปฐม ความคิดนั้นก็เข้ามาวนเวียนในหัวผมอีก กินไปกินมาก็คิดว่าแก้วลงปู้บเหมือนหักดิบ ตัดหัวเลย เลิกไม่เอาแล้วไปวัดดีกว่า ก็เข้าไปที่ปฐมอโศก นครปฐม ขณะนั้น

มีการอบรม ธกส.อยู่ ผมก็เข้าไปร่วมโดยไม่ได้
แจ้งกับใคร ไปแอบนั่งฟังวิทยากร ก็มีทั้งสมณะ
และฆราวาส ตอนที่ผมเข้าไปเขากำลังพูดถึง
โทษภัยของอบายมุข ซึ่งก็ตรงกับผมพอดี นั่นคือ
ฐานเบื่องตันที่ทุกคนต้องละเลิกให้ได้ พร้อมทั้ง
การถือศีล ๕ ด้วย ผมก็เริ่มต้นฝึกตั้งแต่นั้นมา จน
เกิดความมั่นใจ ผมก็อยู่ต่อไปเรื่อยๆ เรียนธรรมะ
กระดานดำกับ *ท่านอุทฺทวโร* มีเวลาว่างก็ช่วย
ขับรถพาท่านไปทำธุระต่างๆ ได้คบคุ้นลัดบรูษ
ได้ฟังธรรมะสม่ำเสมอจนเกิดอริสัจขึ้นเรื่อยๆ

หลังจากเลิกพฤติกรรมเก่าๆ เย็นกินเหล้าไป
ต่อฟังเพลงเที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน เที่ยวผู้หญิง
กลับบ้านดึก ตื่นสาย มักขี้เกียจทำงาน ซึ่งเป็น
กิจวัตรของผม ปรากฏว่าคนใกล้ชิดไม่มีใครเชื่อ
ว่าผมจะเลิกได้ แต่ที่เขากล่าวหาว่าผมเป็นบ้าไป
แล้วคือหลังจากผมเลิกอะไรต่ออะไรรวมทั้งเลิก
กินเนื้อสัตว์ทุกชนิด ผมก็เลิกใส่รองเท้าด้วย

เรื่องนี้ผมโดนเล่นงานมาก เรื่องอื่นๆ เขาพอ
รับได้หมด ผมถอดรองเท้าไปทำงาน เดินขึ้นตึก
เขาก็ไม่ยอม แต่เขาหาระเบียบมาเล่นงานผมไม่ได้
เขาว่าพื้นตึกสกปรก มีเชื้อโรค สุดท้ายผมก็มี
คำตอบไปได้เขาได้ เมื่อผมเดินทางโดยเครื่องบิน
โดยไม่สวมรองเท้าและไม่มีปัญหาอะไร ผมนำ
เรื่องนี้ไปได้ในที่ประชุมในเรื่องของความสะอาด
ความปลอดภัยเครื่องบินยังยอมให้ผมขึ้น ตึกนี้จะ
สะอาดหรือปลอดภัยสู่เครื่องบินได้หรือ หลังจากนั้น
นั้นเรื่องถอดรองเท้าก็ซาไป

มีโจทย์มาลงใจมากมาย ก็พิสูจน์มาเรื่อย
วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ผมก็มาค้างวัด ตอนหลังไป
ผ่าตัดมะเร็งต่อมลูกหมากซึ่งผมเป็นขั้นที่ ๔ เมื่อปี
๒๕๔๗ สิ่งที่ได้ก็คือผมเกิด**มรณานุสติ** ผมจึงเริ่ม
เคร่งครัดตัวเองเพื่อใช้เวลาที่เหลืออยู่ให้มีคุณค่า
ที่สุด ผมตั้งบะชธรรมตื่นตี ๓ มาทำวัตรเช้า ซึ่ง
ทำมาจนเป็นปกติถึงทุกวันนี้ รวมทั้งเรื่องการกิน
มือเดียวก็ทำได้ ๓ ปีแล้ว จนเมื่อมารับการ
ผ่าตัดก็ได้ปรับเปลี่ยนเรื่องมืออาหาร เพื่อให้
เหมาะสมกับสภาพร่างกายของตัวเอง

สูติศรติสหายดี

เดือนพฤศจิกายนก็ได้ข่าว early retire
๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ จึงได้ยื่นขอลาออกอีกครั้ง
หลังจากที่ได้ยื่นขอลาออกมาก่อนหน้านั้นแล้ว แต่
คณะกรรมการตัดสินแล้วไม่อนุมัติ หลังจากนั้นก็
ไปร่วมงานกับหมากลุ่มชาวอโศกเกือบทุกงาน เดิน
หน้าอย่างมีความสุขและความหวัง ทั้งอดีตไว้
เบื้องหลังเป็นบทเรียนที่ล้ำค่า ปัจจุบันผมช่วย
งานต่างๆ ของชาวอโศก เช่น เป็นประธานที่
ปรึกษากฎหมายพรรคเพื่อฟ้าดิน, กรรมการ
บริหารบริษัทขอคุณจำกัด, กรรมการชุมชน
สวนบุญผักพืช, กรรมการชุมชนบุญนิยมสันติอโศก,
กรรมการสภาสถาบันบุญนิยม, กรรมการบริหาร
และผู้อำนวยการ FE TV (For the Earth Satellite
Television) ทีวีเพื่อแผ่นดิน ช่อง ๗ ASTV และ
กรรมการผู้จัดการบริษัทถอยหลังเข้าครรลอง ซึ่ง
ทุกตำแหน่งเงินเดือนศูนย์บาท

นอกจากกิจวัตรที่เป็นบะชธรรมก็แบ่งเวลา
ดูแลสุขภาพ ออกกำลังกาย ทำโยคะ ดิမ်บัสสวาระ
รักษาโรค ด้วยความเชื่อว่าทำให้แข็งแรง ผมก็
ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีหลายงาน
ด้วยกัน ผมก็ตั้งใจว่าจะพยายามทำงานให้ดีที่สุด **๕**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 202)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้มัน ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะคิดว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฏฐัมมิกัตถะประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตระประโยชน ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นชนิดใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฏฐัมมิกัตถะประโยชน คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตาทา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นัยสำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ **“บุญชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขออ้อนขำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**โสดาบัน**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้นยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งๆ ขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”**เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกีย

ธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมุกกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ในข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกชายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกัน

แน่นอนอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“หยาบที่สุด”เท่านี้เท่านั้น
ว่าเป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น
“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้น
ทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือ
ปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็
จะารู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไป
สลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่า
มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของ
ภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ
และในมรรคผลนั้นเอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบ
พุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถ
ธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”
และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม
“บุญ” ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยาย
ความ “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อ
ที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”
ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคม
มนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย
“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลาย
คราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่
“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม
ขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษา
ฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า
บรรลุตระธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึง
ชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว
พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก
[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย
การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าว
คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการ
หนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้ได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่มี..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”
ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็
คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”
คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งมาทีไรว่า “รู้เห็น..
อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง
ไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา
เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูล
แห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจาก
ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย
ปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา
เป็นของมีโสกะ ปริเหวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส
เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา
เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้
แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็น
อาทินวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้น
ออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

ส่วน“ปหานปริณญา” นั้น เป็นความรู้ขั้นสูงสุดที่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในผลต่างๆของ..การละ การบรรเทาทำให้
สิ้นไป ให้ถึงความไม่มีในภายหลัง ซึ่งฉันทราคะในผัสสะ
สมจริงดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูรภิกษุทั้งหลาย
ฉันทราคะในผัสสะใด ท่านทั้งหลายจงละฉันทราคะนั้น
ฉันทราคะนั้นจักเป็นของอันท่านทั้งหลายละแล้ว มีมูลราก
อันตัดขาดแล้ว ทำให้ไม่มีที่ตั้งตั้งดุจตาลยอดด้วน ถึง
ความไม่มีในภายหลัง มีความไม่เกิดขึ้นในอนาคตเป็น
ธรรมดา โดยประการอย่างนี้ นี้เรียกว่า “ปหานปริณญา”

จะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ความรู้ระดับ“ตีสณปริณญา”
มาจนกระทั่งถึง“ปหานปริณญา”นั้น ก็คือ การเกิด“ญาณ”
หรือการเจริญของ“อภิปัญญาสิกขา”อภิวุฒิพัฒนาสูงขึ้น

ละเอียดยิ่งขึ้น จนครบครันนั่นเอง อันได้แก่

“อุทฺทปพพยานุปัสสนาญาณ-กัณฺฑกานุปัสสนาญาณ-ภยตฺถูปัฏฺฐานญาณ-อาทีนวานุปัสสนาญาณ-นิพพิทานุปัสสนาญาณ-มฺหุจฺจิตฺกัมมตาญาณ-ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ-สังขารุเปกขญาณ-สังจານุโลมิกญาณ” ถึงที่สุดก็ “โคตรภูญาณ-มคฺคญาณ-ผลญาณ-ปัจจเวกขณญาณ”

[ญาณ ๑๖ นี้เรียบเรียงโดยโบราณจารย์รุ่นหลัง ที่จริงจากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๑ นั้น ท่านเรียบเรียง“ญาณ”ต่างๆไว้ละเอียดถึง ๗๓ ญาณ ซึ่งญาณทั้งหลายนั้น “๖๗ ญาณ” เป็นสาวกวิสัย ส่วนอีก“๖ ญาณ”นั้นเป็นพุทธวิสัยเท่านั้น]

แค่“๑๖ ญาณ”นี้ก็เหลือแหล่ ไม่ต้องไปท่องจำมาทั้งหมดถึง ๗๓ ญาณหรอก ในการจะนำมาตรวจสอบปรมาัตถธรรมของตน เพียงแค่“วิปัสสนาญาณ ๘” หรือ “ญาณ ๑๖”นี้ ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ถึงขั้นนิพพานแล้ว ขอให้ปฏิบัติจนกระทั่งมี“ญาณ”ในตนจริงเถอะ ก็จะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมาัตถธรรม และสามารถบรรลุพุทธธรรมที่เป็นโลกุตระธรรมเข้าถึงนิพพานได้

ถ้าผู้ใดเรียนรู้ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”หรือ“ไตรสิกขา”แต่ไม่สัมมาทิฐิ “อริบัญญัติสิกขา”ก็จะไม่เกิด“ญาณ”หรือไม่เกิด“ความรู้อันวิเศษ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะมีวันบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าแน่นอนเด็ดขาด

โดยเฉพาะ ผู้แยกการปฏิบัติ“ศีล”หรือ“อริศีลสิกขา”ไป เป็นเรื่องหนึ่ง นั่นคือ ถือ“ศีล”ก็หมายถึงการให้ปฏิบัติสังวรระวังควบคุมกาย-สังวรระวังควบคุมวาจาเพียงเท่านั้น ไม่ควบคุมถึง“ใจ” ไม่สังวรถึง“ใจ” ไม่งดไม่ระงับ“ใจ”

สังวรแค่“กาย-วาจา”เท่านั้น อย่าให้ผิด“ศีล”ที่ตนสมทานนั้นๆให้ได้ เช่น เราถือ“ศีล ๕” ก็ระวังสังวรตนอย่าให้ผิด“ศีล ๕”เฉพาะกายกับวาจาเท่านั้น เป็นต้น ผู้ถือ“ศีล ๘”ถือ“ศีล ๑๐” ก็สังวรระวังควบคุมตนอย่าให้ผิด“ศีล”ที่ตนถือนั้นๆให้ได้ เข้าใจว่ามีผลแต่กายกับวจีเท่านั้น ก็เป็นอันจบเรื่องของกรปฏิบัติ“ศีล”กันแค่นี้

ส่วนการปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”หรือ“อธิจิตสิกขา”ก็แยกไปอีกเรื่องหนึ่ง คือ หากจะได้“สมาธิ”ก็ให้ไปปฏิบัตินั่งท่าแบบหลับตาเพ่ง“กลีณ”อย่างใดอย่างหนึ่ง

[“กลีณ” หมายถึง สิ่งที่ใช้กำหนด ให้จิตจดจ่อเกาะยึดใน

ขณะปฏิบัติ เช่น ใช้“ลมหายใจเข้าและลมหายใจออก”ก็จดจ่อเกาะติดอยู่ที่“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก” ให้มัน อย่ายให้คลาด เป็นต้น หรือเพิ่มคาถาคำว่า“พุท-โธ” ประกอบเข้าไปอีก เช่น ให้จดจ่อเกาะติดอยู่ที่“ลมหายใจเข้า”พร้อมกับท่องคำว่า“พุท” และให้จิตจดจ่อเกาะติดอยู่ที่“ลมหายใจออก” กำหนดให้มัน อย่ายให้คลาด พร้อมกับท่องคำว่า“โธ” ประกอบเข้าไปอีกพร้อมกับหายใจออก ทำจิตเกาะให้มันกับลมกับคำท่อง อย่ายให้คลาด ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนี้ เป็นต้น

หรือว่า จะใช้“ลูกแก้ว”เป็น“กลีณ” ก็หา“ลูกแก้ว”มาจ้องดูแล้วหลับตาจำเอาภาพลูกแก้ว”ให้ติดเข้าไปจนเห็นในจิต(อุคคหนิมิต) ให้จิตจดจ่อเกาะติดอยู่ที่“ภาพลูกแก้ว”นั้นให้มันอยู่ในจิต พยายามฝึกไปอย่างนี้ ทำจิตเกาะอยู่กับ“ภาพลูกแก้ว”อย่ายให้คลาด เพ่งจิตให้เกาะติดมันให้ได้ ทำเหมือนที่ได้อธิบายมาแล้วใน“กลีณ..ลมหายใจเข้า-ออก”นั้นแหละ

หรือว่าจะสมมุติเอา“จิตหยุดนิ่ง”เป็น“กลีณ”ก็ได้ หรือจะสมมุติ“ทำจิตใสๆ”เป็น“กลีณ”ก็ได้ ก็พยายาม“ป็น”สิ่งนั้นขึ้นในใจให้สำเร็จ จนเกิดจนเป็นขึ้นมาในจิต เป็นผลสำเร็จ เช่นนี้ก็มีสำนักปฏิบัติที่กระทำกันอยู่ “ความสำเร็จที่ได้”นี้ก็เป็น“มโนมยอิตตา” นั่นคือ “กลีณ” ที่เป็น“ความนิ่ง”ก็ดี เป็น“ความใส”ก็ตาม เป็นต้น ล้วนเป็น“สมมุติ”ที่เรากำหนดขึ้นให้แก่จิตแล้วพยายาม“ป็นสภาพนั้นขึ้นในจิต”ให้ได้ เมื่อทำได้สำเร็จ ก็เรียกว่า“รูปที่สำเร็จด้วยจิต” ซึ่งก็คือ“อิตตา”ที่เกิดขึ้นสำเร็จในจิต“ด้วยการกระทำของตน” คือ “มโนมยอิตตา” อิตตาชนิดหนึ่งใน“อิตตา ๓” นั่นเอง ที่ต้องดับให้สิ้น

หรือไม่ว่า จะเป็น“กลีณ” ที่ใช้.ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ อะไรก็ได้ หรือจะกำหนดเอา“ท้องยุบ-ท้องพอง” ก็ได้ ก็หลับตา แล้วกำหนดจิตให้ไปอยู่ที่“ท้อง” เกาะติดความรู้สึกทำท้องยุบ-ท้องพอง ก็ได้ จะยึดเอาแม้แค่ให้จิตกำหนดจดจ่ออยู่ที่“ฝ่ามือ”แล้วก็ทำจิตให้ยึดเกาะอยู่ที่“ฝ่ามือ” แม้มีอะไรเคลื่อนที่ยกไปยกมาก็ให้เกาะไว้ผู้นั้นแหละ อย่ายให้คลาด เป็นต้น สารพัด“กลีณ” กลีณ ๔๐ ที่ท่านผู้รวบรวมไว้ ซึ่งจริง ๆ มีมากกว่านั้นอีก ดังที่ยกตัวอย่างมาข้างต้น ก็ไม่มีใน“กลีณ ๔๐” แต่ก็คือ“กลีณ”ทั้งนั้นแล้วแต่จะสมมุติเอาอะไรมาให้“จิต”เกาะยึดปฏิบัติ ได้ทั้ง“รูป”และ“อรูปร”]

เมื่อใช้“กลีณ” (สิ่งที่ใช้ให้จิตจดจ่อเกาะยึดในขณะปฏิบัติ) แล้วก็สละจิตให้อยู่กับ“กลีณ”ที่ตนยึดถือใช้ปฏิบัตินั้นๆ ให้มัน กระทั่งสามารถยึด“กลีณ”นั้นแหละได้มั่นคง จนจิตนิ่งอยู่กับ“กลีณ”ที่ตนยึดนั้นเป็นหนึ่งเดียว ที่เรียกว่า

“เอกัคคตา” ก็ถือว่า เข้าขั้น“สมาธิ” แล้ว เพราะได้ปฏิบัติจนรู้สึก ว่า **ตอนนั้นในจิต..ไม่มีอาการของกาม-พยาบาท-ดินมิหะ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิจิกิจฉา** ก็จะรู้สึกในจิตได้ว่า **“ตนไม่มีนิรวรณ๕”**ได้แล้ว อย่างนี้แหละที่ถือกันว่า นี่คือ ความเป็น**“ฉาน”**ก็เรียก เป็น**“สมาธิ”**ก็เรียก

ขณะนี้คือ**“ฉาน”**คือ**“สมาธิ”**สามัญในแบบทั่วไป ที่มีมาเก่าแก่ **ไม่ใช่**“ฉานหรือสมาธิ”**ที่ลูก(สัมมา)ของพระพุทธเจ้า** ซึ่งรู้กันทั่วไป ไม่ลึกซึ้งซับซ้อน ไม่มีรายละเอียดอะไรมากมายเลย รุ่งง่าย บอกกันได้ง่ายๆ **ปฏิบัติให้มากๆ**เป็นพอ มีข้อนำสังเกตอยู่ที่คือ **ทั่วไปนั้นจัดลำดับว่า**“ทำสมาธิ”**ก่อน**“ทำฉาน”** คือ**จิตรวมอยู่ในวงค์ได้คุณภาพขนาดหนึ่ง** ก็เรียกว่า **สมาธิ** แล้วค่อย**“ทำฉาน”** ได้ **ฉาน** กันทีหลัง นี่ก็เป็น**“จุดต่าง”**ของ**สมาธิ**แบบทั่วไป กับ**สมาธิ**แบบพุทธแบบพุทธนั้น**“ฉาน”**คือ**“การเพ่งรู้ตัวกิเลสในตน(สักายทิฎฐิ) แล้วเพ่งเผากิเลสนั้นๆสำเร็จลงได้(ปทานปธาน กระทั่งพ้นสี่ลัทธิพทปรามาส บรรลุภูวานาปธาน)”****

ส่วน**“สมาธิ”**นั้นคือ**“ความตั้งมั่นของจิต”**หรือ**“จิต”**ที่ได้สั่งสมความเป็น **‘ฉาน’** นี้แหละเป็นต้น ตีขึ้น แข็งแรง **ตั้งมั่นตกผลึกแน่นยิ่งขึ้น**นั่นเอง คือ **‘สมาธิ’**

“ผล”ของ**“ฉาน”**เจริญขึ้นตีขึ้น สูงขึ้น เก่งขึ้น จาก**การปฏิบัติ**“ฉาน”**นั่นเอง** คือ**การทำให้**“จิต”**ปราศจากนิรวรณ๕**นั้นแหละ ค่อยๆสั่งสมเป็นคุณภาพตีขึ้น สูงขึ้น เก่งขึ้นทำให้**“จิต”**มันคงขึ้น-แข็งแรงขึ้นไปตามลำดับๆ

นั่นคือ **“จิตตั้งมั่น”**ขึ้นไปเรื่อยๆ จาก**“ขณิกสมาธิ”**คือ **จิตที่**“ละนิรวรณ๕”**นั้นแลทำได้เป็นขณะๆ** สามารถทำ**ความเป็น**“ฉาน”**ได้เป็นครั้งคราว** **“ตั้งมั่น”**ได้ชั่วระยะๆ

เมื่อทำได้ตีขึ้น มากขณะขึ้น หลายขณะไปเรื่อยๆ **จิตก็แข็งแรง**“ตั้งมั่น”**เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ** ก็เป็น**“สมาธิ”**ตีขึ้นคือ **“จิต”**มีความเจริญ**“ตั้งมั่น”**แข็งแรงยิ่งขึ้นๆ

ซึ่งก็ไม่ใช่อะไร...ก็**“จิต”**ที่เป็น**“ฉาน”**หรือ**“จิตไม่มีนิรวรณ๕”**นั่นเอง **ที่แข็งแรงมันคงยิ่งขึ้นๆ** จน**“เฉียด”**จน**“เข้าใกล้”**ผลสำเร็จขึ้นไปเรื่อยๆ ก็เรียก...**จิตที่มีคุณภาพตีขึ้นยิ่งขึ้น**นี้ ว่า **“อุปจารสมาธิ”**

เมื่อ**“ทำซ้ำเข้าไปเรื่อยๆ, สรองเสพเสมอๆ”**(อาเสวนา) **“ทำให้เกิดผลตามที่เคยได้นั้นแหละให้ยิ่งขึ้น”**(ภาวนา)

“ทำให้มากๆๆ”(พหุสิกัมมัง) ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน จนที่สุด**“จิตก็มีประสิทธิภาพไร้นิรวรณ๕**“ตั้งมั่น”**แนบแน่นถาวรยิ่งขึ้น”**ถึงความสำเร็จสัมบูรณ์ เรียกว่า **“อัปปนสมาธิ”**

ขณะนี้คือ**“ฉาน”**หรือ**“สมาธิ”**อันเป็น**“อธิจิตสิกขา”**ที่ได้จากการปฏิบัติในแบบพุทธ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ต่างกับกับ**“ฉาน”**หรือ**“สมาธิ”**ที่ได้จากการนั่งหลับตาสะกดจิต ดังกล่าวมานั้น เพราะ**แบบที่ไม่ใช่พุทธเขาจะไม่ใช้ตาหูจมูก ลิ้นกายใจรับสัมผัสตัวทั่วพร้อม จิตไม่ขึ้นรับวิถีไม่มีผัสสะทั้ง ๖ ตามปกติสามัญแห่งชีวิต** จึงไม่สามารถศึกษา รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในการปฏิบัติจนมี**“สติ”**ถึงขั้น**“สัมโพชฌงค์”**

เพราะ**“อธิจิตสิกขา”**คนละแบบ เพราะ**“ปัญญา”**หรือ**“อธิปัญญาสิกขา”**ก็แยกไปเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จะเกิดจะเป็นได้ก็คนละเรื่องกัน **“ศีล-สมาธิ”**ไม่ปฏิสัมพันธ์กัน **ไม่สงเคราะห์กันและกันให้เจริญพัฒนาก้าวหน้าสู่ นิพพาน** **ไม่เป็นองค์รวม** นั่นเอง

การหลงผิดเช่นนี้แล ที่เรียกว่า **“มิจฉาทิฎฐิ”**โดยแท้ กล่าวคือ **เป็นความเห็นผิดใน**“มรรควิธี”**แห่งการปฏิบัติ** บั๊ตๆเจนนๆทีเดียว

ดังนั้น **เมื่อแยก**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**ออกจากกัน**ไปเป็นคนละเรื่อง คนละงานเสียแล้ว **การปฏิบัติก็ผิดไปแน่นอน** แม้แต่ในทฤษฎีหรือหลักวิชาของพราหมณ์ก็ยืนยันตรงกันกับของพุทธ ว่า **“ศีล”**กับ**“ปัญญา”**นั้นเป็นองค์รวมและปฏิสัมพันธ์กันและกัน **ทำงานไปด้วยกัน** **สงเคราะห์กันและกันให้เจริญพัฒนา** **“เหมือนบุคคลล้างมือด้วยมือ หรือล้างเท้าด้วยเท้าฉะนั้น”** นั่นคือ**“ศีล”**และ**“ปัญญา”**ต้องอยู่ด้วยกัน ปฏิบัติร่วมกัน แยกกันไม่ได้ เพราะช่วยกันทั้งขัดเกลาและส่งเสริมกัน **ทำไปด้วยกัน**

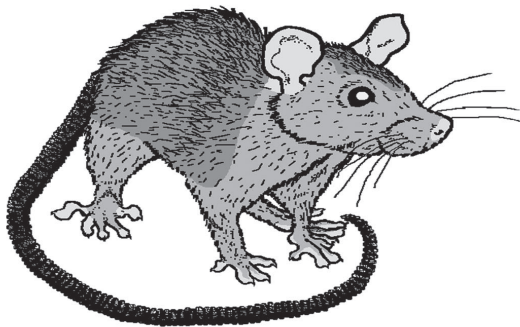
ดังที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๙๔ ที่มีว่า **“ปัญญาอันศีลชำระให้บริสุทธิ์ ศีลอันปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลมีในบุคคลใด ปัญญาก็มีในบุคคลนั้น ปัญญามีในบุคคลใด ศีลก็มีในบุคคลนั้น ปัญญาเป็นของบุคคลผู้มีศีล ศีลเป็นของบุคคลผู้มีปัญญา และนักปราชญ์ย่อมกล่าวศีลกับปัญญาว่าเป็นยอดในโลก เหมือนบุคคลล้างมือด้วยมือ หรือล้างเท้าด้วยเท้าฉะนั้น”**

ถ้าทวูกินพาลเหล็ก
เด็กถูกเหยี่ยวจับได้
โก่งมาก็โก่งไป
ไม่ใช่วีรกรรม

๗๘ แกะเผ็ด คนโก่ง (กฎานิชชาดก)

มีพ่อค้าสองสหายเป็นชาวเมืองสาวัตถีในแคว้นโกศล คนหนึ่งเป็นพ่อค้าพาล อีกคนหนึ่งเป็นพ่อค้าบัณฑิต ทั้งสองได้บรรทุกสินค้าเต็มเกวียน ๕๐๐ เล่มเที่ยวเดินทางไปที่ต่างๆ ทำการค้าขายสินค้าร่วมกัน

ครั้นค้าขายได้กำไรมาพอแล้ว ก็พากันเดินทางกลับพอลถึงกรุงสาวัตถีแล้วพ่อค้าบัณฑิตได้เอ่ยกับพ่อค้าพาลว่า

“สหาย เราควรมาแบ่งทรัพย์กับสินค้ากันเถิด”

แต่พ่อค้าพาลนั้นมีนิสัยโลภและคดโกง เกิดความคิดขึ้นว่า

“ใครอยากแบ่งให้เจ้า เจ้าเดินทางไกลลำบากอดหลับอดนอน อดอยากขาดอาหารอร่อยมานาน หากได้กินอาหารรสเลิศต่างๆ ที่บ้านของตน ก็อาจจะตายด้วยอาหารไม่ย่อยก็ได้ คราวนี้แหละ ของทั้งหมดก็จะเป็นของเราแต่ผู้เดียว”

พ่อค้าพาลคิดอย่างนี้ จึงแสวงโยกโย้ถ่วงเวลาไว้ไม่ยอมแบ่งทรัพย์และสินค้าสักที ทำให้พ่อค้าบัณฑิตไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี แม้จะเข้าชี้ถามไถ่อย่างไรก็ไม่เป็นผล ในที่สุดจึงตัดสินใจเข้าไปเฝ้าพระศาสดาพระองค์ได้ตรัสถามเขาว่า

“ท่านพ่อค้า ชายของกลับมาถึงตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“กลับมาประมาณครึ่งเดือนได้แล้ว พระเจ้าข้า”

“นานทีเดียวกว่าจะมาที่นี่ได้ เพราะเหตุใดกันเล่า”

พ่อค้าบัณฑิตจึงกราบทูลเรื่องราวให้ทรงทราบ พระศาสดาก็ได้ตรัสบอกแก่เขาว่า

“จงรู้ไว้เถิด มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนพ่อค้าพาลผู้นี้ก็เคยคดโกงมาแล้ว”

พ่อค้าบัณฑิตได้ฟังอย่างนั้น ก็ทูลขอให้
แสดงเรื่องราวในอดีต พระศาสดาจึงได้ตรัสเล่า

ใน.....
อดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มีพ่อค้า
สองคนเป็นมิตรกัน คนหนึ่งเป็นพ่อค้าชาวกรุง
อีกคนเป็นพ่อค้าบ้านนอก

มีอยู่คราวหนึ่ง พ่อค้าบ้านนอกได้นำเอาผลไม้
(เหล็กสำหรับสวมหัวหมูเครื่องโลหะ) จำนวน ๕๐๐
อัน มาฝากไว้กับพ่อค้าชาวกรุง พ่อค้าชาวกรุง
เห็นเป็นโอกาส ก็ขายผลไม้เหล่านั้นจนหมด แล้ว
เก็บเงินเอาไว้เป็นของตน ด้วยความโลภจึงทำ
อุบายไว้ โดยนำขี้หนูมาโยนเกลื่อนในที่เก็บผลไม้
ครั้นต่อมา พ่อค้าบ้านนอกได้มาหา แล้ว
ถามถึงผลไม้ของตน

“เราต้องการผลไม้ที่ฝากไว้ ท่านช่วยเอา
ผลไม้มาให้แก่เราเถิด”

พ่อค้าชาวกรุงผู้คดโกง จึงได้พาเพื่อนไปยัง
ที่เก็บผลไม้ แล้วชี้ให้ดูขี้หนู พร้อมกับกล่าวว่า

“ช่างเคราะห์ร้ายจริงๆ ผลไม้ของท่านที่เก็บ
เอาไว้ ถูกพวกหนูพากันมาแทะกินไปจนหมด
สิ้นแล้ว”

พ่อค้าบ้านนอกถึงกับตะลึง พุดไม่ออก รู้ดี
ว่าถูกเพื่อนหักหลังเสียแล้ว ในที่สุดก็เอ่ยออกไป
ว่า

“ถูกหนูกินหมดแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ช่างเถอะ
หนูมันชอบกินเหล็กจะอย่างไรได้”

กล่าวจบแล้วก็ทำเป็นไม่สนใจอะไร พาบุตร
ของพ่อค้าโก่งไปอาบน้ำด้วยกัน จากนั้นก็พาไป
ให้เล่นสนุกอยู่ที่บ้านเพื่อนตนอีกคนหนึ่ง แล้ว
กำชับเพื่อนคนนั้นว่า

อย่าให้เด็กนี้แก่ใครๆ เป็นอันขาด

ส่วนตัวตนก็กลับไปที่บ้านของพ่อค้าชาวกรุง
พ่อค้าโก่งเห็นกลับมาคนเดียว จึงถามว่า

“ลูกของเราไปไหนเล่า”

พ่อค้าบ้านนอกทำท่าเศร้าเสียใจ บอก
เรื่องราวให้ฟังว่า

“ขณะที่กำลังอาบน้ำ ลูกชายของท่านอยู่ที่

ริมฝั่ง ส่วนเราว่ายอยู่ในน้ำ ทันใดนั้นเราเห็น
เหยี่ยวบินลงมาโฉบ ใช้กรงเล็บจับเอาตัวลูกชาย
ของท่าน แล้วพาบินไปบนท้องฟ้า แม้เราจะ
พยายามส่งเสียงร้องดังอย่างไร ก็ไม่สามารถจะ
ทำให้มันปล่อยตัวลูกชายของท่านได้”

“ไม่จริง ท่านพูดโกหกแน่ๆ เหยี่ยวที่ไหนจะ
โฉบยกเอาเด็กทั้งคนขึ้นไปได้”

“สหายเอ๋ย ท่านกล่าวมานั้น จะว่าลูกก็ถูก
จะว่าไม่ถูกก็ไม่ใช่ แต่เราก็ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรได้
เพราะเหยี่ยวเอาตัวลูกชายของท่านไปแล้วจริงๆ”

พ่อค้าโก่งอดกลั้นอารมณ์ไว้ไม่ได้อีกต่อไป ถึง
กับด่าว่าและข่มขู่ออกมาทันที

“เจ้าโจรร้ายฆ่าคน เจ้าต้องไปศาลให้
พิพากษาลงโทษ ไป...ไปด้วยกัน”

“ก็ได้ ทำตามความพอใจของท่านเถิด”

แล้วทั้งสองก็พากันไปหาอำมาตย์ของพระเจ้า
กรุงพาราณสี ซึ่งเป็นผู้พิจารณาคดีความต่างๆ
โดยพ่อค้าชาวกรุงเป็นผู้กล่าวหาก่อน

“ข้าแต่ท่านอำมาตย์ พ่อค้าบ้านนอกผู้นี้ได้
พาลูกชายของข้าพเจ้าไปอาบน้ำ เขาบอกว่ามี
เหยี่ยวโฉบเอาลูกชายของข้าพเจ้าไป ขอท่านได้
โปรดวินิจฉัยคดีนี้ด้วยเถิด”

อำมาตย์จึงสอบถามพ่อค้าบ้านนอก

“เรื่องเป็นอย่างนั้นจริงหรือ”

“ข้าพเจ้าพาเด็กนั้นไปจริง”

“แล้วเหยี่ยวโฉบเอาเด็กไปจริงไหม”

“จริง”

“ในโลกนี้ธรรมดาแล้ว เหยี่ยวจะโฉบยกเด็ก
ไปได้เชียวหรือ ไม่น่าเป็นไปได้”

“ข้าแต่ท่านอำมาตย์ ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าขอ
ถามท่านว่า หากเหยี่ยวไม่อาจพาเด็กไปอากาศ
ได้ ก็แล้วหนูจะเคี้ยวกินผลไม้ได้หรือไม่”

อำมาตย์มีสีหน้างงๆ ถามขึ้นมาว่า

“นี่มันเรื่องอะไรกัน จงบอกเรื่องราวทั้งหมด
ออกมา”

พ่อค้าบ้านนอกจึงเล่าเหตุนี้

“ข้าแต่ท่านอำมาตย์ ข้าพเจ้าได้ฝากผลไม้ ๕๐๐

อัน ไว้ที่บ้านของพ่อค้าชาวกรุงนี้ แต่เขาบอกว่า
ผลไม้ของข้าพเจ้าถูกหนูกินหมดสิ้น ให้ข้าพเจ้าดู
ชี้หนูที่กินผลไม้ไปเป็นหลักฐาน ฉะนั้นถ้าหนูกิน
ผลไม้เหล็กได้ แม่เหี้ยวก็โฉบเอาเด็กไปในอากาศ
ได้ แต่ถ้าหนูไม่อาจกินผลไม้เหล็กได้ เหี้ยวก็
ไม่สามารถพาเด็กไปได้เช่นกัน ขอท่านได้โปรด
พิพากษาคดีนี้อย่างยุติธรรมด้วยเถิด”

เมื่อฟังเรื่องทั้งหมด อำมาตย์ก็รู้ได้ทันทีว่า

“พ่อค้าชาวกรุงเป็นผู้คดโกงก่อน พ่อค้าบ้าน
นอกจึงคิดอุบายแก้เผ็ด ใช้วิธีหนามยอกเอา
หนามบ่ง ได้ตอบกลับไปข้างอย่างคนโลภก็”

ดังนั้น อำมาตย์จึงได้กล่าวแก่ทั้งสองพ่อค้าว่า

“การใช้อุบายโต้ตอบอุบายใช้วิธีของคนโกง
โต้ตอบคนโกงย่อมมีแน่ในโลก ใช้วิธีล่อลวง
โต้ตอบคนล่อลวงก็มีอยู่ ดังนั้น ถ้าหนูกินผลไม้
เหล็กได้ เหี้ยวก็โฉบเด็กไปในอากาศได้
เหมือนกัน

ดูก่อนท่านผู้มีบุตรหาย หากท่านไม่ให้ผลไม้
คืนแก่เขาแล้ว ผู้ที่มีผลไม้ก็คงจะไม่ให้บุตรคืน
แก่ท่านเป็นแน่ ฉะนั้นท่านจงคืนผลไม้แก่เขาเสียเถิด”

พ่อค้าชาวกรุงได้ยินอย่างนั้นแล้ว ก็รับคำ
ด้วยความจำนน

“ข้าพเจ้ายอมคืนให้ ถ้าเขายอมคืนลูกชายมา”

ฝ่ายพ่อค้าบ้านนอกก็รับคำด้วยว่า

“ข้าพเจ้ายอมคืนให้ ถ้าเขายอมคืนผลไม้มา”

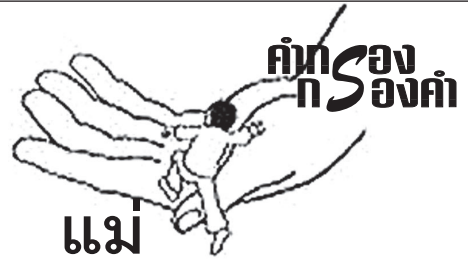
ในที่สุด พ่อค้าชาวกรุงก็ได้บุตรคืน และพ่อ
ค้าบ้านนอกก็ได้ผลไม้คืน แล้วต่างคนก็แยกย้ายกัน
ไปตามยถากรรม

.....

พระศาสดาตรัสเล่าเรื่องนี้จบแล้ว ทรงแสดง
อดีตและปัจจุบันให้รู้ว่า

“พ่อค้าชาวกรุงในครั้งนั้น ได้มาเป็นพ่อค้า
พาลในบัดนี้ พ่อค้าบ้านนอกได้มาเป็นพ่อค้า
บัณฑิต ส่วนอำมาตย์ผู้วินิจฉัยคดี ได้มาเป็น
เรตถาคต” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๘๕
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๓๕๔)

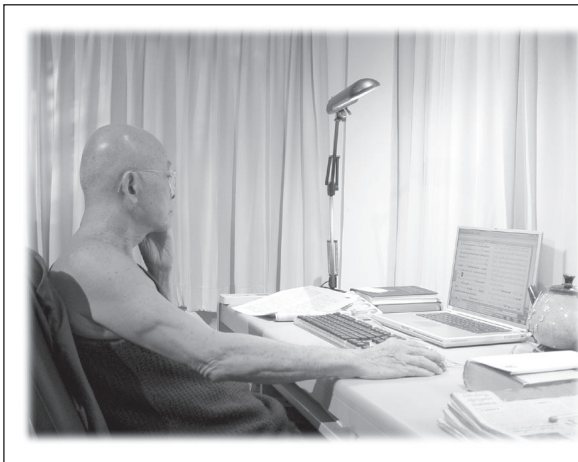
แม่ฉันเป็นหยาดฝนหล่มหล้า
แม่ฉันเป็นหยาดฟ้าชลผืน
แม่ฉันเป็นหยาดทิพย์แต่คนธรรมดา
แม่ฉันคือพราวจันทร์อันพรายใจ
แม่คือหนึ่งหวังที่ฉันวาด
แม่ฉันคือหนึ่งหยาดน้ำค้างใส
แม่ฉันคือหนึ่งด้ายแห่งสายใย
แม่ฉันคือหนึ่งไหมแห่งแพรพรรณ
แม่ฉันให้อุ่นในคืนหนาว
แม่เป็นหนึ่งดวงดาวในคืนฝัน
แม่คือหนึ่งวงลิกวีรกรรม
และแม่นั้นคือหนึ่งน้ำใจในคนทุกข์
แม่คือหนึ่งเม็ดข้าวในคนหิว
แม่คือหนึ่งธงทิวแห่งความสุข
แม่คือหนึ่งความงามในทราชมยุค
แม่คือหนึ่งเม็ดมุกในโคลนตม
แม่เป็นหนึ่งเงาฝันแห่งสันติ
แม่ยังผลิฝันขึ้นในคืนขม
แม่เป็นหนึ่งร้ายแห่งสายลม
แม่ยังเป็นเงาร่มแห่งชายคา
แม่คือหนึ่งรอยยิ้มที่พร้อมไหว
แม่เป็นหนึ่งดอกไม้แห่งกุฎา
ยุคที่โลกใจคนปนศรัทธา
ขอแม่เป็นหนึ่งคำศรัทธาเทอญ

● ธารธรรม ลายคำ

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้“สันโดษ”ที่มีคุณสมบัติยิ่งขวนขวาย สร้างสรร
ขยันเพียร มีความคิดลึก ดำริริเริ่ม
ช่วยคิดช่วยสร้างให้เกิด ให้อริรุ่งเรืองอภิวิวัฒน์
และสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร ก็ช่วยกำจัดให้หมดไป
ด้วยสัมมาสติหรือสติสัมโพชฌงค์ และด้วย
“วิปัสสนาญาณหรือวิชา ๘” อยู่เสมอตามภูมิ
จึงยิ่งรู้จักสังคมดี ยิ่งสัมพันธ์กับสังคม
มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติเป็นอันมาก

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน**
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** กิ
ติ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง
ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้นๆ**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้นๆ**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล** จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความจริงที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์หลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกตรรกุมิ”** ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ “มิจจาทิฐฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจจามผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมามผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไม่จริงจะเป็น “ผล” สูญนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สูญนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจจาทิฐฐิสูตตร-ลักขายทิฐฐิสูตตร-อตตทานทิฐฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปีสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถ “รู้” “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรมลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐฐิ” (มิจจาทิฐฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดี๋ยวนี้นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธรูปเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตระสังขะ” จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็นมรรคผล และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็นอย่างไร

ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมบัญญัติ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนานุททใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้งๆชัดๆว่า **ศาสนานุททตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ“งง!”** แทบจะไม่อยากจะทำเอากันเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคลดกัน “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนานุทท “อเทวนิยม” งตงามบริสุทธิ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องทีทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนานุทท

“ศรัทธา” ที่ยังบริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆที่สูงขึ้นๆ ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อตนต่อสังคมที่ขึ้นมากับขั้นนั่นเอง

การประพฤติออกไปอยู่ป่าของผู้ปฏิบัติบางคน จึงเพื่อพิสูจน์กิเลสขั้นสูง ไม่ใช่ขั้นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอุบาลี เกี่ยวกับการออกไปสู่ป่า ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ ซึ่งชัดเจนยิ่ง ลองอ่านดูเถิด

“ครั้งนั้นแล ท่านพระอุบาลีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาค ว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ปรารถนาเพื่อสร้อยเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรอุบาลี เสนาสนะคือ ป่าและราวป่าอันสงัด อยู่ลำบาก **ทำความวิเวกได้ยาก ยากที่จะอธิมย์ในการอยู่ผู้เดียว** ป่าทั้งหลายเห็นจะน่าใจของภิกษุ **ผู้ไม่ได้สมาธิ** ไปเสีย

ดูกรอุบาลี ผู้ใดฟังกล่าวอย่างนี้ว่า **เราเมื่อไม่ได้สมาธิ**

จักสร้อยเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด ผู้นั้น **จำต้องหวังข้อนี้ คือ จักจมลง หรือจักฟุ้งซ่าน...**

“จักจมลง” ก็คือ ติดป่า หรือพบความสงบสงัดของป่าแล้วติดความสงบนั้น(เป็นอุปานทานซึ่งเกินความยินดีไปอีก, ติดภพสงบ) หรือไม่ก็คือ เลื่อมต่ำลงไป ส่วน “จักฟุ้งซ่าน” ก็คือ กิเลสฟุ้งโหยหากาม-โหยหาโลกธรรมยิ่งๆขึ้น หรือไม่ก็กลัวความโดดเดี่ยวเปลี่ยวสงัดของป่าช้าป่าช้า เป็นต้น

นัยสำคัญที่ควรอธิบายก็คือ ความว่า **“ความยินดีในเสนาสนะอันสงัด” นั้นมีความลึกซึ้ง** ซึ่งเป็นกุศลจิตของอารยชน แม้แต่อรหันต์จิตก็ยัง **“ยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** ผู้มี **“ความยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** กับ ผู้ **“ยินดีในเสนาสนะอันสงัดแล้วก็ยัง ‘ติด’ ยัง ‘ยึด’ เสนาสนะอันสงัดนั้นอยู่”** ไม่เหมือนกันนะ มีนัยสำคัญที่ต่างกัน

“ความยินดีหรือเห็นดีเสนาสนะอันสงัด” นั่นคือ **“ปัญญา”** ส่วน **“ความติดยึดเสนาสนะอันสงัด หรือ ความเสพรสเสนาสนะอันสงัด”** นั่นคือ **“กิเลส”**

จิตใจของผู้ที่ได้ศึกษา **“ความเป็นโลกีย์หรือความเป็นธรรมชาติโลก”** และ **“ได้ละล้างกิเลสอันหลงติดหลงยึดโลกีย์-หลงติดยึดธรรมชาติได้จริง** บรรลุเป็น **อารยบุคคล หรือ อรหันต์** ทุกรูป **จะมีจิต “ยินดีในความสงบสงัดหรือยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** ยิ่งกว่า ความวุ่นวายของโลกีย์ หรือ ความเต็มไปด้วยรสของรูป-กลิ่น-เสียง-สัมผัสและรสทางลิ้นเอง ที่คนต่างก็ช่วยกันปรุงแต่งให้จัดจ้านยิ่งๆขึ้น ไม่มีวันหยุด หรือเต็มไปด้วยธรรมชาติโลกแน่นอน

ในจิตใจของอรหันต์ทุกท่าน “ยินดีในเสนาสนะอันสงัด” จริงๆ แต่ **..ไม่ได้ติดเสนาสนะนั้น ไม่ได้ติดแม้แต่ ความโหยหาในรสของความสงบ จึงไม่จำเป็นต้อง “เสพความสงบ”** เพราะท่าน **“ไม่ได้เฝ้าเสพความสงบ”** ท่านมี **“ความสงบอันถาวรยั่งยืนคือจิตสงบแล้วอย่างวิเศษ”** จึงไม่จำเป็นต้อง **“อยู่ป่า”**

ผู้ที่หมดความอยาก-สิ้น ความเสพแล้ว” จึงไม่ต้องอยู่ป่าเพื่อเสพความสงบสงัดแต่อย่างใด

อรหันต์จึงไม่มีในป่า ผู้อยู่ป่าจึงไม่ใช่อรหันต์ เพราะอรหันต์จะเป็นผู้ทำงานเพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) จะเป็นผู้ทำงานเพื่อความสงบสุขแก่มวลชน

เป็นอันมาก(พหูชนสุชายะ) **จะเป็นผู้นุเคราะห์แก่กุลโลก** (โลกาทุภักมปายะ)**อย่างป็นสังจะ จึงไม่ใช่ผู้จะหลบไปอยู่ใน** **ป่าอันเป็นสถานที่ไม่มีมวลชนเป็นอันมาก(พหูชน) หรือไม่มี** **มวลชนมากเพียงพอ ให้เสียประโยชน์ หรือมีวีตสุญเปล่า**

อาตมาพูดอย่างนี้ เป็นเรื่องใหญ่แน่ในความเชื่อถือกันในเมืองไทย เพราะความเชื่อถือเกือบทั้งสิ้นในวงการพุทธยังหลงผิดในเรื่องนี้กันอยู่อย่างหนาแน่นมั่นคง ยังจะเปลี่ยนความเห็นนี้ให้สัมมาทิวฐิได้ยากยิ่งแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ พระพุทธเจ้าตรัสเล่าถึงพระองค์เอง ว่า พระองค์ต้อง**หลงทาง ปฏิบัติผิด** คือออกไปปฏิบัติอยู่ในป่าตั้งแต่ทรงเริ่มผนวช และหลงอยู่นานถึง ๖ ปี เพราะตามค่านิยมของชาวโลกในยุคนั้น(แม้ยุคนั้นก็ยังคงหลงผิดกันอยู่นั่นเอง) ซึ่งผู้เป็นนักบวชที่เอาจริงเอาจริงมุ่งบรรลธรรมสุดยอด จะต้องออกไปสู่ป่า ปฏิบัติอยู่ในป่าตามระบบฤๅชีดาบสเก่าๆ พระองค์ก็หลงไปตามเขา แล้วก็หลงปฏิบัติผิดๆอยู่ถึง ๖ ปี

ตามพุทธประวัติที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป ต่างก็ยืนยันว่า พระพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปี **แต่ในพุทธประวัติไม่มีฉบับใด บอกว่า การปฏิบัติของพระพุทธเจ้าในป่านั้น เป็น** **การหลงทาง** พระพุทธเจ้าไม่ได้บรรลธรรมด้วย**“ทางนั้น”** มีหน้าซ้ำต่างล้วนเห็นว่า พระพุทธเจ้าปฏิบัติในป่านั้นแหละ **เป็นทางที่ถูก** และเชื่อกันอย่างสนิทว่า พระพุทธเจ้าบรรลธรรมด้วย**“การปฏิบัติธรรมในแบบต่างๆที่อยู่ป่า”** นั่นเอง

ซึ่งเป็น“การเข้าใจผิด”กันมาตลอดตามพุทธประวัติ ลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ตรัสเล่าไว้ แล้วพิจารณาวินิจฉัยคำตรัสนี้กันดูดีๆ จะเข้าใจความจริงได้ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ ดังที่อ้างถึงมาแล้วนี้ด้วย และยังมีหลักฐานอื่นๆที่ส่งเสริม“ความจริง”นี้อีก อาตมาจะค่อยๆเล่าสู่ฟัง ขยายความให้เห็นนัยสำคัญที่ยืนยันเสริมหนุนความถูกต้องให้เห็นจริงกันต่อไป เอลละ..อ่านคำตรัสดูก่อน **“เราชื่อว่า โชติปาละ ได้กล่าวกะพระสุคตเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ในกาลนั้นว่า จักมีโพธิมณฑลจากที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำให้ยากมาก(ทุกกรกิริยา เป็นต้น) ที่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคมตลอด ๖ ปี แต่ฉัน จึงได้บรรลุ**

โพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุด ด้วย **หนทางนี้ เรา..อันบรรลุกรรมตกเดือนแล้ว จึงแสวงหา** **โพธิญาณโดยทางที่ผิด”**

อ่านแล้วพินิจพิจารณาให้ดีๆก็จะเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งว่า พระพุทธเจ้าท่านเล่าถึงชีวิตในอดีตของพระองค์เองที่เกิดในชาติเก่าก่อนชาติหนึ่ง มีชื่อว่า“โชติปาละ” และในยุคนั้นมีพระพุทธเจ้าอุบัติพระนามว่า“กัสสปะ” โชติปาละ (หรือพระพุทธโคดมพระองค์นี้ในชาตินั้น ที่ยังเป็นโชติปาละ) ได้ไปละเมิดกล่าวคำพูดดูถูกดูแคลนพระพุทธเจ้ากัสสปะเข้า ซึ่งคำละเมิดที่ว่า **“จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง”** คำละเมิดก็แค่นี้ แต่พูดแค่นี้แหละที่เป็นผลวิบากเพราะไปละเมิดพูดไม่ดีกับพระพุทธเจ้ากัสสปะ ทำให้เป็นกรรมวิบากติดตัว แม้จะทรงสั่งสมกุศลกรรมมาอีกหลายชาติ ก็ยังมีส่วนเหลือต้องมาชดใช้หนี้กรรมในชาติที่อุบัติมาเป็น“พระพุทธเจ้า”แล้ว ยังใช้หนี้บาปในป่าถึง ๖ ปี

กล่าวคือ“โชติปาละ”จะได้เวียนตายเวียนเกิดมาในโลกอีกกี่ชาติก็ตาม ผลวิบากแห่งกรรมก็ย่อมจัดสรรไปตามสังจะ จนสุดท้ายเมื่อได้มาเกิดในพระชาติที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ และตรัสรู้เป็นสมเด็จพระสมณโคดมพุทธเจ้าแล้วขนาดนั้นก็ตาม ก็ยังต้องใช้หนี้ผลวิบากเพราะกรรมที่เคยละเมิดพูดไม่ดีกับพระพุทธเจ้ากัสสปะแต่ปางก่อน ผลวิบากกรรมนั้นก็คือ ตั้งแต่เจ้าชายสิทธัตถะเริ่มออกทรงผนวช ก็ออกไปอยู่ป่า ต้องประพฤติกกรรมในพรหมมอยู่ในป่า ถึง ๖ ปี ตามที่พระองค์ตรัสว่า **“เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำให้ยากมาก ที่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ตลอด ๖ ปี** **แต่นั้น จึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณ** **อันสูงสุด ด้วยหนทางนี้”**

ก็ชัดเจนแล้วว่า ที่พระพุทธองค์หลงทางไปตามประสา นักบวชในยุคนั้นเขาพาทำ ท่านก็ทำตามๆสังคมายุคนั้นไป โดยอยู่ในป่า..**ประพฤติกกรรมที่ทำให้ยากมาก ตลอด ๖ ปี** และในคำตรัสของพระพุทธองค์ในประโยคต่อมากี่บงบอกอยู่แล้ว ที่ว่า **“เรา..อันบรรลุกรรมตกเดือนแล้ว”** ซึ่งก็ชัดเจนว่า **ที่พระองค์ต้องประพฤติกกรรมที่ทำให้ยากมาก ตลอด ๖ ปี** นั้น ก็เป็นการใช้หนี้วิบากกรรมของพระองค์แท้ๆ แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันว่า **“แต่เราก็มิได้บรรลุ**

โพธิญาณอันสูงสุด ด้วยหนทางนี้” แล้วพระองค์จึงทรง
ลำทับอีกว่า **ด้วยวิบากกรรมเก่าก่อน(บุรพกรรม)นั่นเอง** จึง
ทำให้พระองค์ต้อง**“แสวงหาโพธิญาณโดยทางที่ผิด”**

ดังนั้น ที่พระองค์ต้องไปประพฤติดูอยู่ในป่า ถึง ๖ ปี จึง
เป็น**“วิปាកทุกข์”ตามมาทวงเอา** อันเกิดจาก“วิบากแห่ง
กรรม”ของพระองค์เองโดยแท้ๆ ที่ส่งผลให้พระองค์
ต้องไปรับ“กรรม”นั้น

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญ
อย่างหนึ่งของ**วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพ
นิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของ
พระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็น
อันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจ
กรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และ
นัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ
ได้ตั้งโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล พระองค์ก็
จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไร
ต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะ**
แห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”

ซึ่งการรำลึกชาตินั้น ตามสัจจะก็คือ การรำลึกถึงสิ่ง
เก่า ที่“พระองค์”เคยผ่าน-เคยเป็น-กระทั่งเคยบรรลุผ่านมา
แล้ว **ไม่ใช่ได้บรรลุธรรมใหม่ๆ จากที่ท่านปฏิบัติลำบาก**
ลำบากอยู่ในป่าตั้ง ๖ ปีนั้นเลย

แต่เป็นสัมมาสัมโพธิญาณหรือ“พุทธคุณ”ที่เป็นบารมี
ของพระองค์ซึ่งได้เพียรบำเพ็ญสั่งสมมาจนสัมบูรณ์แล้ว

พอท่านรำลึกตรวจอดีตย้อนไปมากมายนับชาติไม่ถ้วน
ท่านก็ทรงรู้ว่า ท่านบรรลุอะไรมาบ้างแล้ว โสดาฯ-สกิทาฯ-
อนาคาฯ-อรหันต์เป็นอย่างไร ท่านก็บรรลุธรรมต่างๆ
เหล่านั้นมาแล้วจนนับครั้งไม่หวาดไม่ไหว ก็ครั้ง ก็ขึ้นๆ

ท่านก็ได้รู้จาก“ความจริง”ที่ท่านระลึกชาติย้อนทวน
ตรวจสอบในแต่ละชาติที่พระองค์ประพฤติดมาจริง ได้พบ
ผ่านมาจริง ได้พากเพียรบำเพ็ญผ่านมาจริงทั้งหลาย มีใช่
ตรรกะหรือแค่เพียงการขบคิด การนำหัวข้อธรรมมา
พิจารณาจนเข้าใจหรือแตกฉานเท่านั้น

แต่เป็นการรู้“ของจริง” ทบทวน“สิ่งจริง”ทั้งหลายมา

ตรวจสอบรวบรวมขึ้นมารู้ เอา“ความเป็นจริง”ทั้งหลาย ที่
มีจริงเป็นจริงจากประสบการณ์ เหมือนชาติแสนชาติล้านชาติ
หลายล้านชาติมารู้ มายืนยัน มาประมวล จึงได้ความรอบรู้
ภาวะแห่งสัจจะความจริงอันยอดเยี่ยมของความเป็นมนุษย์
ในความเป็นวิภูสงสาร อันพึงเกิดพึงมีอยู่กับโลกมาตลอดกาล

ภูมิธรรมของปุถุชนคือเช่นใด ภูมิธรรมของอารยชน
เป็นเช่นใด ตั้งแต่ความเป็นอารยธรรมเบื้องต้น อารยธรรม
เบื้องต้น กระทั่งอารยธรรมขั้นอรหันต์ในโสดาบัน อรหันต์
ในสกิทาคามี อรหันต์ในอนาคามี และอรหันต์ในอรหันต์
และสูงส่งเรื่อยๆขึ้นไปเป็นอรหันต์ใน“พุทธภูมิ”อีก ทั้งในภูมิ
อนโพรสิสตร์ ภูมิอนียตโพรสิสตร์ ภูมิอนียตโพรสิสตร์ ภูมิมหา
โพรสิสตร์ ซึ่งสูงจากอรหันต์สามภูมิขึ้นไปมากอีกเหลือคณานับ
จนที่สุดแห่งที่สุดจึงจะบรรลุ**ภูมิอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า**

ดังนั้น พระองค์ต้องทรงรู้แจ้งใน“ความจริง”ทั้งหลาย
อย่างแน่นอนจากแต่ละชาติๆ อันมากมายนับไม่ถ้วนนั้น ว่า
พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญอะไรมาบ้าง มากน้อยแค่ไหนแล้ว
ความเป็นอารยธรรมก็ย่อมทรงรู้แจ้งแทงทะลุ ความเป็น
โพรสิสตร์-ความเป็นโพธิธรรมทั้งหมด ความเป็นวิภูสงสาร
แห่งสรรพสัตว์ทั้งหลาย ก็ย่อมทรงรู้แจ้งแทงทะลุ

ท่านทรงรำลึกทบทวนดูวาระจริงๆว่า ณ บัดกาลเช่นนี้
วาระแห่ง**“พุทธการกธรรม”**(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธรเจ้า
เช่น บารมี ๑๐ ทศพลญาณ เวสาร์ชญาณ เป็นต้น) ท่านมี
ครบถ้วนแล้วฤาไหม? ฤาไหน?

จะทรงตรวจ“ทั้งวาระแห่งตนและทั้งวาระแห่ง
โลกปัจจุบันนั้น”ด้วยพระญาณ ว่า ณ บัดนี้ ถึงวาระ
แห่ง**“พุทธอุปบาทกาล”**แล้วหรือยัง..?

“พุทธอุปบาท” แปลว่า **การเกิดขึ้นของพระพุทธรเจ้า**
ดังนั้น“พุทธอุปบาทกาล” ก็คือ **กาละที่มีการเกิดขึ้นของ**
พระพุทธรเจ้า หรือกาละที่พระพุทธรเจ้าอุบัติ หรือซัดๆก็
คือ **กาละ ณ บัดนี้เป็นเวลาที่พระพุทธรเจ้าเกิดขึ้นในโลก**

หมายความว่า พระมหาโพธิสัตว์(พระพุทธรเจ้านั่นเอง)
ท่านต้องตรวจสอบให้บริบูรณ์ ว่า **ท่านต้องสมบูรณ์**
ครบถ้วนพร้อมจริงๆใน“พุทธการกธรรม”แห่งความเป็น
พระพุทธรเจ้า และถึงเวลาแล้วแน่แท้ ว่า กาละ ณ บัดนี้
เป็น“พุทธอุปบาทกาล”ที่จะต้องเกิดขึ้นเป็นพระพุทธรเจ้า

ซึ่ง“พระญาณ”นี้เป็น**พุทธวิสัย**โดยแท้ อันมิใช่ฐานะที่จะมีได้ในวิสัยของฐานะใดๆอื่นทั้งหลายเลยเป็นอันขาด ถ้าพูดกันด้วยภาษาสามัญง่ายๆ ก็คือ พระองค์ทรงตรวจว่า ณ บัดนี้ จะถึงคิวแท้ที่ควรจะต้องเป็น**“พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”**หรือยังนั่นเอง ท่านก็ตรวจตนเองตามพระญาณของพระองค์ ท่านทรงตรวจทุกอย่าง จนพบความจริงทุกอย่างว่า ท่านเป็นใคร บำเพ็ญมาอย่างไร ขนาดไหนแล้ว จากการระลึกชาติพระองค์เอง ย้อนตรวจอดีตชาติที่ได้บำเพ็ญมามากมายนับชาติไม่ถ้วน นั้น ว่า ครบรอบถ้วนสัมบูรณ์หรือยัง

จึงได้ทรงรู้แจ้ง“ความจริง”ชัดว่า พระองค์นั้นแหละคือ หนึ่งเดียวที่จะต้องเป็นพระพุทธรเจ้า เพราะฐานะนี้ไม่มีใครจะมีฐานะเท่าเทียมได้เลย เป็นฐานะที่สูงเลิศ ชนิดห่างไกลขาดลอยจากพระมหาโพธิสัตว์องค์อื่นๆแล้ว ทั้งหมดอย่างเด็ดขาด ห่างไกลกันชนิดแม้แค่จะเอ่ย ก็ไม่บังอาจเอ่ยได้ว่าจะมีใครเทียบเทียมบารมีใกล้เคียง

จนกระทั่งพระองค์แจ้งในพระญาณอย่างแม่นยำว่า วาระนี้เป็น**“พุทธุปบาทกาล”**แน่แท้ รู้แจ้งโลกแล้วว่าเป็นอย่างนี้ ถึงวาระที่ท่านจะต้องมารับหน้าที่ จะต้องสร้างศาสนาพุทธขึ้นมา เพราะโลกตอนนั้นมีความจำเป็นแล้วที่จะต้องมีการศาสนาอุบัติขึ้นมาช่วยมวลมนุษยชาติ และพระองค์ก็ทรงแม่นยำมั่นแนในพระทัยด้วยว่า พระองค์มี**“พุทธการกรรม”**แน่ๆยิ่งแล้ว ว่า ท่านเป็นพระพุทธรเจ้าที่แท้จริง ท่านก็ต้องสร้างศาสนาพุทธขึ้นมาให้แก่อโลก

เมื่อพระองค์ได้ทรงทำ“เตวิชไซ”(วิชา ๓ ประการ) ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ จนเป็นที่สุดถึงความตรัสรู้สุดท้าย ในความเป็นพระพระพุทธรเจ้า

วิชาที่ ๑ **บุพเพนิวาสานุสติญาณ** ระลึกชาติในยาม ๑ พระองค์ได้ย้อนกลับไปรู้ไปเห็น**“ความจริงของพระองค์เองที่ได้เกิดเป็นอะไรต่ออะไรมาสารพัด”** ทรงรู้เห็นรายละเอียดของการเวียนตายเวียนเกิดเป็นสัตว์โลกของพระองค์แต่ละชาติๆ ซึ่งได้ผ่านมาเป็นอย่างนั้นบ้าง อย่างนี้บ้าง เกิดเป็นอะไร เป็นไปอย่างไร แต่ละชาติๆ ลุขอย่างนั้น ทุกข์อย่างนี้ ซ้อนกัน โคตรนี้ ต้องกินอย่างนั้น ต้องอยู่อย่างนี้ อายุเท่านั้นตายบ้าง เท่านี้ตายบ้าง ตาย

จากอย่างนั้นแล้วก็ไปเกิดเป็นอย่างนี้

“เรานั้นระลึกถึงขั้นที่ที่เคยอยู่อาศัยในภพก่อนได้หลายประการ พร้อมทั้งอาการและลักษณะ ฯลฯ”

เป็นความสามารถอย่างยิ่งที่ได้ทรงรู้“ความจริงของพระองค์เอง” เป็นการยืนยัน**“ความจริง”**ให้กับ**พระองค์เช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ที่ได้พิสูจน์สัมผัส“ความจริง”** ว่า การเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง และ**ความมีความเป็นต่างๆนั้นอย่างไรบ้าง มีอะไรบ้าง**

วิชาที่ ๒ **จตุปปาตญาณ** ตรวจความเกิด-ความดับ ความเปลี่ยนแปลงปรับเปลี่ยนของทั้งในความเป็นไปของสัตว์โลกและทั้งในความเป็นสังสารวัฏฏ์ ว่า เกิดได้เพราะอะไร เปลี่ยนแปลงปรับเปลี่ยนไปอย่างนั้นอย่างนี้เพราะอะไร ในยาม ๒ ซึ่งแต่ละชาติแต่ละชีวิตที่เกิด ที่เปลี่ยนไปในแต่ละชาติๆนั้น ก็เพราะ**กฎกรรม**อย่างนั้น บ้าง เพราะ**อภุคกรรม**อย่างนั้นบ้าง

“เรามีจักขุทิพย์บริสุทธิ์ล่องจักขุสามัญมนุษย์ เห็นเหล่าสัตว์ผู้จุติอยู่ บังเกิดอยู่ เลว ประณีต มีวรรณะดี วรรณะทราม มีทุกข์ มีสุข รู้ชัดหมู่สัตว์ผู้เข้าถึง**ตามกรรม**ได้ดังนี้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๒๗)

ญาณที่ ๓ **อัสวักขยญาณ** ในพระไตรปิฎก ที่มีพยัญชนะว่า **“เราเมื่อจิตเป็นสมาธิ บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว ไม่มีกิเลส ปราศจากอุปกิเลส อ่อน(จิตหัวอ่อน = มุทุกุต) ควรแก่การงาน ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหวอย่างนี้ ก็ย่อมจิตไปเพื่อ**อัสวักขยญาณ**”**(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๕๐๕, ๗๕๕)

ซึ่งก็คือให้รู้ถึงความรู้แจ้งจาก**“การระลึกทบทวนตรวจสอบความจริงที่ผ่านมาของพระองค์เอง”**ทั้งนั้น และมีคำยืนยันชัดเจนว่า**“เราย่อมรู้ชัดตามเป็นจริง”**ว่า

“นี้ทุกข์ นี้เหตุแห่งทุกข์ นี้ความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ นี้ทางให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ และเหล่านี้เป็นอัสวะทั้งหลาย นี้เหตุแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้ความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้เป็นทางให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย

และเหล่านี้เป็นอัสวะทั้งหลาย นี้เหตุแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้ความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้เป็นทางให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย

เมื่อเรารู้้อย่างนี้ เห็น้อย่างนี้ จิตก็พ้นจาก กามาสวะ ภวาสวะ และอวิชชาสวะ

ครั้นจิตพ้นวิเศษแล้วก็เกิดญาณหยั่งรู้ ว่า จิต พ้นแล้ว เรา รู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์จบแล้ว กิจที่ต้องทำได้ทำสำเร็จแล้ว กิจอื่นที่จะต้องทำเพื่อความ เป็นอย่างนี้ มิได้มีอีก”

ทำความเข้าใจให้ดีๆเถิด ที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่ามานั้น ล้วนเป็นสิ่งเก่าของพระองค์เองในแต่ละชาติๆ ที่เป็นรูปเป็นนามแท้จริงอันพระองค์ทรงเกิดทรงเป็น ผ่านมาแล้วเองจริงทั้งสิ้น คำตรัสทั้งหลายนี้เป็นคำย่อ เป็นคำสรุปยืนยันจาก“อดีต”ที่พระองค์ทรงพิสูจน์มาแล้ว เช่น “อาสวะ”ทั้งหลายของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นตั้งแต่ระดับโสดาบัน สกิทาคามี... เป็นต้น จนกระทั่งถึง โพธิสัตว์มหาสัตว์ พระองค์ก็ได้“ดับของพระองค์ไม่เหลือ มาแล้ว”ทั้งนั้น **ไม่ใช่มา“ดับอาสวะ”ทั้งหลายเอาตอนนี้**

แม้เศษธุลีสุดท้ายแห่งสุดท้ายที่ยังเรียกว่าภาษา ว่า“อาสวะ”สุดท้ายแล้วจะ“จบ”เป็นอันติมะบรรลุขึ้นเป็น พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ตาม ย่อมไม่ใช่“อาสวะ” ในวิสัยของอารยชนแต่ละชั้นแต่ละระดับทั้งหลายบรรดามี ซึ่งมีต้น-มีกลาง-มีปลาย ที่มากขึ้นมากระดืบอีกนานับ

อาสวัชขยญาณซึ่งก็คือ“อธิปัญญาสิกขา”เท่านั้นเอง ที่เป็นข้อสุดท้ายของ“วิชา ๓ หรือวิชา ๘” ท่านก็ตรัสรู้ ด้วยพระสัมพัตญาณของพระองค์ และทรงปฏิญาณ ตันว่า เราถึงวาระจะต้องเป็นอย่างนี้ เราต้องเป็นอย่างนี้ ที่จริงนะ ท่านจบกิจแห่งอรหัตตมาแล้ว ไม่รู้ที่กิจ ก็จบ และจบกิจในความเป็น“อรหัตตในอรหัตต”นี้ ก็คือสงบหมดจบสิ้นเกลี้ยงกิเลสทุกชนิดของตนในตนได้ เต็ดขาดแล้ว ที่พระพุทธองค์ทรงเปรียบเหมือนจบแค่รู้ แจ้ง..ไปไม่กำมือเดียว ซึ่งยังมี..ไปไม่อีกมากมายทั้งป่า

แม่..ไปไม่ทั้งป่า พระพุทธองค์ก็ทรงอุตสาหะเรียน รู้ไปไม่อีกทั้งป่า นั่นก็คือ ทรงเรียนรู้อีกอันอันตนยัง ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพองพาน ซึ่งมีอีกเปรียบได้กับไปไม่ทั้งป่า เรียนรู้โลกวิทูอันหลากหลายให้ยิงๆสมบูรณ์ยิ่ง ต้องพบ ผ่านอะไรต่างๆนานา ตามหน้าที่ ตามสายแห่งความเป็น โพธิสัตว์เพื่อสู่ความเป็นพระพุทธเจ้า

เมื่อมาถึงวาระที่แท้จริงที่จะต้องเป็นพระพุทธเจ้า ท่านก็รับตำแหน่ง เพราะทุกอย่างครบหมดแล้ว ท่าน เป็นแล้วจริง ท่านมีความรู้ความสามารถ มีคุณลักษณะ หรือคุณธรรมคุณภาพที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งสิ่งเหล่านั้น ท่านมีครบมาก่อนแล้ว **ไม่ใช่มาสั่งสมบารมีเอาในเวลา แค่ ๖ ปี** ตามที่คนส่วนใหญ่เข้าใจผิด

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้อตอบไปแล้ว

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ
- ๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็inghamหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไรร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ” “อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ฆาตกร”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของฆาตกร”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ฆาตกร-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล**

บาป”ของผู้หนึ่งๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจฆาตกร”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะนี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมโภท-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโภท หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อภิปภชาติ) หากความดำรินั้น**หรือมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมโภท”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”**ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”**ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฏิภาหริย” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิภาหริย”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ ลองอ่านเนื้อความเต็มๆในสูตรนี้ดูเถิด

สรุปความหมายอีกทีก็คือ “ผู้สันโดษ”นั้นเป็นผู้มี“ใจ”ไม่มกมาก ไม่สะสมเพิ่ม แม้มีแค่เครื่องกินเครื่องใช้ปัจจัยสำคัญที่อาศัยเลี้ยงชีพไม่มากหรือน้อยๆ ใจก็“พอ” ใจนั้นก็สงบ ไม่ทุกข์ดิ้นรนแต่อย่างใด จิตที่บรรลุนั่นเอง คือ “จิตใจถึงขั้นสันโดษ” ซึ่งไม่ใช่..การหนีไปอยู่โดดเดี่ยว

“สันโดษ”คือ “ใจพอ”นี่ เป็น“ใจที่สงบ” ไม่กระสันเอาอะไรมาเติมมาเพิ่มเป็น“ของตัวของตน”อีก แต่ไม่ได้หมายความว่า หยุดทำงานสร้างสรรค์ หรือกณะ

ยิ่งผู้“สันโดษ”ในที่นี้ เป็น“อาริยบุคคล” นั่นก็ยิ่งหมายถึง ผู้“สันโดษ”ที่มีคุณสมบัติที่ยังชวนขยายสร้างสรรค์ ขยันเพียร มีความคิดนึก ดำริริเริ่ม เติบโตแต่ง ประยุกต์เปลี่ยนแปลง สิ่งที่เกิดให้ให้เกิดให้เจริญ ก็ช่วยคิดช่วยสร้างให้เกิด ให้รุ่งเรืองอภิวัตถ์ และสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร ก็ช่วยกำจัดให้หายไป ให้หมดไป ด้วยสัมมาสติหรือสติสัมโพชฌงค์ และด้วย “วิปัสสนาญาณหรือวิชชา ๘”อยู่เสมอตามภูมิ จึงยิ่งรู้จักสังกตี่ ยิ่งสัมพันธ์กับสังกตมีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ เป็นอันมาก (พหุชนหิตายะ) ยิ่งทำความสุขให้แก่สังกตมนุษยชาติเป็นอันมาก (พหุชนสุขายะ) ยิ่งเกื้อกูลอุ้มชูช่วยเหลือโลกสังกตมวลมนุษยชาติ (โลกานุกัมปายะ) อย่างมีคุณค่า

เพราะผู้มี “สันโดษ”ถึงขั้นบรรลุดุธรรมเป็น“อาริยะ” นั่น คือ ผู้ที่เจริญทั้ง“อธิศีลสิกขา (ตามกรอบของ“ศีล”แต่ละบุคคล)-ทั้งอธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” เจริญขึ้นจนถึง

ความเป็นมรรคผล และเข้ายึดความเป็น“อาริยะ” ซึ่งเจริญทั้งศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ นั่นเอง ก็คือ “เป็นผู้สันโดษด้วยจิวรเป็นเครื่องบริหารกาย สันโดษด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง

เปรียบเสมือนนกมิปีกจะบินไปทางทิศภาคใดๆ ก็มีแต่ปีกของตัวเองเป็นภาระบินไปฉันใด ผู้บรรลุดุคณนั้นแล เป็นผู้สันโดษด้วยจิวรเป็นเครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง”

คำตรัสเปรียบเทียบนั้น ก็หมายความว่า ผู้มีภูมิธรรมถึงขั้น“สันโดษ”ตามคำสอนที่“สัมมา”ของพระพุทธเจ้านี้ เป็นผู้“มักน้อย(อัปปิจฉะ)-สันโดษ(สันตมูลฺ)-สงบสงัดจากกิเลส(ปวิเวก)-ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)-มีศีล(ศีล)-มีจิตที่ตั้งมั่น(สมาธิ)-มีภูมิปัญญาที่เป็นอาริยะ(ปัญญา)-มีความหลุดพ้นจากโลกีย์ไปตามลำดับ(วิมุตติ) [ตั้งแต่ขั้นอนามยุขเป็นต้น และขั้นที่เกี่ยวกับกาม ขั้นที่เกี่ยวกับโลกธรรม หรือขั้นที่เกี่ยวกับอตตหาหรืออตตมัน จนกระทั่งสัมบูรณ์จบสุด]-มีญาณปัญญาถึงขั้นบริบูรณ์ครบจบสุดเพราะรู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้นสูงสุดหรือความเป็นอรหันต์ของตน(วิมุตติญาณทัสสนะ) ตามภูมิบารมีหรือตามฐานานูฐานะของแต่ละคน

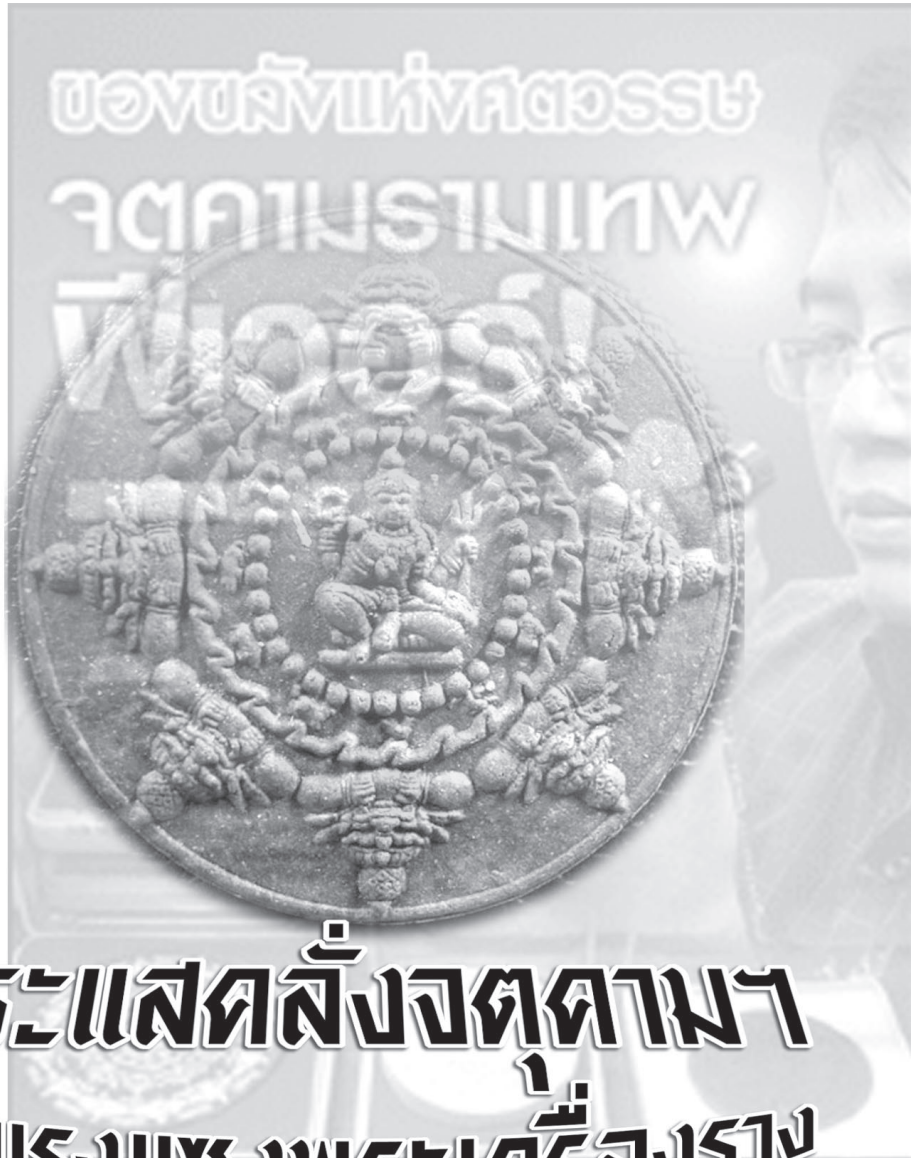
ดังคำตรัสในปริเฉทที่อาตมากล่าวถึงและบอกไว้แล้วว่าจะนำมาอธิบายต่อ... นั่นคือ “อินทรีย์สังวร”

ดูกรแก้วมณี ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เห็นรูปด้วยจักขุแล้ว ไม่ถือนิมิต ไม่ถืออุนพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อสำรวมจักขุในทริยที่เมื่อไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมอันลามก คือ อภิชฌา และโทมนัสครอบงำนั้น ชื่อว่ารักษาจักขุในทริย ชื่อว่าถึงความสำรวมในจักขุในทริย ภิกษุพึงเสียดด้วยโสธ ... ดมกลืนด้วยฆานะ ... ลิ้มรสด้วยชีวหา ... ถูกต้องโผฏฐัพพะด้วยกาย... รู้แจ้งธรรมารมณ์ด้วยใจแล้ว ไม่ถือนิมิต ไม่ถืออุนพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อสำรวมมโนทริย ที่เมื่อไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมอันลามก คือ อภิชฌา และโทมนัสครอบงำนั้น ชื่อว่ารักษามโนทริย ชื่อว่าถึงความสำรวม

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

“เจ้าคุณประยุทธ์” วิพากษ์
 กระแส “จตุคามฯ”
 วงจรลัทธิบริโภคนิยม
 กับลัทธิหวังผลดลบันดาล
 มาบรรจบกัน
 ทำสังคมไทยหมุนกลิ้ง
 คนเป็นโรคเส้นตั้น
 เป็นเหยื่อที่ดีของธุรกิจ
 “พระ-วัด” ฉวยโอกาสหลาหลา
 ไม่ยืนอยู่กับพระรัตนตรัย

กระแสลึงจตุคามฯ พุ่งแรงแซงพระเตีรื่องราง

บันทีจากไทยรัฐออนไลน์ บ่งชี้ให้เห็นถึงความมาแรงขององค์
 จตุคาม รามเทพ เอาไว้ดังนี้
 คลื่นคนคลั่งจตุคามเหยียบดับหญิงวัย ๕๑ ชะตาขาด!
 (๑๐ เม.ย. ๕๐)
 บาดเจ็บระนาวอีกนับร้อยราย ตำรวจตั้งสถานการณ์ไม่อยู่
 ต้องสั่งยุติการจองกะทันหัน ระบุฝีมือกลุ่มวัยรุ่นและมอเตอร์ไซค์วิน
 รับเงินเชียนพระมาทำป่วน

**สองฟัวเมียอดีตนายก อบต.ร่วมพิธีปลูก
เสกจตุคามฯ ขากลับถูกยิงดับ (๒๖ เม.ย. ๕๐)**

โดยคนร้ายชุ่มอยู่ข้างทาง เมื่อเหยื่อขับรถออก
จากวัดถึงจุดเกิดเหตุ กระหน่ำยิงด้วยอาวุธ
สงครามจน สามีซึ่งเป็นอดีตนายก อบต.ดับคาที่
ส่วนภรรยาเสียชีวิตระหว่างนำส่ง รพ.....

มาเลย์-กัมพูชาแห่เช่าจตุคามฯ (๒๐ เม.ย. ๕๐)

เจ้าอาวาสวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร
นครศรีธรรมราชเผยปีนี้จะมีวัดถุมงคลจตุคาม-
รามเทพออกมาอีก ๒๐๐ รุ่น โดยก่อนหน้านี้มีไป
แล้ว ๒๐๐ รุ่น นักท่องเที่ยวต่างชาติร่วมพิธี
ปลูกเสกก่อนเข้าไปเพียบ

**ผู้ชุมนุมเดือด ฮือรับจตุคามตั้ง ไม่พอเช่า
(๑๖ เม.ย. ๕๐)**

อ้างผู้บริหารร้านเซเว่นอีเลฟเว่นนำวัดถุมงคล
ที่จัดสร้างราว ๓๐,๐๐๐ องค์ไปจำหน่ายตามมินิมาร์ท
ในเครือ ขณะที่ยอดจองสูงรวม ๕๐,๐๐๐ องค์
ทำให้ทางวัดมีวัดถุมงคลไม่พอจำหน่าย.....

**เจ้าของอุ้มชะตาขาด ซึ่งรถแขวนจตุคามฯ
โดนรถโฟชนดับ ๒ ศพ (๑๔ เม.ย. ๕๐)**

ขณะขับพุ่งข้ามถนนจุดตัดรถไฟที่ไม่มีแผง
เหล็กกั้น ถูกม้าเหล็กชนแหลกลากซากรถเก๋งไถล
ไปไกลกว่า ๕๐๐ เมตรถึงสิ้นฤทธิ์ แม้แขวน
จตุคามรามเทพไว้ที่หน้ากระจกรถแต่ก็ไม่รอด ..

**จตุคามฯทุ้ม ๖๐ ล้านปลุกตลาดโฆษณา
(๑๓ พ.ค. ๕๐.. ไทยโพสต์)**

บริษัท นิลเส้น มีเดีย รีเสิร์ช รายงานการจับ
จ่ายบโฆษณา ปรากฏว่า กระแสจตุคามดันกลุ่ม
วัดถุมงคล มียอดจ่ายจ่ายมากที่สุด เดือนเดียวกว่า
๖๐ ล้าน สูงกว่าสินค้าอื่นๆ ไม่ว่า น้ำอัดลม แชมพู
สระผม โทรศัพท์มือถือทุกยี่ห้อ ฯลฯ

**จตุคามฯศึกษา ผลงาน “ราชภัฏนครฯ”
(โดย กุมารี วัชชวงษ์...ข่าวสด ๑๔ พ.ค. ๕๐)**

หากกล่าวถึง “จตุคามรามเทพ” เชื่อว่าคนส่วนใหญ่ต่างได้ยินชื่อเสียงเรียงนามเป็นอย่างดี ยิ่งในช่วงเวลานี้คงปฏิเสธไม่ได้เลยว่ากระแสความ

นิยมบูชาวัดถุมงคล “จตุคามรามเทพ” กำลังได้
รับความนิยมอย่างล้นหลาม

ขณะเดียวกันวัดต่างๆ ทั่วประเทศก็หันมา
สร้างจตุคามตามกระแสนิยมไปด้วย ตามมาด้วย
แผงให้เช่าจตุคามฯ ที่เปิดใหม่อีกมากมาย ส่งผล
ให้สภาพเศรษฐกิจของวงการพระเครื่องเจริญ
เติบโตอย่างกว้างขวาง

**ล่าสุดกรมสรรพากร กระทรวงการคลัง
ออกมาเปิดเผยตัวเลขเงินหมุนเวียนจากการ
เช่าบูชาองค์จตุคามรามเทพในประเทศไทยกว่า
๒๒,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งถือว่าเป็นส่วนที่ช่วย
พยุงเศรษฐกิจได้ระดับหนึ่ง เพราะอาจช่วย
ทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มขึ้น ๐.๑-๐.๒%**

การจัดสร้างจตุคามของคณะผู้สร้าง ชูเรื่อง
ความร่ำรวยและเงินทองที่จะไหลมาเทมาเป็นแรง
จูงใจ เชิญชวนประชาชนให้หันมาบูชาจตุคามฯ
รุ่นต่างๆ

ถือเป็นปรากฏการณ์ระดับชาติที่ส่งผล
กระทบอย่างกว้างขวางทั้งระดับท้องถิ่นและ
ระดับประเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช(มร.นศ.)
ในฐานะสถาบันอุดมศึกษาที่ให้บริการวิชาการแก่
ท้องถิ่น ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เป็นต้นกำเนิดกระแสความ
นิยมองค์จตุคามฯ จึงได้ทำการศึกษาสภาพการณ์
ความนิยมจตุคามรามเทพ

อธิการบดี มร.นศ.ได้ประมวลผลการสำรวจ
ในพื้นที่ จ.นครศรีธรรมราช พบว่า ในปี ๒๕๕๐
มีการจองคิวประกอบพิธีพุทธาภิเษกจตุคามฯ
เต็มตลอดทั้งปี ทั้งที่วัดพระมหาธาตุ และศาล
หลักเมืองนครศรีธรรมราช

โดยปรากฏการณ์ขณะนี้แบ่งเป็น

๑. ด้านเศรษฐกิจ เกิดการเปลี่ยนแปลงทาง
เศรษฐกิจ มีรายได้สะพัดเข้าสู่ชาวนครศรีธรรมราช
กลุ่มคนไม่ต่ำกว่า ๑๐ กลุ่มในวงการสร้างวัดถุ
มงคลจตุคามรามเทพ ได้รับผลประโยชน์เป็น
จำนวนมาก อาทิ เจ้าหน้าที่ประกอบพิธีพุทธาภิเษก

และสื่อโฆษณา เป็นต้น

ทำให้แต่ละวัดในพื้นที่ที่จัดสร้างจตุคามฯ มีงบประมาณมาทำนุบำรุงบูรณะวัด นำไปสู่การจ้างงานในแขนงต่างๆ อย่างล้นหลาม ส่งผลให้รายได้ครัวเรือนดีขึ้นมาก

ขณะที่กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมและการท่องเที่ยวก็ได้รับประโยชน์จากการที่นักท่องเที่ยวทั่วประเทศเดินทางมาเที่ยวเมืองนครศรีธรรมราชสร้างรายได้ให้แก่คนในพื้นที่ตั้งแต่คนถือสามล้อไปจนถึงเจ้าของโรงแรมเลยทีเดียว

๒. ด้านสังคม จะพบว่าผลดีของการแขวนบูชาจตุคามฯ ส่งผลให้โจรผู้ร้ายที่ก่อคดีต่างๆ ลดลงมาก เพราะจากอิทธิพลของสภาพเศรษฐกิจและคนนครศรีธรรมราชมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นมาก การก่อคดีอาชญากรรมตั้งแต่คดีวิ่งราวชิงทรัพย์ไปจนถึงคดีอุกฉกรรจ์ก็ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ประกอบกับวัยรุ่นส่วนใหญ่หันมาแขวนจตุคามฯ และรู้สึกเหมือนเป็นพวกเดียวกัน มีเมตตาไม่ทำร้ายกัน จึงไม่ค่อยเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทชกต่อยกัน เป็นที่น่าดีใจที่กระแสดตุคามฯ ทำให้คนเข้าถึงสันติธรรมและธรรมะมากยิ่งขึ้น

๓. ด้านพุทธศาสนา พบว่าวัดได้รับความสนใจพื้นความศรัทธาที่มีต่อวัดให้กลับคืนมา นำไปสู่กระแสของประชาชนหันมาสนใจพระพุทธศาสนามากกว่าเดิม

และ **๔. ด้านการเมือง** จากบรรยากาศของเมืองนครศรีธรรมราชที่ชาวบ้านให้ความสนใจและแลกเปลี่ยนความเห็นด้านประเด็นการเมืองในสภากาแฟต่างๆ แต่ขณะนี้เปลี่ยนไปแล้วคนหันมาพูดคุยเรื่องจตุคามฯ แทนการเมือง ผศ.ฉัตรชัยยังชี้ว่า ปรากฏการณ์จตุคาม-รามเทพในขณะนี้ว่า เจตนาธรรมณ์ของผู้สร้างจตุคามฯ ผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก เพราะมุ่งไปในเรื่องให้ร่ำรวยยิ่งขึ้น

ซึ่งสะท้อนถึงการมุ่งแต่วัตถุ นำพาให้คนเข้าสู่โมหจริตด้วยความหลงในวัตถุตามชื่อรุ่นมากขึ้น แตกต่างจากจุดมุ่งหมายของขุนพันธรักษ์-

ราชเดชที่มุ่งให้ผู้บูชาจตุคามฯ ยึดมั่นในศีลธรรม ไม่ใช่หวังแต่ความร่ำรวยจากอิทธิพลของจตุคามฯ มาพอกพูนกิเลสของตนเอง

ซึ่งจะนำไปสู่การแก่งแย่งเพื่อชิงความร่ำรวยและผลประโยชน์ โดยเฉพาะการที่สื่อนำเสนอโฆษณาชวนเชื่อยังเป็นการมอมเมาให้คนลุ่มหลง

“คนแขวนจตุคามฯ ต้องปฏิบัติธรรม ไม่ใช่แขวนแล้วขอให้จตุคามฯ แสดงอิทธิพลให้ร่ำรวยมีเงินทองหลังไหลเข้ามา เพราะต่อไปในอนาคตคนบูชาจตุคามฯ เพื่อบำเรอความสุขให้มีเงินหลังไหลมามาแล้ว คนจะหันมาแย่งชิงผลประโยชน์กันเอง”

การที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นผู้ริเริ่มเคลื่อนไหวให้ความรู้ โดยใช้หลักวิชาการเข้าค้นคว้าวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างเรื่องจตุคามฯ ถือเป็น การแสดงบทบาทที่ถูกต้องในฐานะสถานศึกษาที่ยึดโยงกับท้องถิ่น

ภูมิปัญญาจากการค้นคว้าและสัมมนาจะช่วยให้ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ดำเนินไปในทิศทางที่เหมาะสม และถูกต้องยิ่งขึ้น.....

**พระประยูรฑ์ศรีกระแสจตุคามฯ ทำสังคัมหมุน
ลัทธิบริโภคนิยมผสมพั่งไซค
คนเป็นเหยื่อธุรกิจ-วัดทาลาก**

“เจ้าคุณประยูรฑ์” วิพากษ์กระแส “จตุคามฯ” วงจรลัทธิบริโภคนิยมกับลัทธิหวังผลดลบันดาลมาบรรจบกัน ทำสังคัมไทยหมุนกลิ้ง คนเป็นโรคเส้นต้น เป็นเหยื่อที่ดีของธุรกิจ **“พระ-วัด”** ฉวยโอกาสทาลาก ไม่ยืนอยู่กับพระรัตนตรัย

ท่านเจ้าคุณประยูรฑ์ตอบคำถามของผู้มาเยี่ยมที่แสดงความเป็นห่วงปรากฏการณ์จตุคามฯ ว่า กระแสจตุคามฯ เป็นเพียงอาการหนึ่งของโรคนี้ที่สังคัมไทยเป็นมานานแล้ว **เรื่องพระพรหม พระราหู พระพิฆเนศ** คนไทยเอาทั้งนั้น เดียวก็ฮือๆ แต่ตอนนี้อาการแรงขึ้นๆ ถ้าปล่อยกันอยู่ ก็คงแรงขึ้นไปเรื่อยๆ จนไปถึงจุดหนึ่งก็อาจจะเป็น

สังคมหักลอม ที่ผู้คนเลื่อนลอย หาอะไรเป็นหลักยึดไม่ได้ บางคนอาจจะเรียกว่า “โรคเส้นตื้น” มองอีกแง่หนึ่ง เรื่องนี้ ถ้าคนเป็นชาวพุทธจริง ไม่ต้องไปห่วง ถึงจะนับถือของพวกนี้ ก็จะมีวิธีปฏิบัติที่ถูกต้อง ไม่ให้เกิดผลเสียหาย

ท่านเจ้าคุณประยุทธ์กล่าวว่า พวกที่พาสังคมเคว้งคว้างน่าห่วงแน่ คือพวกตื่นตามกระแส หรือพวกเหยื่อกระแส พวกนี้นอกจากไม่มีหลักอะไร พระพุทธศาสนาที่ตัวว่านับถือ ก็ไม่รู้จักเลย นอกจากนั้นแล้ว แม้แต่สิ่งที่ตัวไปรับเอามา อย่างจุดความนั้น ตัวก็ไม่รู้หน้ารู้หลังว่าเป็นอะไร ไปอย่างไรมาอย่างไรกันแน่ ได้แต่จะไปตามเสียงที่ปั่นกระแสเท่านั้นเอง นี่ด้านชาวบ้าน แต่ไม่ใช่แค่โยมเท่านั้น มาเป็นเรื่องของพระกับวัด ที่พลอย

เข้ากระแสไปกับชาวบ้านด้วย คือ หนึ่ง เหมือนกับถือหรือฉวยโอกาสหลวม หารายได้ หาผลประโยชน์ไปด้วย สอง เสียหลัก ไม่นิ่งอยู่ในหลักการของตัว คือพระรัตนตรัย และพระธรรมวินัย แค่อเอาเทพมาปลุกเสกในวัด ถ้าทำพลาด จะกลายเป็นว่าพระไปนับถือเทพเข้า ก็หล่นคะมำเลย นี่ทำไปได้อย่างไร

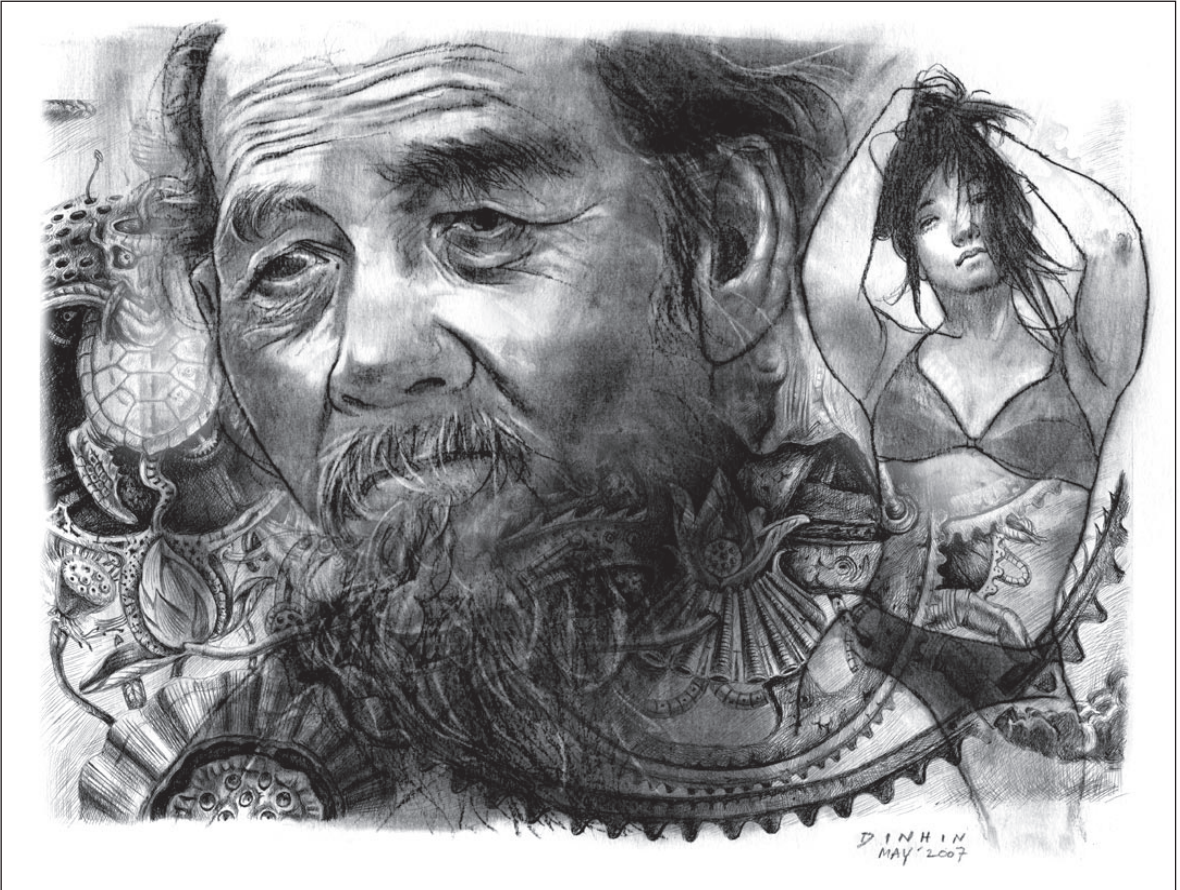
ผู้มาเยี่ยมกล่าวว่า ถ้าไม่หาความรู้ความเข้าใจกันอย่างที่ว่านั้น ก็ได้แต่ตื่นตูมตามกระแสเรื่อยไป ก็สมที่ว่าเป็นโรคเส้นตื้น พระพรหมคุณาภรณ์กล่าวเสริมว่า กระแสจตุคามไม่ใช่แค่โรคเส้นตื้นเฉยๆ แต่กินลึกเลย แล้วก็หนักหนามาก พิ้อสภาพสังคมและบ่งบอกปัญหาคุณภาพของคนอาการนี้ ด้านหนึ่งคือแสดงอิทธิพลของระบบธุรกิจว่าสังคมไทยนี้ ธุรกิจเฟื่องดินนัก คนอยู่ได้ครอบงำของระบบธุรกิจ มุ่งหาแต่ผลประโยชน์ขนาดหนัก มองหาแต่เงิน แม้แต่เรื่องทางด้านจิตใจ ก็ไม่เว้นยังเอามาใช้เป็นช่องทางหรือเป็นเครื่องมือหาผลประโยชน์

อีกด้านหนึ่ง อาการนี้แสดงว่าคนไทยเวลานี้ตื่นตูมง่ายมาก ปั่นกระแสขึ้นดินนัก เลยสอดรับกับข้อแรกที่ว่าไปแล้ว คือเป็นเหยื่อที่ดีของธุรกิจทำไมจึงตื่นตูมง่าย ก็เพราะพื้นฐานของตัวชอบหวังผลจากการดลบันดาล ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคิดแต่จะพึ่งอำนาจภายนอกมาทำให้ อย่างที่ว่า “หวังลาภลอย นอนคอยโชค” แล้วระยะยาวคนก็อ่อนแอไม่มีความเพียรพยายามที่จะทำการให้เกิดผลสำเร็จด้วยเรี่ยวแรงของตนเอง ได้แต่เป็นนักพึ่งพา ถ้าขมวดให้สั้นก็คือวงจรของลัทธิบริโภคนิยม กับลัทธิหวังผลดลบันดาล มาบรรจบประสานกัน แล้วส่งผลเป็นเหตุปัจจัยหนุนกันให้ชีวิตและสังคมนี้นวมกึ่ง หรือลอยเคว้งคว้างต่อไป (มติชน ๑๔ พ.ค. ๒๕๕๐) □

ยื่นปอดให้บุหรี แกมพรีมะเร็ง !
๓๑ พฤษภาคม วันงดสูบบุหรี่โลก

เรื่องสั้น

• เอกชัย นพรัตน์ •

ไม่ไหวด้วยประการทั้งปวง

ในช่วงวันหยุดปีใหม่ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้เดินทางไปกราบพระที่วัดมีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ไม่ห่างจากที่ทำงานมากนัก ปกติแล้วก็จะไปกราบพระพุทธรูปที่วัดนี้อยู่เป็นประจำโดยเฉพาะในช่วงปิดทองประจำปี แต่ปีนี้เดินทางไปก่อนเพราะในช่วงเทศกาลปีใหม่ ไม่กล้าที่จะเดินทาง เป็นห่วงความปลอดภัยของตนเอง อายุมากขึ้น หูตาไม่ไวเหมือนก่อน บนท้องถนนนั้นรถรามากเหลือเกิน ทั้งที่เมาแล้วขับ ที่คนองขับ ที่เป็นบ้าขับ และประเภทมือใหม่หัดขับอีกไม่รู้เท่าไร จนระวังกันไม่ไหวด่าไม่ไหว เราไม่ประมาท แต่เขาประมาทเราก็อาจตายได้เหมือนกัน ชีวิตจบสิ้นโดยไม่พิกลพิการอะไรนั้นก็ดีไป แต่พิการแขนขาให้ครอบครัวหาเลี้ยงจนกว่าวันตายจริงๆ จะมาถึงนี่ซี กรรมแน่ๆ

สามโมงเช้าแล้วฟ้ายังปิด ความมัวัวของอากาศยังหนาวเหน็บ ลมต่างประเทศหอบเอาไอเย็นเข้ามาฝั่งแม่น้ำโขงมาสู่ลานวัดเป็นละลอกๆ ผู้มีศรัทธาจากต่างถิ่นยืนกอดดอกห่อตัวอยู่เป็นกลุ่มๆ ส่วนในตัวศาลาที่ประดิษฐานพระพุทธรูปโบราณอันศักดิ์สิทธิ์นั้นคลาคล่ำไปด้วยผู้คนหลายวัย บ้างยกถาดดอกไม้ขึ้นบูชาอธิษฐาน เพื่อขอศีลขอพรให้แคล้วคลาดปลอดภัยจากโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ บ้างก็ขอให้มิใช่คนมีลาภถูกหวยรวยเบอร์ ก็ว่ากันไป ที่ก้มกราบก็ก้มกราบ ที่ปิดทององค์พระก็หนาแน่น หน้าองค์พระมีภิกษุคอยรดน้ำมนต์ให้แก่ผู้มาทำสังฆทาน เชิงเทียนที่ยาวเป็นรูปเรือสุพรรณหงส์หนาแน่นไปด้วยเทียนจุดบูชา มีตู้บริจาคตั้งอยู่เป็นจุดๆ

ทำบุญ ไหว้พระ ปิดทองแล้วก็หยอดตู้บริจาคตามแต่ศรัทธา มีเชียมซีแบบหยอดเหรียญให้เสี่ยงโชคด้วย ข้าพเจ้าเสี่ยงได้ใบที่ ๑๖ อ่านดูแล้วดี จึงกราบพระเจ้าใหญ่อีกสามครั้งเพื่อขอพรเป็นมงคลแห่งชีวิตก่อนอำลาพาจากไปสู่อาชีพการทำงานในวันต่อไป ข้าน้อยเป็นผู้ที่ขออะไรไม่เป็นมาที่ครั้งก็อธิษฐานขออยู่อย่างเดียว คือ**สิ่งใดที่เป็นหนทางแห่งความดี สิ่งใดที่เป็นหนทางแห่งความพ้นจากทุกข์ ก็ขอให้คุณพระเจ้าใหญ่ช่วยดลจิตดลใจให้ลูกได้กระทำในสิ่งนั้นด้วยเถิด** ก็ไม่รู้ว่าคุณพระท่านจะอวยพรให้หรือไม่ หรือท่านรับปากว่าอย่างไรก็ไม่อาจจะทราบได้ เพราะสิ่งที่ขอก็ไม่มื่ออะไรเป็นเรื่องเป็นราว เหมือนกับคนอื่นๆ ที่ขอให้ข้าพเจ้าร่ำรวย ขอให้หายจากเจ็บไข้ได้ป่วย ท่านอาจจะอวยพรให้ง่ายกว่า ที่จะให้ตามไปช่วยดลจิตดลใจอยู่ทุกย่างก้าวเช่นนั้น

คนก็มากมาย เสี่ยงขอพรอธิษฐานคงจิมงำจนฟังไม่เป็นศัพท์อยู่ในจิตใจใครมัน องค์พระเจ้าใหญ่ท่านจะได้ยินและรับรู้ได้หมดทุกคนหรือเปล่าทางที่ดิฉันหลังจากไหว้พระขอพรจากท่านแล้วขับรถเดินทางกลับบ้าน หรือว่าไปไหนๆ ก็อย่าประมาท ถึงบ้านแล้วก็หมั่นประพฤติปฏิบัติแต่

คุณความดี พรที่ท่านให้ก็คงสำเร็จสมปรารถนา แต่ต้องไม่ลืมว่าเมื่อหันหน้าออกไปไม่ถึงห้าสิบเมตรในเขตวัดแห่งนี้ เสี่ยงอีกทีก็ร่ำร้อนด้วยจิ้งหะหมอลำซึ่ง ที่ใส่เสื้อผ้าแบบประหยัดปกปิดของสงวนเล็กๆ น้อยๆ นอกนั้นก็ปล่อยให้ลมฟ้าอากาศช่วยห่อหุ้มกันไป หน้าเวทีกี่มีเครื่องเสฟทุกอย่างสุรยาตองนั้นมีให้ซื้อเสฟได้อย่างอิสระเสรีพรใดที่พระเจ้าใหญ่ให้มากก็คงจะจบสิ้นลงหน้าเวทีก่อนที่จะเดินออกพ้นเขตประตูวัด

ดารานักเต้นหมอลำนั้นไม่ต้องบอกว่าย้วยวงกวนตันทาเพียงใด ถ้าอยู่นอกวัดก็ว่าไปอย่างไร อยู่ในวัดแท้ๆ ก็ไม่รู้ว่าผู้จัดเขาคิดกันยังไง พระผู้บำเพ็ญเพียรภวานาก็คงจะเยือกเย็นได้ยากนัก ส่วนองค์พระเจ้าใหญ่ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ในนามธรรมก็คงจะรำคาญอยู่ไม่น้อย ในเรื่องของมนุษย์ผู้ละทิ้งสัจจะแล้วปล่อยให้ราคาเข้าครอบงำจิตใจ ถึงท่านจะให้พรมาดีแค่ไหน แต่ผู้ขอผู้รับไม่ทำดีสนองตอบก็ยากนักที่พรนั้นจะประสบผล

เหลือบดูนาฬิกาบอกเวลาเที่ยงวัน ความมัวัวของอากาศเริ่มเปิดให้เห็นดวงสุริยฉายเป็นเงากลมกลางเมฆหมอก ความหนาวเย็นค่อยบรรเทาขึ้นมา แต่สายลมยังพัดกรรโชกข้ามฝั่งโขงมากระทบผิวอยู่ไม่ว่างเว้น หมวกไหมพรมหรือไอ้หม่องนอกจากให้ความอบอุ่นแล้ว ยังป้องกันลมได้ดีพอสมควร

หันมาทางเวทีกหมอลำซึ่งกลางวัน ยังโชว์กายด้วยเสื้อฝ้าน้อยชิ้น ดิดดินทำทลายลมหนาวอย่างไม่หวาดหวั่น หน้าเวทีกเต็มไปด้วยผู้นิยม แอลกอฮอล์ต่างออกสไลก้นอย่างเมามัน บ้างก็ยื่นแขนขึ้นสัมผัสมือทางเครื่องสาว บางคนก็คล้องพวงมาลัยห้อยด้วยธนบัตรที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายหลายราคา แล้วก็ถือแก้วเหล้าฟอนไปตามจิ้งหะลำที่ดูแล้วไม่เป็นจิ้งหะ คล้ายท่าหมาเหี้ยบไฟ หรืออะไรทำนองนั้น พอใจดีเสียอย่างใครจะทำไม?

อีกมุมหนึ่งของวัด ยังมีผู้เฒ่าวัยแปดสิบเศษนั่งห่อตัวอยู่ข้างกองไฟอย่างเจียบๆ ทอดสายตา

ไปทางเวที่หมอลำบ้างในบางครั้ง เมื่อยินเสียง ซี้เมาหน้าร้านส่งร้องด้วยความสนุกสนานใจในลีลา ของทางเครื่อง แล้วผู้เฒ่าก็หันกลับมาจับจ้อง กองไฟถอนหายใจลึกๆ อยู่บ่อยครั้ง ยังมีตัว ประกอบอีกหลายคนที่ยืนเวียนกันมาหาไออุ่น จากกองไฟของผู้เฒ่าแล้วเดินกลับไปสู่เวที่ หมอลำเบื้องหน้านั้น คนแล้วคนเล่าผู้เฒ่าลุกขึ้น แล้วเขี่ยซี้เถ้าออก ซุกตุ๋นพื้นเข้าไปใหม่จนเปลวไฟ ลุกโชน ไบหน้าเหยย่นเพราะผ่านมาหลายร้อน หลายฝน บอกถึงความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร หมดความทะยานทางโลกีย์ จากใบไม้ที่เขี้ยวขจี มาจางเหลืองสู่สีน้ำตาลอรวันร่วงหลุดทิ้งก้านกิ่ง ลงสู่ดิน

เวลาเลยเที่ยงมานิดหน่อย ข้าพเจ้าหลบออก จากเวที่หมอลำ มาหาผู้เฒ่าสูงวัยเพื่ออิงไออุ่น จากกองไฟที่กำลังโชนเปลว ผู้เฒ่าเงยหน้าดู ข้าพเจ้านิดหนึ่งแล้วก็หันมายืนแขนแบมืออँगไอ อุ้่นของเปลวไฟนั้นต่อไป

“หนาวมากไหมครับคุณตา?” ข้าพเจ้าเอ่ย ถามอย่างสนใจ

“หนาว...” ผู้เฒ่าตอบเสียงสั้นเครือ

ผู้สูงอายุไม่ยอมกสนใจคำถามของใครนอก จากไออุ่นจากกองไฟเชื้อไม้แห้งเหล่านี้ บนศีรษะ ที่ขาวโพลนราวเส้นไหมเต็มไปด้วยฝุ่นละออง ซี้เถ้าออกกองไฟที่ลมหอบมาใส่อยู่ทึ่งๆ

“มานั่งผิงไฟอย่างนี้ไม่กลัวเหม็นสาบรี?” ผู้เฒ่าเอ่ยถามเรียบๆ

“ไม่กลัวเหม็นหรือตา ว่าแต่คล้ายหนาว” ข้าพเจ้ากล่าวยิ้มๆ

“คนหนุ่มแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าดีๆ ไม่ควรมานั่ง ผิงกองไฟ เดี่ยวเสื้อผาก็เหม็นคว้นหรือ” ผู้เฒ่า กล่าว

“อากาศเย็นอย่างนี้อยู่ตรงไหนก็ไม่อบอุ่นเท่า กองไฟหรือคุณตา” ข้าพเจ้าว่า

“เวที่หมอลำไฟพอหนุ่ม กองไฟนี้สำหรับคน แก่นะ”

“ผมก็แก่แล้วเหมือนกันแหละครับคุณตา”

ผู้เฒ่าเงยหน้าขึ้นมองข้าพเจ้าอย่างสำรวจตรวจ วิเคราะห์

“เจ้านั้นหรือแก่อย่างมากก็ไม่เกินสี่สิบหรือ” ผู้เฒ่าททายอายุ

“คนปัจจุบันนี้ อายุสี่สิบขึ้นไปก็ถือว่าแก่แล้ว ครับ” ข้าพเจ้ากล่าว

“อ้อ..ก็จริง อายุคนทุกวันนี้แสนสั้นนัก แต่ดู จะไม่ค่อยทำความดีก็น่าเสียดายเวลาของเขา” ผู้เฒ่ากล่าวพร้อมถอนหายใจ

“คุณตาเป็นคนที่นี่รี?” ข้าพเจ้าถาม

“ใช่แล้ว ตาเกิดที่นี่ พ่อของตาก็คนที่นี่ แม่ เป็นคนฝั่งโน้น” (หมายถึงประเทศลาว)

“ตาคงรู้จักประเพณีของวัดแห่งนี้ดีซึนะ” ข้าพเจ้าถาม

“รู้สิ เมื่อก่อนไม่เป็นอย่างนี้หรือ การทำบุญ ปิดทองพระเจ้าใหญ่เขามากันด้วยศรัทธาจริงๆ ไม่มีหนัง ไม่มีหมอลำมาติดดินเปิดหน้าเปิดหลัง ให้อุจาดตาอย่างนี้หรือลูกเอ๊ย”

“มีแบบนี้มาหลายปีหรือยังครับ?”

“หลายปีแล้ว แต่เมื่อก่อนมีแต่กลางคืน ครึกครื้นกันเฉพาะกลางคืน หมอลำซึ่งแบบนี้ก็ เพิ่งจะมีเข้ามาปีนี้แหละ เมื่อก่อนหมอลำกลางวัน ก็มีบ้างเหมือนกัน แต่เป็นหมอลำกลอน หรือหมอลำคู่ที่มาลำถวายพระเจ้าใหญ่ ซึ่งก็เป็นหมอลำ สุภาพเรียบร้อย ไม่ใช่มาเต้นกันอย่างนี้ เหล้ายา ปลาบั้งก็มีอยู่นอกรั้ววัด แต่เดี๋ยวนี้อบายมุขต่างๆ หลังไหลเข้ามาในกำแพงวัดอย่างหยุดไม่อยู่ ลิบปี ให้หลังมานี้ธุรกิจทางเสื่อมต่างๆ หลังไหลมารวมกันอยู่ที่นี้หมด ไม่ว่าพ่อค้าสุรายาเมาชายเพศ ผู้หญิงผู้ชาย ผิดฝัวผิดเมียกัน ใครก็นัดใครก็แอบ เอาเทศกาลนี้เป็นข้ออ้างเพื่อไปผิดศีลธรรมกัน สตรีนักหาเงินไม่ว่าฝั่งไหนก็ถือโอกาสหาเงินกันใน เทศกาลนี้ด้วยกันทั้งนั้นในแต่ละปีयरุ่นหาเรื่องตีกัน ฆ่ากัน เพราะผู้หญิงเป็นเหตุเพราะเหล่าเป็นพิษ นั้นมีไม่น้อย พระผู้มุงในศีลภาวนานั่นท่านไม่มา อยู่ที่นี้หรือ มันไม่สงบ ที่มีอยู่ที่ทำธุรกิจกันไป พระผู้ใหญ่เจ้าอาวาสก็พยายามไม่ใช่น้อย ที่จะ

ไม่ให้เกิดทางเสื่อมเหล่านี้ แต่ก็ยากเหลือเกิน ชื่น
พูดก็ขัดหูผู้นำกรรมการ องค์กรบริหารก็
ต้องการทำอย่างนี้เพื่อให้ความบันเทิงเจริญต่อ
แขกผู้มาเที่ยว ความจริงผู้ที่เขามาด้วยศรัทธา
ไม่ได้เรียกร้องอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย มีแต่พวก
เขาเรียกร้องกันเอง เพื่อวัตถุประสงค์การครั้งนั้น
แหละ เงินจากผู้ศรัทธาเข้ามาเยอะไรใครๆ ก็
อยากมีส่วนได้กันเท่านั้น เฮ้ย..คิดดูแล้วมัน
เป็นการเอาบาปมาแย่งบุญไปแท้ๆ” ผู้เฒ่าหยุด
ถอนลมหายใจอย่างท้อๆ

“ทางเสื่อมเข้ามามากมายอย่างนี้ คุณตาว่า
พระเจ้าใหญ่ท่านยังคงความศักดิ์สิทธิ์อยู่ต่อไป
หรือไม่ครับ” ข้าพเจ้าถามหยังความรู้สึก

“ความศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงเดิมนั้นแหละลูก ใคร
ปรารถนาสิ่งใดท่านก็ให้สิ่งนั้น แต่ให้แล้วใครจะ
สมปรารถนาหรือไม่ อยู่ที่บุญวาสนาเช่นกัน ลูก
อยากได้สิ่งที่ดีก็ต้องทำความดีประกอบ เอาคำ
อธิษฐานที่ขอท่านมาบูชาในจิตใจ นึกถึงอยู่เสมอ
ว่าท่านเป็นศาสดาผู้ให้แสงสว่างแก่โลก ใครยึด
ถือท่านแล้วทำแต่ความดีก็ทำได้ดี กลัวแต่รับ
บุญมาแล้วลืมนบุญเห็นบาปก็ทิ้งบุญใส่บาปเห็นกิน
เหล้ามันก็จิบ บุญนี้เรารับมาแค่นี้ก็อยู่แค่นั้น
บาปก็เหมือนกันถ้าเราทำเพิ่มมันก็เพิ่ม บุญกับ
บาปเหมือนน้ำตาลกับเกลือ น้ำหนึ่งแก้วใส
น้ำตาลหนึ่งช้อน มันก็ยังเป็นแก้วน้ำตาลหนึ่งช้อน
แต่ถ้าเราเอาเกลือมาใส่ลงไปอีกหนึ่งช้อนก็กลายเป็น
แก้วน้ำตาลผสมเกลือเข้าให้แล้วแล้วถามว่า
รสเป็นยังไง ก็คงต้องว่าหวานๆ เค็มๆ แก้วนํ้านั้น
เปรียบเหมือนคนๆ หนึ่งถ้าเราสมมติว่าบุญคือ
น้ำตาลและบาปคือเกลือเราเติมหวานลงไปมาก
ความเค็มก็จะจางไป แต่ถ้าเราเติมเค็มมากความ
หวานก็เริ่มจาง และถ้าเรายังเติมเค็มอยู่ต่อไป
ความหวานก็จะไม่มี เฮ้ย..แล้วความหวานหายไป
ไหน? มันก็ไม่ได้ไปไหน ก็อยู่ในแก้วเดียวกับ
เกลือนั่นแหละ ปริมาณของมันก็หนึ่งช้อนเท่าเดิม
แต่เราเติมเกลือมากกว่าและมากไปเรื่อยๆ จาก
แก้วน้ำตาลผสมเกลือก็กลายเป็นแก้วเกลืออย่าง

ช่วยไม่ได้แล้วถามว่าเราทำบาปมากๆ บุญจะถูก
ลบล้างไปหรือไม่? เรื่องนี้ตาว่าบาปจะล้างบุญไป
นั้นก็คงไม่ได้ และบุญจะล้างบาปออกไปก็คงจะ
ไม่ได้เช่นกัน เปรียบเราเอาสีดำมาทาทับสีขาว
นั่นเองเมื่อเราเอาสีดำทาทับสีขาวลงไปมากๆ จุด
สีขาวเราก็มองไม่เห็น แล้วมาถามว่าสีขาวหายไป
ไหน มันก็ไม่ได้ไปไหนแต่มันอยู่ใต้สีดำ คนเราเน
ลูกเอ๋ยถึงเวลาที่จะต้องรับใช้บาปบุญ เราทำอะไร
ไว้มากก็รับใช้สิ่งนั้นไปก่อน เราทำบาปไว้มากก็
รับใช้บาปนั้นไปก่อนจนกว่าจะถึงบุญที่มีอยู่
น้อยนิด และเมื่อไหร่จะถึงก็ไม่รู้”

ผู้เฒ่ากล่าวแล้วสอดสายตาไปทางเวทิมอลำ
พร้อมส่ายหน้าเหมือนกับเอือมระอาลิ่งเหล่านี้
เต็มทีแล้วและไม่อาจเดาได้ว่า ลึกไปกว่านั้นผู้เฒ่า
คิดอะไร

“เห็นไหมนั่น บาปมันพาดันเหมือนหัวหมอน
หัวหมอน แล้วมันจะหัวบุญไปได้ถึงบ้านหรือ?
ไอ้มันไม่ไหวด้วยประการทั้งปวงนั้นแหละลูก
เอ๋ย..” ผู้เฒ่าวัยแปดสิบกล่าวในที่สุด

ข้าพเจ้ามาไหว้พระเจ้าใหญ่ปีนี้ ได้อะไรดี
เกินคาดครับ ☸

ผคนมักจะจําแนกว่า เราจําเป็นต้องอยู่ในระบบ
ทุนนิยมเสรีเป็นหลักใหญ่ ทุกรัฐบาลดำเนิน
เศรษฐกิจแบบนี้มาตลอดนับตั้งแต่เริ่มแผนพัฒนา
เศรษฐกิจสมัยเผด็จการสฤษดิ์ ธานะรัชต์ งานคือ
เงิน เงินคืองาน บันดาลสุข

ยิ่งมาเป็นยุคทักษิณธิปไตย ผู้นำยิ่งเชิดชู
บุชาลัทธิทุนนิยมเต็มๆ จนเฟื่องฟูสุดขีดเป็น
ประวัติศาสตร์ ตัวทักษิณเองสามารถสร้าง
ครอบครัวชินวัตรรวยล้นเป็นหมื่นๆ ล้านแบบ
อภิมหาเศรษฐีเพียงช่วงข้ามคืน โดยเฉพาะเมื่อ
ก้าวขึ้นมาเป็นนายกฯ ห้าปีกว่า ทักษิณกลายเป็น
โคตรรวยพร้อมๆ กับโคตรโกง เป็นไปได้ถึงปานนั้น!

● **ดังนั้น วิมุตตินันตะ**

ตั้งจิตไว้ผิด เพื่อเศรษฐกิจไม่พอเพียง

นับว่าทักษิณเป็นอุทาหรณ์โคตรแพง ซึ่งจะ
หาไม่ได้อีกแล้ว วิสัยทัศน์ของคน ดาตุดาวเท้าติด
ดิน แทนที่ทักษิณจะไปถึงดวงดาว เขากลับก้าว
ดิ่งเหวนรกหันตาเห็นยุคบาปกรรมติดจรวด จาก
คนเคยมากบารมีอิทธิพลคับฟ้า กลายเป็นล้มเหลว
ลีเรร้อนทะเลนอกเขตประเทศไทย... ห้ามเข้า
ก่อนรับอนุญาต ให้เป็นจำเลยศาลฎีกาแผนกคดี
อาญานักการเมือง

ความจริงของคดีทักษิณโกงชาติ กำลังตีแผ่
ให้ปรากฏแก่สาธารณชนแจ่มแจ้งแดงแจ่มมากขึ้น
ทุกวัน เรื่องมันจะลงเอยอย่างไร น่าติดตาม
ศึกษาอย่ากะพริบตา

และคงไม่ชวนเบื่อ เมื่อต้องพูดถึงซ้ำซาก
เหมือนกัดไม้ปล่อย ก็จะทำให้วางเว้นยังงใจได้นัก ใน
เมื่อทักษิณโกงชาติ เป็นปัญหาแสนสาหัสของ
แผ่นดิน ที่ยังค้างคาราคาซังอยู่ โดยเป็นภารกิจ
เร่งด่วนของรัฐบาลสุรยุทธ์จะต้องสะสาง เสร็จ
แล้วทำเป็นโนเกียร์หรือฤาษีเลี้ยงเต่า เอาแต่เข้า

เกียร์ว่างโดยปล่อยวางอ้างอุเบกขาพาสมานฉันท์
เล็กแล้วต่อกันอะไรทำนองนั้น ชินไม่ยอมกวาด
บ้านล้างเมือง ไม่แก่วิกฤติชาติที่อุตสาหกรรม ๑๙
กันยา มันจะไม่ยุ่งตายหะ แล้วจะไปไหนพ้น...

เรื่องที่ต้องทำความเข้าใจทุนนิยมสามัญ ผลงาน
ทักษิณ คือว่า แม้ภาครัฐจะจัดการเศรษฐกิจไป
ตามนโยบายทุนนิยมเสรีเต็มที่ขนาดไหน โดยไม่
แยแสเศรษฐกิจพอเพียงใดๆ เลยก็ตาม ในภาค
เอกชนรากหญ้ายังคงหากินอยู่กับพื้นฐานปัจจัยสี่
เลี้ยงชีพเป็นสำคัญไม่น้อย อันจะมองข้ามไปเสีย
ไม่ได้

ดังกรณีที่เกิดฟองสบู่แตก เมื่อ ๒๕๔๐ ธุรกิจ
การเงินธนาคารการค้าพึ่งพิงตลาดล้มเหลวไป
ทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม สำหรับชาวบ้านที่อาศัย
เศรษฐกิจพึ่งตนเอง กลับไม่ได้รับผลกระทบอะไร
เต็มตัวมากมายนัก ยังคงอยู่รอด กลุ่มชาวอโศก
ต่างก็ปลอดภัยเช่นเดียวกัน

นั่นเท่ากับ แสดงให้เห็นศักยภาพของ

เศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงชีพด้วยข้าวผ้ายาบ้าน
ชาวชนบทจึงไม่ได้แขวนชีวิตไว้กับการค้าลงทุน
ตลาดหุ้นหมุนเงินปั่นราคาในโลกทุนนิยมไร้
พรมแดน ถึงพวกเขาจะต้องตกงานจากภาวะวิกฤต
ต้มยำกุ้งในเมืองกรุง เขาเหล่านั้นยังสามารถ
กลับไปถิ่นฐานมีข้าวเก็บผักหญ้ากินไม่อดตาย

น่าเสียดายที่รัฐบาลกลับไม่มีกึ๋น **ขาดภูมิ
ปัญญาไท**เอามากๆ โดยดูหมิ่นหยามมองข้าม
เศรษฐกิจพอเพียง อันเป็นพื้นฐานหลักเลี้ยงชีพ
กันมาแต่โบราณกาล เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลา
ไม่เห็นน้ำ ทั้งๆ ที่กินอยู่กับปาก อยากรอยู่กับท้อง
ประมาณนั้น

เรื่องยี่งน่าสังเวช จากเหตุเศรษฐกิจฟองสบู่
แตกเมื่อสิบปีก่อน ตอนนั้น แทนที่จะเกิดสำนึกดี
มีหัวใจ รู้จักสำคัญในความสำคัญของเศรษฐกิจ
พอเพียงเลี้ยงชีพด้วยปัจจัยสี่ ที่ช่วยให้คนส่วน
ใหญ่ยังมีพื้นพวยยืนอยู่บนขาตัวเอง

รัฐบาลก็ยังคงมมเมงาตราเดินหน้าศรัทธา
ทุนนิยม รวากับไม่เห็นเศรษฐกิจทางเลือกอะไร
ที่ดีกว่านี้อีกแล้ว ทั้งที่มันพาฉิบหายวายป่วงแทบ
ล่มจม ยิ่งกว่าครั้งใดในประวัติศาสตร์ ก็ยังไม่ยอม
รู้เท่าทัน เหมือนยอมจำนนจนมุมเป็นทาสทุนนิยม
สลิตเสถียรชั่วนิรันดร์

ทุนนิยมสามัญ สมานฉันท์เทวนิยม

ยิ่งมาถึงยุคทักษิณ ผู้บุชชาติธิทุนนิยมสุดหัวใจ
เศรษฐกิจเลยยิ่งไปกันใหญ่ อำนาจทุนบวกรอำนาจ
การเมือง รวมศูนย์ที่อดีตนายกฯ ทำให้เขา
ฮึกเหิมยามใจกอบโกยผลประโยชน์ทับซ้อนต่างๆ
อาศัยการหมุนเงินปั่นหุ้นและล้มปทานผูกขาดอัน
ถูกกฎหมายซึ่งฉ้อฉล โดยไม่ละอายใจในความ
ไม่ชอบธรรม

ขณะเดียวกันทักษิณก็มอมเมาเอาใจรากหญ้า
โดยผลาญเงินในโครงการประชานิยมพาชาวบ้าน
แปรทรัพย์สินเป็นทุนจากการสร้างหนี้ หนุนส่ง
บริโภคนิยมเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจเข้ากระเป๋านายทุน
ผู้คนไม่มีประตุรวลันอย่างทักษิณเด็ดขาด เขาก็

พาให้รวยหวยบนดินเป็นเชิงชดเชย หลอกให้คน
มีหวังหลงเพื่อฝันไปวันๆ

กระแสเชิดชูบูชาเงินเป็นสรณะ แม้หมดยุค
ทักษิณพอมดมอมผีทางการเงินแล้ว มาถึงรัฐบาล
สุรยุทธ์ฯ ฤๅษีไร้หน้ายา เหมือนเป็นคนดีแต่ซึบลาด
เพราะขาดปัญญาผู้นำ อุตส่าห์ประกาศนโยบาย
หักเหว่าจะยึดถือเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักสำคัญ
แทนที่จะทิ้งขว้างอย่างรัฐบาลทักษิณยอดทุนนิยม

เสร็จแล้วก็ไม่เป็นท่า ปากว่าคุยไม่ไปอย่าง
นั่นเอง เอาเข้าจริง รมต.คลังก็คนก็สาละวนจะ
หาเงินหวย มอมเมาชาวบ้านให้มจนรกดต่อไปเป็นต้น
เป็นที่น่าสังเกตุว่า รัฐมนตรีในคณะฤๅษีเลี้ยง
เต่า ล้วนแต่รวยเป็นร้อยๆ ล้าน เป็นส่วนมาก
แทบทั้งสิ้น มีนำเล้าถึงไม่เอาอ่าวอะไรกับ
เศรษฐกิจพอเพียง

**กระแสอยากรวยเป็นบ้า ที่ปลุกกระดมเพื่อ
ตามกันคนโคตรรวยบ้าง แม้หลังทักษิณตก
กระป๋อง ชาวบ้านก็อยากรวยไม่หายอยู่นั่นเอง**

ทุกวันนี้ ผู้คนกำลังตื่นจตุคามรามเทพ ชนิด
ไม่กลับ กลายเป็นธุรกิจปั่นหุ้นขายเป็นเทน้ำเทท่า
บ้าดีเดือดเลือดพล่านกันไปทุกระดับทั้งประเทศ
ทั่วทิศเหนือใต้ออกตก ไม่รู้จะงมงายกันไปถึงไหน
ทั้งปัญญาชนคนมีดอกเตอร์ ก็แสนเชอหลงเมา
เอากับเขาด้วย เลือดทุนนิยมมันฝังลึก เลยอดใจ
ไม่ไหวต้องไหลไปตามกระแสเงินเป็นใหญ่

ท่ามกลางกระแสทุนนิยม-บริโภคนิยม อยาก
รวยเป็นบ้า ทำไหนดก็เอา พอมาบวกเข้ากับ
เทวนิยม ลู่ๆ จตุคามรามเทพก็ดังระเบิด เกิด
ศาสนาธุรกิจนิยมโดยวัดเป็นตัวยิ่งใหญ่

พร้อมๆ กับกระแสผลักดันให้บัญญัติพุทธ-
ศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติในรัฐธรรมนูญ
เสร็จแล้วก็ตีฆ้องร้องป่าวให้มเงาอวิชชาจตุคาม-
รามเทพ พุทธเมืองไทยเป็นลัทธิแบบไหนกันแน่
ถ้าการเมืองรัฐเกิดมีดบอดส่งเสริมไสยศาสตร์
เทวนิยมพาทับถมทำลายวิถีพุทธให้ล่มจมหาย
แล้วจะว่าอย่างไร

อยู่ดีไม่ว่าดี จะยิ่งหลงเข้ารกเข้าฟงกัน

ยกใหญ่รีเปลา อย่าเสียงติกว่า ลำพังพระเจ้ายัง
โง่งมเหลือกำลังอยู่แล้วเลย ขึ้นให้นักการเมือง
ไม่มีภูมิปัญญาพุทธเข้ามาช่วยจุ่มจุ่มจ้านกับ
ศาสนาพระธรรมวินัยของพระสงฆ์องค์เจ้า จะ
เอาทำอะไรได้

พระธรรมวินัยยอมเหนือชั้นธรรมนุญแห่งรัฐ อยู่แล้วด้วย ป่วยการที่จะให้อำนาจการเมือง มามีช่องใช้สิทธิ์บังคับพระศาสนา

เท่าที่กล่าวมา ใครสะท้อนให้เห็นว่า บทบาท
กิจกรรมทั้งเศรษฐกิจการเมืองและสังคม ล้วน
ต้องอาศัยศาสนธรรมองค์ความรู้หลักความจริง
เป็นกลไกเครื่องนำพาทำทั้งสิ้น สุดแท้แต่จะได้ภูมิ
ปัญญา วิถีธรรมลัทธิศาสนาพึงศรัทธากันเท่านั้น

เช่น เมื่อบ้ารวยด้วยจตุคามรามเทพ
เศรษฐกิจก็คึกคักเพื่อจะไปทางด้านหนึ่ง วัดก็รวย
ก่อน หรือแบ่งกันรวยไปกับนายทุนพุทธพาณิชย์

เป็นไปไม่ได้ สำหรับกระแสจตุคามรามเทพ
จะบ้าเห่อโดยไม่มีจบเห่ คงอ่อนแรงจนหายบ้าสัก
วันหนึ่ง แม้อวิชชาของพวกหลงเป็นเหยื่อมโง่
ยอมอนิจจังอยู่นั่นเอง

ธรรมชาติสัตว์ร้าย สัญชาติสัตว์ประเสริฐ

แม้รู้ทั้งรู้ว่า ทุนนิยมเสรีนี้มันไม่ดีเอามากๆ
อย่างที่เปิดทางให้มือใครยาวสาวได้สาวเอา
ยิ่งบอกว่า ปลาใหญ่กินปลาเล็ก แล้วกัน ฟังแล้ว
หนาวขนหัวลุก ปลาเล็กที่โหนมน้อยอยากจะโดนฮุบ
เข้าท้องปลาใหญ่ สมณะโพธิรักษ์ท่านถึงแก้ลำ
ใหม่ว่า ปลาใหญ่ต้องอุ้มฮุบปลาเล็ก สอนกระแส
โลกแบบนี้ ถึงค่อยเบาใจหน่อย

เกิดเป็นคนทั้งที จะไปเอาอย่างสัตว์
เดรัจฉานที่มันสอนไม่ได้ แล้วคนจะประเสริฐ
วิเศษกว่าสัตว์ตรงไหน

สังคมทุกวันนี้ เหมือนจ้านจนมม คนต้อง
เบียดเบียนกันอย่างนี้แหละ ธรรมดาธรรมชาติ
ใครแข็งแรงก็รอด อ่อนแอก็ตายไป ช่วยไม่ได้

เราเลยอยู่กันแบบที่ใครที่มัน ข้ายอมให้อ้าง

เอาเปรียบ ไว้คู่คอยเอาเปรียบคนอื่นอีกต่อหนึ่ง
คนถึงยากที่จะจริงใจต่อกัน กลายเป็นรู้หน้าไม่รู้ใจ
ดีไม่ได้ช้อนเร้นอำพรางความโหด เช่น ธุรกิจซึ่ง
มักจะฉ้อฉล ไม่กล้าตรงไปตรงมา ต้องปิดบัง
กำไร ไม่เหมือนร้านพลังบุญที่ติดราคาทุนให้รู้
ด้วยเลย เพราะไม่ได้ซูดริตฟันกำไรเกินควร จึง
ไม่กินแพงละอายใจว่าเอาเปรียบผู้ซื้อตั้งนี้เป็นต้น
การค้าสมัยนี้นับวันจะเป็นสงคราม แทนที่จะ
ฆ่าฟันแย่งแผ่นดินผืนน้ำดังโบราณ เดียวนี้แข่ง
กันเป็นเสือทำสงครามเศรษฐกิจ ล่อหลอกคนเป็น
เหยื่อบริโภคนิยม ยุให้เป็นที่ จะได้ดูดดอกเบีย
ทำนาบนหลังคน

ลัทธิทุนนิยมเสรีไม่มีกรอบจริยธรรมคุ้มครอบ
ยอมกลายเป็นทุนนิยมสามานย์ อันทำลายโลก
ขนาดไหน เห็นได้จากประเทศยิ่งพัฒนา คนมียิ่ง
รวยล้น คนจนยิ่งยากแค้นสาหัสมากขึ้น เลยไม่
น่าสงาลัยในความชั่วร้ายของลัทธิขี้โลกเอาเปรียบ
กตขี้ ถ้าทุนนิยมมันดีที่สุดในโลก คงไม่เกิดลัทธิ
คอมมิวนิสต์ขึ้นมาต่อกรด้วย ลัทธิคอมมิวนิสต์
นาน เพราะไม่เข้าใจลึกซึ้งถึงจิตวิญญาณคือคนไม่
เต็มใจเสียสละ ยังอยากเอาเปรียบเห็นแก่ตัวขี้โลก
โดยเฉพาะไม่มีภูมิปัญญาวิถิปุทธเพื่อตัดกิเลส

อย่างไรก็ตาม การศึกษาอะไรก็ตาม ศาสตร์ แม้
เศรษฐกิจศาสตร์ของโลก ก็เรียนเพื่อเศรษฐกิจทุน
นิยมและบริโภคนิยม สะสมโลกธรรมลาภยศ
สรรเสริญโลกียสุขทั้งสิ้น ไม่เพียงสาเหตเศรษฐกิจ
พอเพียงอยู่ในสายตา เพิ่งจะเกิดสนใจขึ้นมาบ้าง
ในเวทีโลก เมื่อเลขาฯเอ็น นายโคฟี อันนัน รับผิดชอบ
ศึกษาเผยแพร่งกว้างขึ้น

เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ได้ศึกษา ใครๆ ต่างรู้จัก
แต่ลัทธิทุนนิยมเสรีที่สามานย์ เลยพ่ายเรือในอ่าง
อยู่อย่างนั้น ถึงพัฒนาผลผลิต ผลลัพธ์ก็กลับไป
รวยที่ทุนใหญ่หยิบมือเดียว จนต้องหาทางลดช่อง
ว่างคนจนคนรวยอีกต่อหนึ่ง

กลายเป็นว่า ตลาดโลกเศรษฐกิจ มีแต่ลัทธิ
ทุนนิยมครองตลาดโลกอยู่เจ้าเดียว เศรษฐกิจ
พอเพียงเลยกลับเป็นเรื่องแปลกใหม่พิลึก ทั้ง

ที่เราเคยเป็นอยู่มาสุดด้วยเศรษฐกิจเลี้ยงชีพ
พึ่งตนเอง เหลือกินกินใช้ ก็แบ่งปัน อย่างเก่ง
ก็แลกของต่อของพอทำเนา ไม่เอาเรื่องเงิน
เป็นใหญ่เกินกว่าน้ำใจไมตรีพึ่งพาได้

เนื่องจากผู้คนมักมองข้าม ไม่ทันศึกษา
เศรษฐกิจพอเพียง เพราะไม่เห็นเป็นทฤษฎีอะไร
แน่นอน จะเอาไปใช้ ก็ทำไม่ถูก เพราะไม่เคยรู้เรื่อง
พวกที่อยากโหนกระแสก็ทักท้วง โหมเมว่าฉันทำ
เศรษฐกิจพอเพียงอยู่แล้ว แต่เนื้อแท้ตรงกันข้าม

ในโอกาสนี้ จึงขอหยิบยกแนวทางของ
เศรษฐกิจพอเพียงอันควรจะเป็น เพื่อช่วยให้เห็น
เค้าเงื่อนหลักสำคัญลึกซึ้งซึ่งปฏิบัติได้จริงตาม
อินทรีย์พละ แทนที่จะไม่รู้โอ้หน้อเห็น ดีแต่ยกให้
เป็นเศรษฐกิจทางเลือก โดยไม่ยอมเลือกลองดู
บ้างสักที หลักใหญ่อันว่านี้จะเข้าทำผิดถูก
ประการใด ช่วยพิเคราะห์ตามอัธยาศัย...

เศรษฐกิจพอเพียงพึ่งเพียงพอฉันใด

๑. พึ่งตนจนให้คนอื่นพึ่งพาได้ การพึ่งตนเอง
เพื่ออยู่รอดโดยไม่ต้องยืมจมูกใครหายใจ เป็นทาง
สร้างความอิสระ เป็นไทแก่ตัวเอง ไม่ต้องเป็น
ทาสใคร

ครั้งเอาตัวเองรอดได้แล้ว ก็ต้องพาคนอื่นให้
รอดตามได้ด้วย จึงไม่ใช่ฤษีหนีโลก เอาแต่ตัว
เองรอด ตัดช่องน้อยแต่พอตัวเท่านั้น เปลาเลย
พุทธจึงมีประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านพรักพร้อม

๒. มักน้อยสันโดษ โดยประโยชน์สูง-
ประหยัดสุด มักน้อยไม่ใช่ให้ทำน้อยๆ ท่านหมายถึง
ถึงให้เอาไว้แต่น้อยแค่จำเป็นจะได้ไม่เปลืองผลาญ
พอมิเหลือจนเจือสะพัตต่อ

สันโดษ ท่านก็ว่า ไม่ใช่ให้พอใจในสิ่งที่ได้มา
มากๆ ไม่รู้จบสิ้น กลับกันคือ ได้น้อยก็พอ เท่ากับ
ให้ใช้ชีวิตเรียบง่ายแบบสมถะต้นทุนต่ำ ดังที่พร้า
สอนให้กินน้อยใช้น้อย ปรุงเจียมท่มเจียมโดย
อ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนคนจนๆ ไม่หลงฟุ้งเพื่อ
เห่อเหิมกินใช้ผลาญพร้าตามอย่างคนรวยสิ้น

๓. กล้าเสียสละ-กล้าเอาเปรียบ ใครๆ ย่อม
ไม่ชอบคนขี้เอาเปรียบ คนไหนชอบเสียสละก็ต้อง

ยอมเสียเปรียบอย่างเต็มใจมีประมาณไม่เสียรู้
เสียสละทุกคนแสนรู้ว่าดีมาก แต่ในชีวิตจริงคน
ขี้มักอดเอาเปรียบด้วยไม่ได้ อันนี้ขึ้นอยู่กับสำนึก
ดี หิริโอตตปปะ คือ ถ้ารับอะไรมากินใช้มากกว่า
ให้ออกไป มันจะกลายเป็นหนี้ เพราะของฟรีไม่มี
ในโลก และเมื่อกล้าจนได้มากเท่าไรๆ ย่อมกล้า
เสียสละได้มากเท่านั้น

๔. ขยันขันแข็งแรงกล้า หนักเอาเบาสู้อ ภูมิไฉ
ในงานที่ออกแรงทำเหิง้อไหลโคลย์ย่อย

๕. ปลอดภัยขุมขุมหาภัย ไม่เล่นหวยรยหุ้น
ไม่ยอกรวยลัดแบบมั่งง่าย คือลงทุนน้อยนิดแต่
คิดเอาคืนเป็นหมื่นพันเท่า ขี้โลภอย่างนักพนันมัน
ไม่ไหวเลย

๖. น้ำใจดีมีสัมพันธพิน้องชุมชน ชีวิตที่อยู่ใน
หมู่บ้านฉันพิน้องมิตรดีสหายดี สังคมสิ่งแวดล้อม
ดี ย่อมช่วยให้เป็นอยู่มาสุดทุกด้านไม่ว่าสังคม
เอื้อเพื่อเจือจานสมานฉันท์ หรือความมั่นคงทาง
เศรษฐกิจทำมาหากิน

ความรู้จักนับถือทักทายคุ้นเคยกันหมดในหมู่
บ้านเล็กๆ ช่วยให้ชีวิตอบอุ่น ไม่โดดเดี่ยวแห้งแล้ง
วัฒนธรรมแห่งการลงแขก ช่วยให้งานหนักเบา
แรงขึ้น ต้นทุนทำนาก็ต่ำ หรือตัวอย่างของกลาง
สงฆ์และของกลางวัดที่จัดให้ชาวบ้านหยิบยืมใช้
สอย ทั้งหมดล้วนเป็นทุนทางสังคม ยิ่งสามารถ
สร้างสาธารณโภคี ไม่ว่าข้าวของทองเงิน...
เหล่านี้ล้วนเอื้ออวยให้แต่ละคนเข้าถึงชีวิตเศรษฐกิจ
พอเพียงโดยสะดวกเต็มที่

๗. ทำลั้มาอาชีพอิงพึ่งพาปัจฉัยสี่ ทุกคนควร
ทำในสิ่งที่ต้องกินใช้เองให้มากที่สุด เรียกว่าทำมา
หากินไม่ใช่ทำมาหาเงิน อย่างทุกวันนี้ ต้องค้นหา
เงินลูกเดียว เพื่อไปซื้อทุกอย่างที่ต้องกินใช้ มัน
ทุกข์ยากมากเรื่องเปลืองเศรษฐกิจ เพราะเปิด
ช่องให้มั่งง่ายเอาเปรียบและฟุ้งเฟ้อ

หากทุกคนต้องทำข้าวหาน้ำกินใช้เองดังเคย
แต่เก่าก่อน ผู้คนจะไม่ว่างไปร่นวายกับเรื่องที่ไม่
จำเป็น เพียงรู่ระยู่กับข้าวผ่ายบ้านไปวันต่อวัน
ก็หมดแรงไม่เหลือเวลาให้ฟุ้งซ่าน เพื่อผลาญพร้า

กินสุบตี๋มเสพของฟุ่มเฟือยเพื่อเกินอื่นๆ

นอกจากนี้ สมมติแต่ละบ้านจำเป็นต้องลงนา
ไร่เอง บัจจยี่สี่จะอดมเหลือกินกินใช้ซ้ำมีราคาถูก
เศรษฐกิจพอเพียงจะสมบูรณ์กว่าทุกวันนี้ ที่มัวแต่
ไปขายแรงงาน เป็นมนุษย์เงินเดือน บริการรับใช้
ชนส่วนน้อย เช่นนายทุน เพื่อแลก กับเศษเงินอัน
ไม่จ่ายที่จะพอเพียงทั้งเสี่ยงสารพัดภัย ดังที่เกิด
ปัญหา หนุ่มสาวแห่เข้ากรุงละทิ้งหมู่บ้านทั่วไทย
เหลือแต่ผู้เฒ่าและเด็กน้อย

ดังนั้น เพื่อปกป้องเศรษฐกิจพอเพียงพลิกฟื้น
คืนมา พอท่านสมณะโพธิรักษ์เคยให้นโยบายไว้
ตั้งหลายปีติดต่อกัน คือ สามอาชีพภูษาติ อันได้แก่
กสิกรรมธรรมชาติ ปุ๋ยสะอาดและขยะวิทยา
กระทั่งทุกวันนี้ก็ยังเป็นอาชีพงานที่ยังจำเป็น
สำคัญเร่งด่วนไม่ใช่เล่นๆ เลยทีเดียว

ตัวอย่างแนวทางข้างต้น ดังกล่าวมา คงพอ
ให้เห็นองค์รวมของเศรษฐกิจพอเพียงอันเคยเป็น
พื้นฐานยิ่งใหญ่และลึกซึ้งอย่างมีนัยยะสำคัญ จึงน่า
จะเป็นทางเลือกเพื่อทางรอด ท่ามกลางโลกทุน
นิยมเสรีที่สามานย์ อันพาคนเดือดร้อนหนักหนา
ขึ้นทุกวัน

มหากภัยกำไรมิฉฉาติลลิตุดเลือดเชื้อดเนื้อ

เฉพาอย่างยิ่ง ต้นตอที่ทำให้ทุนนิยมกลายเป็น
เป็นสิ่งชั่วร้าย อยู่ตรงที่ตัวธุรกิจกำไรโดย
ตั้งใจทำกำไรสูงสุดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
ดังเช่นกรณีบริษัทยาของอเมริกาทั่วโลกลัทธิทุน
นิยมมักมุ่งหน้าหากำไรบนกองทุกข์ของผู้ป่วยเอดส์
เป็นต้น เมื่อยารักษาเอดส์มันแพงเหลือเกินจะรับ
ได้ ทำให้ไทยต้องใช้สิทธิบังคับเหนือสิทธิบัตรยา
เพื่อหาขาดกล่าวมาใช้บรรเทาทุกข์ให้ถูกเงินลง

การทำกำไรสูงสุด แม้จะเป็นผลสำเร็จสุด
ยอดของธุรกิจ เมื่อถือเอาเงินเป็นตัวตั้งเหนือสิ่ง
อื่นใด แต่มันนำค่านึงถึงด้วยว่า มันเป็นความ
ชอบธรรมเพียงไหนหรือไม่... ยิ่งเป็นกำไรส่วน
เกินทุนมากเท่าไรเท่าไรกับเบียดเบียนเอาเปรียบ
มากเกินเกินเท่านั้น เมื่อก่อทุกข์ให้แก่ท่าน ทุกข์

นั้นย่อมถึงตน สำหรับคนผู้เชื่อบาปบุญเวรกรรม
และรักตัวเอง คงไม่ทำโง่ๆ เช่นนั้น

การแข่งขันกันดูดเลือดเลือดเนื้อเลือดหนัง
เป็นลัทธิเศรษฐกิจทำธุรกิจพันกำไรจากใคร เขาก็
ต้องขาดทุนและถอนทุนเอาคืนจากคนอื่นต่อไป
ไม่สิ้นสุด ช่างไม่ผิดอะไรกับสิ่งสิ่งที่เกิดกับสัตว์อื่น

ค่านิยมดูดกำไรจากผู้บริโภค แทนที่จะให้
กำไรแก่กัน เป็นประเด็นปัญหามานอดสูละอายุใจ
เพียงใด ไหนว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องรวมกัน
อยู่เป็นหมู่ฝูง ตามแบบฉบับสัตว์ชั้นสูง เช่นช้าง
ม้าวัวควายตระกูลกินพืช ไม่ไล่ล่าดูดเลือดกินเนื้อ
สัตว์เป็นเหยื่อเหมือนเลือดสิ่ง

นับวันผู้คนยิ่งกระจุกชุกแน่นในเมืองใหญ่
เสร็จแล้วแทนที่จะอบอุ่นเอื้อเฟื้อเพื่อนมนุษย์อุ้มชู
ดูแลกัน กลับเป็นยิ่งเสี่ยงภัย เบียดเบียนขูดรีด
เลือดเนื้อเลือดหนังทางธุรกิจด้วยใจดำอำมหิต
เลือดเย็น แบบนี้ไม่รู้มารวมหัวกันอยู่เป็นฝูงทำไม
ให้โง่ สู้ต่างคนต่างอยู่ ตัวใครตัวมัน ไม่ดีกว่าหรือ...

ถ้าพึงหาประโยชน์กำไรจากธรรมชาติก็พอให้กิน
ใช้ได้เหลือเฟือ สำหรับชีวิตสมณะแบบสัตว์กินพืช

เมื่อไม่ยอมพอเพียง เหมือนพวกเลี้ยงยากแบบ
สัตว์กินเนื้อ เลยต้องหากินกับคนเฉกเช่นสัตว์กินสัตว์
มันจึงน่าเศร้า หากเราตั้งหน้าหาเงินกำไรโดย
เอาเปรียบดูดเลือดกินเนื้อ ล้วงตบกินไล่โดย
ไม่ปราณี

ธุรกิจที่พันกำไร โดยอีกฝ่ายต้องขาดทุนเข้า
เนื้อเสียเปรียบโดยไม่รู้ทันไม่เต็มใจ กำไรที่ต้อง
ปกปิดซ่อนเร้นเช่นนี้ มันเข้าข่ายลักขโมยนั่นเอง

กำไรธุรกิจที่ชอบธรรม จึงต้องให้กำไรแก่ทุก
คนแน่นอนด้วย ให้มันวินวินทั้งคู่ กำไรที่เสียสละ
แบบนี้ ไม่มีในหัวคิดของธุรกิจ โลกเลยเดือดร้อน
จากกำไรที่เอาเปรียบจนรู้สึกว่าการกระทำเหมือน
ต้องผลัดกันดูดเลือดไปๆ มาๆ มิฉฉาติลลิตุดนี้ทำ
พิษมหากภัยได้เกินคิด ดังนัยพระพุทธพจน์บท
สำคัญว่า การตั้งจิตไว้ผิด กระทำความพินาศแก่
กันยิ่งกว่าโจรกระทำกับโจร โพรกระทำต่อโพร

๒

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

มี คำกล่าวว่า คนเรานั้นตีไม้ทั่ว ชั่ว
ไม้หมด ผมไม่รู้ว่าใครกล่าว แต่ผมก็เห็น
ด้วยกับคำกล่าวนี้ โดยเฉพาะรัฐบาลในยุค
ปัจจุบัน ซึ่งมีทั้งสีขาว และสีดำ

ปัญหาสังคมที่เกิดจากการหลงไหลทุนนิยม
หรือวัตถุนิยมมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะลัทธิ
ทุนนิยมเป็นลัทธิที่สนองความต้องการของ
ประชาชน โดยขาดการแยกแยะ ดี-ชั่ว
ถูก-ผิด บาป-บุญ

แต่เนื่องจากคนเรายังไม่มุ่งในการตัดกิเลส
จึงไหลไปในเรื่องชั่ว เรื่องผิด เรื่องบาป ได้
ง่ายกว่า ทุนนิยมจึงส่งเสริมเรื่องชั่ว เรื่องผิด
เรื่องบาปให้มีกำลังแข็งแรงเหนือเรื่องดีเรื่องถูก
เรื่องบุญมากขึ้นเรื่อยๆ

ช่วงนี้ข่าวคราวเรื่องมีอบดูจะมีเพิ่มขึ้น
โดยเฉพาะที่คนสงสัยกันว่าเกิดจากผู้สูญเสีย
อำนาจ!

ผมได้พูดคุยกับเพื่อนๆ ในเรื่องนี้ ก็ได้ข้อ
สรุปที่ขอนำเสนอคณะรัฐบาลชุดนี้ว่า ถ้าเรา
ตั้งใจทำดี กล้าเสียสละเพื่อส่วนรวมจริงๆ ก็
ไม่ต้องกลัวมีอบต่างๆ สารพัดมีอบ

เรื่องที่รัฐบาลกล้าทำเพื่อคนไทย เช่น เรื่อง
กฎหมายช่วยค้าปลีกไทย ไม่ส่งเสริมอบายมุข
เช่น หวยเบอร์ เหล้า บุหรี่ ในทุกวิธีการ
สนับสนุนเกษตรอินทรีย์ส่งเสริมคนดีมีคุณธรรม
ปราบคอร์รัปชันอย่างจริงจัง ฯลฯ

ผมเชื่อว่ารัฐบาลแก้ไขปัญหาถูกจุด
เหตุการณ์ความวุ่นวายต่างๆ จะดีขึ้นเองโดย
อัตโนมัติ มีอบต่างๆ ก็ให้เขาออกมาประท้วง
ไปก่อนถ้าประท้วงอย่างสงบ-สันติ-อหิงสา
เหมือนกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ที่ผ่านมา เราพัฒนาประเทศให้ถูกจุด มีอบ
ต่างๆ ก็จะค่อยๆ สลายไปเอง ต่อไปคงมีแต่
มีอบให้กำลังใจรัฐบาลในที่สุด

๒

มีอบไม่กลัว กลัวพัฒนาไม่ถูกจุด

๒
กว่าจะรู้จักก็เกือบ
ตายเสียแล้วกระมัง

สิ่งที่ผลักดันให้เขียนเรื่องนี้เนื่องจากได้อ่าน “สังคมไทยยุควัยฟุ้งฟิง” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันพุธที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๐ ใจความว่า

เทศกาลเย็นทั่วหล้ามหาสงกรานต์ที่ผ่านมา นอกจากจะเป็นวันหยุดราชการยาวแล้ว ช่วงเวลาดังกล่าวยังมี “วันผู้สูงอายุแห่งชาติ” และ “วันครอบครัว” รวมอยู่ด้วย มีรายงานข่าวจากกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ระบุว่า บัดนี้สังคมไทยได้ก้าวสู่ความเป็น “สังคมผู้สูงอายุ” แล้ว และเป็นสังคมที่มีผู้อยู่ในวัยฟุ้งฟิงมากกว่าผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีผู้สูงอายุตั้งแต่ ๖๐ ปีขึ้นไป ถึง ๖ ล้าน ๘ แสนหมื่น ๔ พันคน นับเป็นร้อยละ ๑๐.๘ ในอีก ๑๕ ปีข้างหน้า จะมีจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐.๗ ล้านคนทีเดียว เมื่อรวมผู้สูงอายุกับเด็กเข้าด้วยกันแล้วก็จะมีผู้สูงอายุถึง ๗๐ เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด ส่วนผู้ที่ทำงานจะมีเพียง ๓๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

สังคมไทยจึงกลายเป็นสังคมที่มี “ผู้อยู่ในวัยฟุ้งฟิง” มากกว่าผู้ให้การฟุ้งฟิง ผู้สูงอายุจึงกลายเป็นภาระให้ผู้อยู่ในวัยทำงานซึ่งมีเพียงร้อยละ ๓๐ ต้องเลี้ยงดู ประกอบกับสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงในสถาบันครอบครัว จากครอบครัวรวม (กงสี) เป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้นถึง ๖๐% ผลกระทบที่เกิดขึ้นในความเปลี่ยนแปลงของสถาบันครอบครัว ทำให้ผู้เฒ่าผู้แก่ถูกทอดทิ้งให้อยู่โดยโดดเดี่ยวตามลำพังเกือบ ๕ แสนคน จากการสำรวจของสถาบันการศึกษาบางแห่งแจ้งว่า

ผู้สูงอายุเกือบ ๗ ล้านคนนั้น ร้อยละ ๑๖ เป็นคนยากจน มีจำนวนถึง ๒ ล้านคนที่พึ่งตัวเองไม่ได้ การทอดทิ้งนั้นมีเหตุผลบอกว่าอัตราการเกิดใหม่ลดลง ลูกหลานในชนบทอพยพไปทำงานในเมืองหลวง จึงทอดทิ้งผู้สูงอายุให้อยู่ในหมู่บ้าน

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าขณะนี้เรื่องผู้สูงอายุกำลังถိบตัวสูงขึ้นในการเป็นปัญหาสังคม แม้รัฐจะจัดโครงการอาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุที่บ้านเป็นโครงการนำร่องโดยมีกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ มีเป้าหมายที่จะให้มีอาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุทุกตำบลทั่วประเทศตำบลละ ๔๐ คนภายใน ๒ ปี แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับอัตราส่วนของปัญหาที่เกิดขึ้น รัฐบาลก็พยายามนำเอามาตรา ๕๔ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ มาบังคับใช้อย่างจริงจัง นั่นคือ จะต้องช่วยเหลือผู้สูงอายุ ผู้ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ

ในขณะเดียวกัน รัฐก็ได้ขอร้องให้ทุกฝ่ายในสังคมไทยร่วมมือในการแก้ไขปัญหานี้ด้วย ในการรณรงค์ฟื้นฟูสถาบันครอบครัว ให้เป็นสถาบันที่อบอุ่น ปลูกจิตสำนึกของสมาชิกในครอบครัว ให้เพิ่มพูนความกตัญญูทวดเวทิต่อบรรดาบุพการีทั้งหลายให้มากขึ้น แม้จะมีความจำเป็นทางเศรษฐกิจบีบบังคับควบคุมไปกับเหตุการณ์นี้ก็ตาม การรณรงค์เรื่องวันผู้สูงอายุแห่งชาติ และวันครอบครัวในเทศกาลสงกรานต์ปี ๒๕๕๐ จึงควรให้เข้มข้นในอรรถสาระ เสริมสร้างคุณธรรมให้มากขึ้นแพร่หลายขึ้นกว่าที่ผ่านมา

ไม่มีการแก้ปัญหาด้วยวิธีอื่นใดดีไปกว่าการทำตามหลักธรรมคำสอนโลกุตระธรรมของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงสอนให้ละเว้นสิ่งใดที่เป็นความชั่ว ก็ควรละเว้น ทรงสอนให้พากเพียรกระทำสิ่งใดที่เป็นความดี ก็ควรน้อมนำมาทำให้ยิ่ง

พระองค์ทรงสอนให้คนละเว้นเรื่อง “กามเมถุน” หากคนใดเชื่อ ไม่ประกอบกรรมกามเมถุน ก็จะไม่พันทุกข์เรื่องกามเมถุน ไม่ต้องหนักใจกับ

ภาระอันเกิดมาแต่กามเมถุน ดังเช่นรัฐบาลยุคหนึ่งเคยประกาศเดือนสติ “มีลูกมากจะยากจน” เพื่อชะลอปัญหาส่วนหนึ่งเท่านั้น ยังไม่ใช่ต้นทางการแก้ปัญหาตัวจริงทีเดียว หากจะไม่ให้มีลูกก็ต้องกำจัด “กำหนด” (ในกามเมถุน) อันเป็นสาเหตุรากแก้วยิ่งกว่าการคิดค้นการคุม “กำเนิด” แต่ก็คงจะทำยากกว่าการอนุโลมให้คนลดศีล (ศีล ๘) ให้ต่ำลงมาในระดับศีล ๕ (กามเมถุนจรรยา เวรมณี) แม้จะสืบเผ่าต่อพันธุ์ ก็น่าจะเพิ่มสติสัมปชัญญะ ให้สำรวมในกาม คือไม่เจ้าชู้ ไม่มกมาก ไม่ฝึกไฟ หมกมุ่น สยบอยู่ ไม่นอกกาย ไม่นอกใจผู้เป็นคู่ของตน (สามีไม่เที่ยวหญิงอื่น ภรรยาไม่ปันใจให้ชายอื่น)

แต่ความสำรวมระวังตามความหมายของ “กามสังวร” คงจะเกิดขึ้นได้ยาก หากผู้เสพข่าวสื่อสารต่างๆ จากภาพ เรื่องราวคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นการแสดงของนักแสดงบทบาทตามผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้กำกับละคร ผู้กำกับเวที ฯลฯ ให้ต้องแสดงบท “เช็กซี” ยั่วชวนให้เกิด “กำหนดใคร” ดังข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับ ๑๘ เม.ย. ๕๐ เขียนถึงเรื่อง “โอ..ว ท ท ย้ง” ที่ตั้งเครดิตคอนเสิร์ตของตัวเองว่าอยู่ในระดับ “โกอินเตอร์” ที่งานฉลองเปิดตัว ณ ศูนย์การค้าจัสซีลอน ปาตอง จ.ภูเก็ต การแสดงท่า “ด้านซ์” ที่สุดเลวจนอดีต ส.ว.หญิงผู้คอยสังเกตการณ์พฤติกรรมที่เห็นว่าทำลายวัฒนธรรมประเพณีที่ดีงาม เคยวิจารณ์เชิงตำหนิตุเคยย ดักเตือนนักร้องหญิงคนนี้หลายครั้งแล้ว ต้องออกหน้ามาออกปาก ดักเตือนอีกรอบ เพราะทนไม่ได้ต่อการแสดงที่ดูประหนึ่งเห็นแก่ตัวมากกว่าที่จะคำนึงถึงผลสะท้อนที่จะเกิดต่อสังคมเยาวชน เป็นชนวนหนึ่งที่ “เพิ่มสถิติการกระทำผิดทางเพศ” สูงขึ้น

ผู้กระทำผิดทางเพศต่างๆ ดังเช่นกรณีคนขับรถตู้จากปทุมธานี ที่ข่มขืนผู้โดยสารหญิงคนเดียวบนรถ เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งในร้อยในพันรายที่ไม่เป็นข่าว ไม่มีผู้แจ้ง ไม่มีผู้เปิดเผย

ผลที่เกิดขึ้นโยงใยกับความมกมากทางเพศ

สัมพันธ์เหล่านี้ เพราะคนไม่ “สำรวจในกาม” “ไม่มีศีลข้อกามเมสุมิจณาจาร” ชาวทารกถูกทิ้ง ชาวศพทารก ขยายจำนวนเคียงคู่กันมาด้วย

แม้จะมีความสำรวจในกาม ระมัดระวังศีล ๕ ไม่นอกกาย นอกใจคู่ของตน แต่ก็ยังมีวาทก่อกุศลทุกช่อก่อภาระให้เกิดขึ้นแก่ผู้นั้นอีก หากไม่ประมาณเรื่องเพศสัมพันธ์ การมีลูกมากย่อมตามมา ปัญหาการเลี้ยงดูตามหน้าที่ก็ไม่ใช่ง่ายเช่นกัน เพราะคุณสมบัติของพ่อแม่ในทิศ ๖ ที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ในสังคายนสูตร ว่าบิดามารดาพึงเลี้ยงดูบุตร ทั้งให้การศึกษา แนะนำ สั่งสอนให้รู้ดีรู้ชั่ว อบรมให้ลูกเป็นคนดี ก็ใช้ว่า “อภิชาตบุตร” จะเกิดขึ้นง่าย ๆ

เพียงลำพังตัวบิดามารดาเอง ที่จะตั้งตนอยู่ในศีลเบื้องต้นก็ยากไม่น้อยจะประกอบอาชีพสุจริต ไม่ผิดศีลธรรมเพื่อนำไปเลี้ยงดูบุตร ให้ครอบครัวเป็นสุข พยายามดึงตัวเองให้หลุดพ้นจาก “มิถิชาวนิชชา” ไม่ผลักความรับผิดชอบที่ตนก่อเรื่องคำยาเลพติด คำประเวณี คำอาวูช ฯลฯ ว่าเพราะมีภาระต้องเลี้ยงครอบครัว หรือแม้แต่เลี้ยงบุพการีก็ตามแต่

นี่แหละที่เป็นเหตุที่มาของคำตรัสพระพุทธองค์ว่า “การไม่มีลูกนั้นเป็นบุญ” อย่างหนึ่ง แม้การอยู่เป็นโสดจะมีบุญยิ่งกว่าก็ดี แต่เมื่อมีลูกแล้วก็ต้องรู้จักเลี้ยง รู้จักสั่งสอนอบรม จะเลี้ยงโดยพ่อแม่ทำตัวอย่างที่ดี หรือนำไปให้คนดี สั่งสอนอบรมก็ได้ แต่ถ้าจะให้ดีที่สุด พ่อแม่ที่นั่นแหละที่พระพุทธองค์ตรัสว่าเป็น “ครูคนแรกของลูก” และถ้าพ่อแม่ไม่เลี้ยงไม่สั่งสอนให้ลูกเป็นคนดี พ่อแม่ก็ต้องรับวิบากกรรมอันเกิดมาแต่ความไร้สามารถในหน้าที่นี้ภายหลัง

เดิมทีสังคมไทยพ่อแม่จะสอนลูกเองมากกว่า นำไปให้สถาบันภายนอกครอบครัวสอน หากพ่อแม่เห็นแก่จิตวิญญาณของลูก เอาภาระของตนในเรื่องนี้เป็นแบบฝึกหัดฝึกบิโรตตนเองในการสร้าง “เมตตาธรรม-จริยธรรม-ศีลธรรม” อันเป็นกระบวนการสืบต่อจาก “กตัญญูกตเวทิตธรรม”

ซึ่งเป็นธรรมชาติเบื้องต้นของคนดี ไม่เอาภาระของตนไปให้พ่อแม่ (ปู่ ย่า ตา ยาย ทวด) ของเด็กรับผิดชอบ ทั้งเพิ่มการสั่งสอนให้เด็กเอาภาระ ดูแลปู่ ย่า ตา ยาย ทวดของเด็กไปพร้อมกับตัวเองที่เป็นพ่อแม่ของเด็กด้วย กรณีผู้สูงอายุถูกทอดทิ้ง หรือถูกอพยพออกจากครอบครัวก็ไม่ต้องเกิดขึ้น กรณีสังคมไทยเป็นสังคมเดี่ยวก็ไม่ต้องเพิ่มขึ้น เพราะครอบครัวผู้เป็นพุทธมามกะได้ปฏิบัติตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ที่สอนว่า “เมื่อท่านเลี้ยงดูเรามา เราต้องเลี้ยงดูท่านตอบ ดำรงวงศ์ตระกูลให้ดำเนินไปในทิศทางที่ดีมีศีลธรรมต่อไป รู้จักใช้จ่ายทรัพย์ที่ท่าน มอบให้อย่างสุจริตมีศีลธรรมประหยัด” ชาวบ้านบุพการีเพื่อชิงทรัพย์ หรือคดโกงมรดกบุพการีก็ไม่มี ชาวเมืองผู้สูงอายุถูกทอดทิ้งก็ไม่ต้องปรากฏ

จากการสำรวจของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) นายแพทย์บรรลพ ศิริพานิช ประธานคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ (กผส.) แถลงภายหลังการประชุม กผส. ว่า คณะอนุกรรมการติดตามการดำเนินการตามนโยบาย และแผนผู้สูงอายุร่วมกับกระทรวง พม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ สนง.สถิติแห่งชาติ สำรวจความคิดเห็นประชาชนทั่วประเทศ อายุ ๑๘-๔๙ ปี จำนวน ๕ พันคน ระหว่าง ๑๖-๒๓ ก.พ. พบว่าประชากรร้อยละ ๒๐.๙ เห็นว่าผู้สูงอายุเป็นคนมีประโยชน์น้อย ร้อยละ ๓๔ เห็นว่าผู้สูงอายุเป็นคนน่าเบื่อ ร้อยละ ๖๐.๑ เห็นว่าผู้สูงอายุเป็นคนขี้บ่น ร้อยละ ๓๕.๖ เห็นว่าผู้สูงอายุเป็นภาระแก่บุตรหลาน ครอบครัว ร้อยละ ๔๔.๕ เห็นว่าผู้สูงอายุมักตามโลกไม่ทัน ร้อยละ ๑๖.๙ เห็นว่าผู้สูงอายุควรไปอยู่บ้านพักคนชรา หรือไปอาศัยวัด

นอกจากนั้นยังเสนอความคิดเห็นในการป้องกัน ขจัดปัญหาเรื่องผู้สูงอายุไว้ด้วย ดังนี้

ร้อยละ ๙๑.๔ เห็นว่าคนควรเตรียมต้อนรับความสูงอายุไว้ล่วงหน้า

ร้อยละ ๙๘.๘ เห็นว่าคนควรเตรียมเรื่อง

การเงิน

ร้อยละ ๙๖.๙ เห็นว่าคนควรเตรียมเรื่องสุขภาพ

ร้อยละ ๙๖.๕ เห็นว่าคนควรเตรียมเรื่องที่อยู่อาศัย

ร้อยละ ๘๙.๔ เห็นว่าคนควรเตรียมเรื่องผู้ที่จะมาดูแลในอนาคต

ร้อยละ ๘๔.๖ เห็นว่าคนควรเตรียมเรื่องการจัดสรรมรดก

ร้อยละ ๓๕ เห็นว่าคนควรเตรียมการเรื่องที่จะต้องเดินทางไปสู่ความเป็นคนผู้สูงอายุไว้ตั้งแต่อายุ ๔๐ ปีขึ้นไป

มีหน้าที่รัฐยังบอกวิธีจัดการว่าสวัสดิการที่ดีที่สุดแก่ผู้สูงอายุ คือ ทำให้ผู้สูงอายุช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากที่สุด อยู่ด้วยลำแข้งของตัวเองให้ได้ ไม่ใช่รอแต่เบี้ยยังชีพเดือนละเพียง ๕๐๐ บาท จากรัฐบาล และครอบครัวควรเป็นผู้รับผิดชอบก่อนจะปิดความรับผิดชอบไปให้รัฐบาล รัฐควรเป็นผู้รับหน้าที่นี้เป็นขั้นสุดท้าย

อ่านข้อมูลนี้แล้ว “รู้สึกอย่างไรบ้าง?” ทั้งผู้ติดอยู่ในฐานะผู้สูงอายุเอง หรือผู้ที่กำลังจะเป็นผู้สูงอายุวันหน้า

หากใครไม่ประมาท เตรียมตัวเตรียมใจพร้อมที่จะเดินทางไปสู่ความเสื่อมของกายขั้นด้วยการเตรียมสร้างความเจริญให้แก่จิตขั้นในขณะยังเด็กยังหนุ่มสาวอยู่ ให้เป็นคนมีศีลธรรมให้มีเลือดกตัญญูกตเวทีย ให้เป็นคนลด ละ ฆ่ากิเลสเสียตั้งแต่บัดนี้ ความเป็นผู้สูงอายุที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กับเป็นผู้สูงทางศีลธรรม มีคุณวุฒิเพียบพร้อมเหมาะสมกับวัยวุฒิด้วยความพยายามสร้างชาติวุฒิให้สู่ความเป็น “อารยชาติ” ผู้นั้นก็ไม่ต้องเครียดกับอุบัติเหตุที่กล่าวขวัญมานี้

ในขณะยังเด็กอยู่ เริ่มที่วัย ๗ ขวบ ที่พระพุทธรูปองค์ตรีสิณยันว่าอายุเพียง ๗ ขวบก็พัฒนาสู่ความเป็นอารยบุคคลระดับต้นโสดาบันได้แล้ว หากวัยเด็กไม่เห็นแก่กิน ไม่เห็นแก่นอน ไม่เห็นแก่เล่น ไม่เห็นแก่เที่ยว มีชีวิตอยู่ด้วยความตั้งใจ

สำรวมในการบริโภค มีโภชนาเขตต์ญญตา ซึ่งเหมาะสมแก่วัยที่ยังต้องอาศัยกำลังทรัพย์ กำลังกายของผู้ใหญ่ที่ต้องจ่าย ต้องให้แก่วัยเด็กอยู่แล้ว อย่างน้อยก็ช่วยประหยัดไม่ให้ผู้ใหญ่ต้องลำบากกาย ลำบากใจในการต้องอ้างเหตุผลในการทำมาหากินที่ผิดศีลธรรมว่าเพราะต้องรับผิดชอบในการเลี้ยงดูเด็ก ที่ต้องจ่ายให้เด็กใช้จ่ายต่อไปจนต้องเป็นหนี้เงินทอง เป็นหนี้เวรกรรมกับคนอื่น เมื่อเติบโตใหญ่ ก็จะไม่หนีลี้ลู่ลู่ลู่ลู่ ไม่มีหนีลี้ลู่ลู่ลู่ ในการบริโภค ติดตัวไป

ผู้ใหญ่ที่ต้องเลี้ยงดูเด็ก ก็ต้องเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นแบบอย่างที่ดี เพราะตัวอย่างที่ดี มีค่ากว่าคำสอน ผู้ใหญ่ต้องกล้าปฏิเสธการเลี้ยงดูที่ผิดศีลธรรมที่เด็กเรียกร้อง หรือที่สัญชาตญาณปุถุชนเรียกร้องทุกอย่าง มีความสำรวมในการบริโภคปัจจัย ๔ เท่าที่จำเป็นจริงๆ ไม่ผิดศีลธรรมเบื้องต้น ศีล ๕ เป็นบาทฐานแรก รวมไปถึงการระมัดระวังควบคุมอารมณ์ไม่ให้คิด พุด ทำแสดงออกทางกาย วาจา ใจที่มีระคะจิต โทสะจิต โมหะจิตผสมปนเปไปด้วย เพื่อป้องกันข้อกล่าวหาที่เด็กมักจะกล่าวแก้ตัวและให้ผู้ใหญ่รับผิดชอบว่า “ผู้ใหญ่มักจะทำเอาแต่อารมณ์” พอกๆ กับ “เด็กที่มักจะทำเอาแต่ใจตัวเอง” ประหนึ่งขนมจีนพอสมน้ำยาไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

วันเดือนปีที่ผ่านไป ย่อมกลืนกินสรรพสัตว์สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง ย่อมมีความตายเป็นที่สุด ไม่มีใครรอดพ้นจากความตายไปได้ ฉะนั้นหากคนมัวแต่กลัวอด (ที่ไม่ได้ตามใจตัณหา) คนก็จะต้องถูกความอยาก “ตัณหา” กลืนกินแน่นอน วัยเด็กสั่งสมความเป็นผู้เยาว์ ซึ่งศัพท์นี้ทางพระพุทธศาสนาหมายถึงผู้อ่อนในการอบรมตนเองให้หลุดพ้นจากกิเลส แม้เป็นผู้ใหญ่ตามวัยอายุแล้ว ก็ยังเป็นผู้ใหญ่ประเภท “เดาทารก” หรือเป็นผู้ใหญ่ “อันธพาล” คือผู้มืดบอด ผู้ยังไม่รู้จักฝั่ง (นิพพาน) ก็คงจะต้องเดินทางไปสู่ความเป็น “ผู้แก่เพราะกินข้าว เฒ่าเพราะผู้่านาน” ผนวกเพิ่มความแก่กิเลส ตัณหาหนาแน่นขึ้นไปด้วย

ดั่งชาวเผ่าหัวงูข่มขืนเด็ก เผ่าการเมืองโกง
แผ่นดิน เผ่าเศรษฐกิจอุปทรัพย์สิน ฯลฯ

บุคคลที่ไม่ใส่ใจในโลกุตรธรรม ที่บัญญัติไว้ใน
พุทธศาสนา ให้นึกอย่าประมาท ให้นึกถึงความ
ตายทุกลมหายใจเข้าออก ให้นึกถึงความเสื่อม
ของสังขารทุกขณะ ย่อมต้องอัปจน จนปัญญา
จนใจหนีปัญหาผู้สูงอายุด้วยการฆ่าตัวตายกระมัง?
หรือไม่ก็จะเป็นสะพานนำไปสู่ความแข่งแย้ง ซึ่ง
อำนาจเพื่อเป็นฐานยึดไว้เป็นหลักประกันว่า
ตนเองจะ “พ้นทุกข์จากชราภัย มรณภัย” กระนั้น
หรือ?

ในเมื่อทุกชีวิตที่เกิดมาล้วนกำลังเดินไปสู่
ความเสื่อมและความตาย บางคนตายก่อนเกิด
(เช่น แท้ง หรือตายในท้องแม่) บางคนเกิดก็ตาย
ทันที (คลอดลูกแล้วตาย) บางคนยังไม่ทันแก่ก็ตาย
(หนุ่มสาวที่ตายเพราะอุบัติเหตุเพราะโรคภัยไข้เจ็บ
เพราะความประพฤติน่ากลัวที่ไม่ดีของตน) แม้บางคนจะ
ตายเมื่ออายุ ๙๐ อายุ ๑๐๐ หรือมากกว่า ๑๐๐
จะมีน้อยคนเข้าไปทุกที

ในขณะที่เรายังเด็ก ได้ใช้เวลาที่ร่างกาย
กำลังเติบโตฝึกหัดเพื่อความเติบโตของสติ
ปัญญาความสามารถ เพื่อความเติบโตของศีล
ธรรมหรือไม่?

ในขณะที่เรายังหนุ่ม-สาว ได้ใช้เวลาฝึกหัด
เพื่อความหนุ่ม ความสาวของสติปัญญา ความ
สามารถในด้านศีลธรรมหรือไม่?

ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ แม้จะสูงอายุ ทำ
อะไรมากไม่ได้แล้ว เพราะร่างกาย เสื่อม
สภาพลง อย่างน้อยๆ ทางวาจา ทางใจ เราได้
ฝึกหัดอบรมให้เราเป็นผู้สูงอายุมีวาจาดี (ไม่
ขี้นบ่ให้คนเขากล่าวฟุ้งว่าน่ารำคาญ) มีใจดี
(ไม่ขี้น้อยใจให้คนเขากล่าวฟุ้งว่าน่าเบื่อ) มี
ร่างกายดี (ไม่เป็นคนขี้อ่อนให้คนมาปรนนิบัติ
ให้ได้ตั้งใจเรียกร้องให้คนเขาฟุ้งว่าไม่น่าดูแล)
หรือไม่?

จริงอยู่ในเรื่องเงินทอง ทรัพย์สมบัติที่หาไว้
ในยามหนุ่ม-สาว ที่น้อยคนที่จะระมัดระวังหามา

ในกรอบของศีลธรรมลัทธิมาอาชีพ ใช้จ่ายทรัพย์
อย่างมีสติสัมปชัญญะ รู้จักจัดสรรทรัพย์ในการ
บริหารครอบครัว แบ่งปันทำทานแก่คนอื่นๆ
ทำบุญบริจาคให้แก่สมณะชีพราหมณ์ทั้งหลายผู้
ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ไม่มีความหวงแหนตระหนี่
หรือเกะเกี้ยว ยึดมั่นถือมั่นในทรัพย์นั้น แม้จะถูกล
ขโมย ถูกคดโกง สูญหายไปก็ไม่ข้องอยู่ เตรียมตัว
เตรียมใจเพื่อความสละ ตัดโภคะทิ้งปวง รู้เท่าทัน
ความไม่เที่ยงของโลก ความไม่แน่นอนของสังขาร
ชั้นดิรัจฉานเข้มข้นอาจถึงระดับละอิตตาตัวตนได้
ทั้งโอฬาริกอิตตา รูปมยอิตตา อรูปมยอิตตา
(เรื่องนี้ต้องศึกษาธรรมะระดับโลกุตรธรรม)
แล้วจึง ผู้สูงอายุคนนั้นก็จะเป็นคนพิเศษ ที่
หลุดออกจากข่ายผู้สูงอายุที่มีปัญหา ผู้สร้าง
ปัญหาให้แก่ตนเองและสังคม

แม้เพียงหยาบๆ เบื้องต้นที่เห็นด้วยตาเนื้อ
รู้ด้วยหูฟังได้ คนที่อ่านแล้วเกิดความ “สำนึกดี”
ที่จะโน้มมน้อมหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์
ไปปฏิบัติให้เกิดความเป็นผู้สูงด้วย “ธรรมาธุณ”
ปัญหาเพียงแค่การรู้จักดูแลตัวเองให้มีสุขภาพดี
เพราะไม่บริโภคสิ่งที่มีศีลธรรมตั้งแต่เรื่องของ
อาหารทางปาก อาหารทางตา อาหารทางใจผู้
นั้นก็จะเป็นผู้รอดพ้นจาก “โรคภัย” รอดพ้นจาก
“ชราภัย” รอดพ้นจาก “ทุกข์ภัย” ทั้งปวง จิต
ใจจะกล้าหาญที่จะดูแลตัวเอง ไม่ให้เป็นภาระแก่
คนอื่น

แม้อยู่ในวัยเด็กก็จะเป็นเด็กเลี้ยงง่ายอยู่ในกฎ
เกณฑ์ของ “ความพอเพียง”

จะเป็นหนุ่มสาวที่อยู่ในกฎเกณฑ์ของ “ความ
เพียงพอ” (รู้จักพอในการแสวงหาโลกียสุขทาง
เนื้อหนัง)

จะเป็นผู้สูงอายุที่อยู่ในกฎเกณฑ์ของ “ความ
พอแล้ว” คือสละ ตัด ละได้แล้วซึ่งการเรียกร้อง
แสวงหากฎ - ชาติที่ทำให้ต้องวนในวัฏสงสารอัน
ยาวไกลอันไม่มีเบื้องต้นไม่เห็นฝั่ง (นิพพาน) อัน
เป็นทางเดียวที่พระพุทธองค์ตรัสว่าเป็นเอกาย-
มัคโค ทางที่สัตว์ทั้งหลายจะรอด

ถ้าคนใดขมขื่นมันรับฝึกหัด อบรมขัดเกลادن ให้ไปในทิศทางเช่นนี้ จำนวนประชากรผู้สูงอายุ ปัญหาความเป็นผู้สูงอายุที่สังคมกำลังวิตกกังวล จะเพิ่มขึ้น ผู้ใดปรับเปลี่ยนแปลงตัวเอง ขัดเกล้าตัวเองให้ไปสู่ความเป็นอารยชนแล้วไซ้ โฉนเลยตัวเองจะเกิดปัญหา โฉนเลยตัวเองจะเป็นตัวปัญหาในสังคม

แม้ระนาบต้นๆ ในการฝึกอบรมตนที่จะก้าวไปสู่ความเป็นอารยชนที่คนส่วนมากอาจบอกว่า “ยากส์ !” แม้จะเป็นส่วนช่วยสังคมไทยที่กำลังปรวิตกในปัญหาดังกล่าว ก็ยังมีตัวเลือกให้ประพฤติกุศลกรรมได้อีกชั้นตอนหนึ่งคือ “**ความกตัญญูกตเวทิตี**” หมั่นระลึกถึงบุญคุณที่ท่านผู้สูงอายุในปัจจุบันที่เคยเลี้ยงเรามา เราก็ต้องเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี คือเลี้ยงท่านตอบ จะด้วยการให้กิน การให้นอน การให้ความดูแลเอาใจใส่ เพื่อสนองคุณตอบแทนที่ท่านหวังว่า “ลูกจะเป็นคนดี” ด้วยการอยู่ในโอวาทคำแนะนำ สั่งสอน ตักเตือนตามหลักธรรมที่ดีงาม ดำรงตนอยู่ในวงศ์ตระกูลให้ดีงาม ไปจนกระทั่งหวังให้ “ลูกปิดตาเมื่อสิ้นใจ” ก็ตาม อาณิสสแห่งการกระทำความดี ก็จะนำส่งให้ผู้นั้นเจริญรุ่งเรือง ดังคำตรัสไว้ในมงคลหนึ่งใน “มงคล ๓๘ ประการ” หมวดของ “มาตา ปิตุ อุปัฏฐานัง” “เอตัมมัง คละมุตตะมัง” การได้อุปถัมภ์คำชูมารดา บิดา บุพพการี เป็นมงคลแก่ผู้กระทำนั้นอย่างยิ่ง

การไม่มัวแต่หลงไหลในสามิ ภรรยา ในบุตร จนกระทั่งทอดทิ้งมารดา บิดา บุพพการี จะเป็นบุญกุศลนำพาให้รอดพ้นจากการเป็นผู้สูงอายุที่ถูกทอดทิ้งในอนาคตเช่นกัน

สำหรับผู้ไม่มีสามิ ไม่มีภรรยา ไม่มีบุตรธิดา ก็ยิ่งจะง่าย สะดวก เบาทุภระมากกว่าในการกระทำกัอันเป็นกุศลนี้ยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ ก็จะได้มีเวลาส่วนเหลือในชีวิต “สงเคราะห์” สมาชิกในครอบครัว “สังคมสงเคราะห์” ไปพร้อมๆ กันก็ได้ก็จะยังเป็นมงคลยิ่งขึ้นๆ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความรู้ใดๆในโลก ก็สู้

“**รู้วิชา**” ไม่ได้ ฉะนั้นถ้าใครเกิดญาณปัญญา มีดวงตาเห็นธรรมในนัยของการสงเคราะห์ญาติ (ญาติกานัญจะ สังคโห) ทั้งที่เป็นญาติสายโลหิต และญาติทางธรรม ผู้นั้นก็จะฝึกหัดการสลัดออกซึ่งความอาลัย อารมณ์ในการแสวงหากาม แสวงหากภพ หันมาประพฤติพรหมจรรย์ (คือกระทำความที่ประเสริฐ สูงส่ง) เสริมความงาม ทั้งเบื้องต้นที่ตัวเอง ครอบครั้ว สังคม จิตวิญญาณให้เป็นผู้รู้สีกตัญญูกตเวทิตี คือรู้คุณ ตอบแทนคุณแก่สรรพชีวิตทั้งหลาย ผู้นั้นก็จะเป็นผู้มีที่พึงพิง และเป็นที่พึงพิงอันประเสริฐ โดยไม่ต้องไปเบียดเบียนคนอื่นด้วย

เรายังไม่ตาย แม้จะใกล้ตายทุกวินาที เรายังไม่แก่ต้อด้าน แม้จะแก่เนื้อหนัง เราจึงจะยังไม่สายในการแก้ไขตนเอง เป็นการแบ่งเบา ช่วยเหลือสังคม ช่วยเหลือมนุษยชาติจนกว่าจะถึงวันสุดท้ายที่ไม่มีใครหนีพ้น นี่แหละคือความไม่สายเกินไปของชีวิต ดีกว่า “กว่าจะรู้ก็เกือบสายเสียแล้วกรรมัง?” **☞**

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ▶ ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ทางหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร. ๓๗๔-๒๓๖๙, ๓๗๔-๘๘๙๐
๓๗๕-๐๕๕๓-๕, ๓๗๕-๙๑๘๙

พระอัฐริกธาตุที่ฝรั่งขุดค้นขึ้นได้ที่กรุงกบิลพัสดุ์
ได้รับการอัญเชิญมาประดิษฐานไว้ในพระเจดีย์
ที่ยอดบรมบรรพต (ภูเขาทอง) วัดสระเกศ

• ส.ศิวรักษ์ ความเป็นมา และความเชื่อเรื่องพระธาตุ

คดีนี้ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ทรงกล่าวหาว่า หลวงไหล ดังทรงรจนานบท โย จักขุมา ขึ้นแทน เพื่อสรรเสริญคุณพระศากยมุนี สมณโคตมพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว แล้วโปรดให้พระธรรมยุตสวดบทธนินแทนบท สัมพุทธะแล้วภายหลังพระมหานิกายแปลงก็พลอยสวดตามไปด้วย

ว่าถึงการจะรับพระอัฐริกธาตุ ว่าเป็นพระบรมสารีริกธาตุหรือหาไม่นั้น ต้องตราไว้ว่า สารีริกธาตุ ในที่นี้ มาจากพระธาตุ ที่เป็นพระพุทธรูป (คือร่างกายของพระพุทธเจ้านั่นเอง) ถ้าเชื่อตาม

นักวิทยาศาสตร์ฝรั่งและการขุดค้นโบราณคดีในเวลานั้น ก็หมายความว่า ความเชื่อเรื่องพระบรมสารีริกธาตุแต่เดิมๆ มาเป็นเรื่องหลวงไหลไร้สาระ ดุจบทสวดสัมพุทธะ นั่นเอง สมเด็จพระมหาสมณเจ้า ทรงอยู่ฝ่ายนี้ แต่เพื่อความแน่ใจ ควรส่งใครไปตรวจดูพระธาตุที่ขุดค้นได้ใหม่เสียให้ชัดเจนก่อน แม้อุปราชอินเดียจะส่งคำจารึกที่คัดลอกมาให้ อ่านกันแล้วก็ตาม

สมเด็จพระมหาสมณะรับสั่งว่าอยากเสด็จไปเอง แต่เกรงว่าจะเป็นเรื่องใหญ่โตเกิน ทรงเสนอให้สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศฯ เสร็จไปแทน

พระองค์ เพราะทรงสนพระทัยทางโบราณคดีและมีพระปัญญาแหลมคม อาจตัดสินได้ว่าเราจะถูกฝรั่งหลอกหรือไม่ แต่พระองค์ท่านไม่ทรงทราบภาษาอังกฤษ ทั้งยังเป็นเจ้านายใหญ่โตอีกด้วย ตกลงเป็นอันส่งเจ้าพระยามรธา (แต่เมื่อยังเป็นยาสุขุมนัยวินิต) ไปแทน เพราะเคยบวชเรียนเป็นเปรียญมาแล้ว และรู้ภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า รัฐบาลยินดีรับพระอัฐิธาตุที่ฝรั่งขุดค้นขึ้นได้ที่กรุงกบิลพัสดุ์ โดยนำมาประดิษฐานไว้ในพระเจดีย์ที่ยอดบรมบรรพต (ภูเขาทอง) วัดสระเกศ เป็นเหตุให้แพร่พระบรมกษัตริย์นิทานไปยังประเทศที่ถือพุทธต่างๆ อย่างมากมาย ดังประเทศนั้นๆ ส่งทูตมาขอส่วนแบ่งพระบรมธาตุไปยังหลายประเทศ

ทั้งนี้ มิได้หมายความว่าไทยเราเลิกล้มถือพระบรมสารีริกธาตุ ดังที่เคยประพฤติปฏิบัติกันมาแต่ก่อน ทั้งๆ ที่พวกพุทธศาสนิกหัวก้าวหน้าในเวลานั้น จะไม่เห็นคุณค่าของความเชื่อเดิม แม้จนไม่เห็นคุณค่าในเรื่องพระอดีตพุทธเจ้า โดยหันมาเน้นที่พระพุทธรูปองค์ปัจจุบัน ที่อาจยืนยันหลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีได้ว่าประสูติที่ไหน ตรัสรู้ที่ไหน นิพพานที่ไหน

ดังได้กล่าวแล้วว่านักโบราณคดีฝรั่งอาจอาศัยจารึกอโคกกับบันทึกการเดินทางของหลวงจีน โดยเฉพาะก็พระฟาเหียนและพระถังซำจั๋ง แต่ฝรั่งมุ่งเพียงพระพุทธรูปเจ้าร่วมสมัย เมื่อราวๆ ๒๕๐๐ ปีล่วงแล้วมานี้เท่านั้น ทั้งๆ ที่ศิลาจารึกของพระเจ้าอโคกและบันทึกของหลวงจีน เอ่ยถึงพระอดีตพุทธเจ้าด้วย เช่นว่าพระธาตุของพระกัสสปะพุทธรูปเจ้าอยู่ตรงไหน นักโบราณคดีฝรั่งก็ไม่ขุดค้นที่ตรงนั้น เพราะว่าเรื่องของพระอดีตพุทธเจ้าเป็นเพียงความเชื่อ ไม่ใช่ความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์

พร้อมกันนั้น พระบรมสารีริกธาตุอย่างที่เรเคยนับถือมาแต่ไหนแต่ไร ที่มีขนาดเท่าเมล็ดข้าวสาร เมล็ดข้าวโพดนั้น ก็มีผู้ยืนยันว่าเป็นพระธาตุของพระกัสสปะพุทธรูปเจ้าด้วย ซึ่งยังปรากฏ

อยู่จนทุกวันนี้

พร้อมกันนี้ ก็ปรากฏว่าพระธาตุที่เป็นของพระสารีบุตรก็มี ของพระอานนท์ก็มี และนี่ก็ยังมีปรากฏอยู่จนทุกวันนี้เช่นกัน

นอกไปจากนี้แล้ว พระธาตุดังกล่าวยังปลาสนาการไปได้ พร้อมๆ กับเพิ่มปริมาณขึ้นได้อีกด้วย ความจริงข้อนี้ ก็ประจักษ์แจ้งอยู่กับคนไทยเป็นอันมาก ดังพวกพระปาทางบ้านเรานั้น ศิษย์หายืนยันกันว่าเมื่อครูบาอาจารย์ที่สำเร็จมรรคผลแล้วนั้น หลังปลงศพท่านแล้ว อัฐิธาตุของท่านย่อมกลายเป็นพระธาตุ ดุจดั่งรัตนมณีนั่นแล

เมื่อนายอนันต์ เสนาชั้นบวชอยู่นั้น ก็สามารถเชิญเสด็จพระธาตุดังกล่าว มาแจกใครต่อใครได้ที่ละมีใช้น้อย ไม่มีใครสงสัยว่านั่นเป็นของปลอม ผิดกับกรณีของหลวงตายี่ ที่แสดงพระธาตุและอื่นๆ หลอกหลวง นายปิ่น มุกทุกันท์ อธิบดีกรมการศาสนาแล้ว ทั้งนายปิ่นยังพ่วงเอาอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ไปถูกหลวงตายี่ หลอกเข้าอีกคนหนึ่งจนได้

สำหรับพระทันตธาตุ ที่เมืองแคนติ ราชธานีเดิมของศรีลังกานั้น พุทธศาสนิกที่นั่นเชื่อกันว่าเป็นพระเขี้ยวแก้วที่แท้ของพระสมณโคดมสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังที่เชื่อกันว่าพระพุทธรูปองค์ทรงหะไปเกาะลังกาถึง ๓ ครั้ง ดังประดิษฐานรอยพระพุทธรูปบาทไฉนยอดเขาแห่งหนึ่ง (ซึ่งฝรั่งเรียกว่า Adam's Peak และฮินดูว่านั่นคือวิษณุบาท) เพื่อฝากพระศาสนาไว้ที่ลังกาทวีป โดยทรงมีพุทธพยากรณ์ว่าพระศาสนาจะปลาสนาการไปจากชมพูทวีป แม้จนบัดนี้ พระลังกาส่วนใหญ่ก็ยังถือว่าลังกาทวีปศักดิ์สิทธิ์ จนบางพวกถึงกับลงมติให้ขับพวกทมิฬที่ไม่ถือพุทธให้หมดไปจากประเทศนั้นเอาเลย ดังเกิดปัญหาความขัดแย้งของชนชาติทั้งสองนี้อยู่จนบัดนี้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตือโกก

• ต่อจากฉบับ ๒๐๒

บทที่ ๒ อาริยลักษณ์ ๔ มรรคองค์ ๘

ออปเพนไฮเมอร์ (Robert Oppenheimer) หัวหน้าคณะนักวิทยาศาสตร์ในโครงการแมนฮัตตัน ซึ่งเป็นโครงการสร้างระเบิดปรมาณูของสหรัฐในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ กล่าวถึงโลกทัศน์จากนิยามของทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม (Quantum mechanics) เอาไว้ว่า

“ถ้าเราถามว่าตำแหน่งของอิเล็กตรอนคงเดิมหรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” แต่ถ้าถามว่าตำแหน่งของอิเล็กตรอนเปลี่ยนไปตามกาลเวลาหรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” ถ้าถามว่าอิเล็กตรอนอยู่กับที่หรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” ถ้าถามว่าอิเล็กตรอนเคลื่อนที่หรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” คำตอบเหล่านี้ไม่ใช่คำตอบที่เราคุ้นเคย เหมือนยุคของวิทยาศาสตร์สมัยศตวรรษที่ ๑๗ และ ๑๘” (อ้างถึงใน อภิรัช พันธเสน, 2547:61)

“.....ที่สุตโลกแห่งใจ อัมสัตวิไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่ชู้ติ ไม่ชู้ขัติ เราไม่กล่าว การรู้ การเห็น การถึงที่สุตโลกนั้น เพราะการไป ในร่างกายที่ยาววาหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย สัญญาและใจนี้เอง เราได้บัญญัติโลก เหตุเกิดของโลก ความดับไม่เหลือของโลก และทางให้ถึงความดับไม่เหลือของโลกไว้ดังนี้”

ถ้าหากเราเข้าใจแก่นสารแห่งความเป็นจริงตามธรรมชาติของ “โลก” ที่มนุษย์รับรู้ในลักษณะที่เป็นสัมพัทธภาพของ “สิ่งที่ถูกรู้” (รูป) กับ “การรับรู้” หรือ “จิตที่รับรู้” (นาม) ตามกฎอิทัปปัจจยตาหรือกฎปฏิบัติจลมูลุปาทแล้ว เราจะ

ไม่แปลกใจต่อคำตอบที่เราไม่คุ้นเคยในลักษณะแบบนี้ เพราะเมื่อพระพุทธเจ้าถูกตั้งคำถามให้ทรงตอบยืนยันถึงความดำรงอยู่อย่างป็นวัตถุ-วิสัยของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น โลกเที่ยงหรือไม่เที่ยง โลกมีที่สุดหรือไม่มีที่สุด สัตว์หลังจากตายแล้วมีอยู่หรือไม่มีอยู่ ฯลฯ พระพุทธองค์จะไม่ทรงตอบยืนยันอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นกัน แต่จะทรงตอบยืนยันตามกฎอิทัปปัจจยตาว่า “เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ไม่มี เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับด้วย”

เอกภพ ๕ มิติ

จากความเข้าใจแต่เดิมที่มนุษย์เคยมองโลกหรือเอกภพ จากกรอบอ้างอิงของอวกาศ และเวลาที่สัมบูรณ์ (absolute frame of reference) โดยเชื่อว่าทุกๆ คนที่อยู่ภายใต้เอกภพนี้ จะสามารถสังเกตเห็นปรากฏการณ์ต่างๆ ในกรอบของอวกาศและเวลาที่ตรงกัน

แต่นัยของทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษได้ชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้กฎทางฟิสิกส์จะเหมือนกันในทุกกรอบเฉื่อย (inertial frame) กล่าวคือไม่ว่าเราจะอยู่บนดวงดาวหรือเทหวัตถุ ซึ่งกำลังเคลื่อนที่ด้วยความเร็วแตกต่างกัน แต่ก็จะสามารถสังเกตเห็นกฎทางฟิสิกส์ต่างๆ เหมือนกันหมด ขณะเดียวกันเราจะสังเกตเห็นอัตราความเร็วของแสงในสุญญากาศมีค่าคงที่เสมอ โดยไม่ขึ้นกับความเร็วสัมพัทธ์ระหว่างแหล่งกำเนิดแสง กับความเร็วของผู้สังเกตในทุกกรอบการสังเกต (หรือทุกกรอบเฉื่อย)

ขณะที่ความเร็วเท่ากับระยะทางหารด้วยเวลา เมื่อความเร็วของแสงคงที่ในทุกกรอบการสังเกต นัยของปรากฏการณ์ที่ตามมาคือ ผู้สังเกต ๒ คน ซึ่งมีความเร็วแตกต่างกัน จะสังเกตเห็น “อวกาศและเวลา” ไม่ตรงกัน โดยผู้สังเกตที่กำลังเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงกว่า จะสังเกตเห็น “เวลา” เปลี่ยนแปลงช้ากว่าเวลาของผู้สังเกตที่อยู่นิ่ง หรือกำลังเคลื่อนที่ด้วยความเร็วที่ต่ำกว่า

(เมื่อเทียบกับแหล่งกำเนิดแสง) เช่น นักบินอวกาศบนยานอวกาศที่กำลังโคจรรอบโลกด้วยความเร็วสูง จะสังเกตเห็นนาฬิกา (หรือเวลา) เดินช้ากว่านาฬิกา (หรือเวลา) ของคนที่อยู่บนพื้นโลก เป็นต้น แต่ในขณะที่กฎทางฟิสิกส์เหมือนกันในทุกกรอบการสังเกต ฉะนั้น ไม่ว่าคนที่อยู่บนยานอวกาศหรืออยู่บนพื้นโลก จะใช้เครื่องมืออะไรก็ตามเท่าที่มีอยู่ในการวัด “เวลา” ก็จะได้สังเกตเห็นว่า “เวลาหรือนาฬิกา” ของตนเดินอย่างเที่ยงตรงคงที่ ไม่มีอะไรผิดปกติ (ทั้งๆ ที่เดินช้าต่างกัน)

นอกจากนี้ คนที่อยู่บนพื้นโลกจะสังเกตเห็นยานอวกาศกำลังเคลื่อนที่หดตัวตามความยาวในทิศทางของการเคลื่อนที่ด้วย ส่วนคนที่อยู่บนยานอวกาศก็จะสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ บนพื้นโลกหดตัวตามความยาวในทิศทางที่กลับกัน กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ได้ชี้ให้เห็นว่าอวกาศ (space) และเวลา (time) ไม่ใช่เป็นสิ่งสัมบูรณ์ (absolute) แต่ขึ้นอยู่กับกรอบการสังเกตของผู้สังเกตที่มีความเร็วแตกต่างกัน นอกจากนี้อวกาศและเวลาก็มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันจนถักทอเป็นเนื้อเดียวกันด้วย เหมือนมิติด้านกว้าง ยาว ลึก ของอวกาศ ที่แยกเป็นอิสระจากกันไม่ได้ฉับใด อวกาศ ๓ มิติ ก็แยกออกจากมิติของเวลาไม่ได้ฉับนั้นเฉกเช่นเดียวกัน

เมื่ออวกาศเกิดจากสัมพัทธภาพของสสารและพลังงานที่กำลังเคลื่อนตัวอยู่ในเอกภพ และเมื่อเอกภพกำลังขยายตัวไม่หยุดนิ่ง โดยกาแล็กซีต่างๆ กำลังเคลื่อนตัวหนีห่างจากกันตลอดเวลา (เหมือนจุดต่างๆ บนผิวลูกโป่งที่กำลังเคลื่อนที่หนีห่างจากกันเมื่อมีการเป่าลูกโป่งให้พองตัว) หลังการเกิดบิกแบง (Big Bang) ซึ่งเป็นการระเบิดใหญ่ของมวลสารที่มีค่าเป็นอนันต์แล้วกำเนิดเป็นจักรวาล (รวมทั้งอวกาศและเวลา) ขึ้นมา เราจึงไม่สามารถจะกำหนดตำแหน่งแห่งที่ของเทหวัตถุต่างๆ ในอวกาศ ๓ มิติได้ โดยไม่ระบุถึงตำแหน่งของเวลา ปรากฏการณ์เหล่านี้

ส่งผลให้โลกทัศน์เกี่ยวกับธรรมชาติของเอกภพที่มนุษย์รับรู้เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต โดยกลายเป็นโลกทัศน์ใหม่ที่หลอมรวมอวกาศและเวลา ๔ มิติเข้าด้วยกัน (๔-Dimensional space-time)

อย่างไรก็ตามในขณะที่เราไม่สามารถแยกมิติของอวกาศและเวลาอันเป็น “สิ่งที่ถูกรู้” (รูป) ให้เป็นอิสระจากมิติของ “กรอบการรับรู้” หรือ “จิตที่ทำหน้าที่รู้” (นาม) ส่งผลทำให้ธรรมชาติของเอกภพตามนัยแห่งกฎอภิปัจฉยาและกฎปฏิจลสมุปรบาทในพุทธปรัชญา กลายเป็นเอกภพที่หลอมรวมอวกาศและเวลา ๔ มิติ เข้ากับมิติที่ ๕ ของกรอบการรับรู้หรือจิตที่หน้าที่รู้นั้น ๆ

แก่นสารแห่งความเป็นจริงของธรรมชาติหรือเอกภพ หรือโลกที่มนุษย์รับรู้ จึงเป็นเพียงกระแสแห่งความสืบทอด (สันตติ) ของอวกาศเวลา และกรอบการรับรู้ ซึ่งหลอมรวมเข้าด้วยกันเป็นเอกภพ ๕ มิติ

ด้วยเหตุนี้ในโรหิตัสสสูตร จตุกกนิบาต อังคุตตรนิกาย เมื่อโรหิตัสสเทวบุตรทูลถามพระพุทธเจ้าถึงการไปสู่ที่สุดของโลก ซึ่งสัตว์จะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่จุติ ไม่อุบัติ โดยเล่าว่าตนเคยเป็นฤาษีชื่อ โรหิตัสส มีฤทธิ์ไปได้ในอากาศ การก้าวเท้าก้าวหนึ่งประมาณเท่าจากสมุทรฟากตะวันออกถึงสมุทรฟากตะวันตก มีความปรารถนาจะไปให้ถึงที่สุดของโลก มีอายุ ๑๐๐ ปี ก็เดินทางตลอดทั้ง ๑๐๐ ปีนั้น แต่ยังไม่ถึงที่สุดของโลก ก็ได้ตายเสียในระหว่าง พระพุทธเจ้าจึงตอบว่า

“.....ที่สุดโลกแห่งใด อันสัตว์ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่จุติ ไม่อุบัติ เราไม่กล่าว การรู้ การเห็น การถึงที่สุดโลกนั้น เพราะการไป ในร่างกายที่ยาวาหาหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยสัญญาและใจนี้เอง เราได้บัญญัติโลก เหตุเกิดของโลก ความดับไม่เหลือของโลก และทางให้ถึงความดับไม่เหลือของโลกไว้ดังนี้”

ยังมีพุทธพจน์อีกหลายแห่งที่มีนัยะในการอธิบายให้เห็นถึงธรรมชาติของเอกภพ ๕ มิติ ที่

ไม่สามารถแยกมิติที่ ๕ ของ “กรอบการรับรู้” ออกจากมิติของโลกแห่งอวกาศและเวลา ๔ มิติ อันเป็น “สิ่งที่ถูกรู้” ได้ เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงแก่พวกเธอซึ่ง “สรรพสิ่ง” จงพึงเถิด อะไรเล่าคือสรรพสิ่ง ตากับรูป หูกับเสียง จมูกกับกลิ่น ลิ้นกับรส กายกับโณสุตตะพะ ใจกับธรรมารมณ์ นี้เราเรียกว่า สรรพสิ่ง”

หรือ “พระองค์ผู้เจริญ เรียกกันว่า “โลก โลก” ดังนี้ ด้วยเหตุเพียงใดจึงมีโลก หรือบัญญัติว่าเป็นโลก ...

ดูกรรมสมิทธิ ที่ใดมีตา มีรูป มีจักขุวิญญาณ มีธรรมอันพึงรู้ด้วยจักขุวิญญาณ ที่นั่นก็มีโลก หรือมีบัญญัติว่าเป็นโลก ที่ใดมีหู ... มีจมูก ... มีลิ้น ... มีกาย ... มีใจ ... มีธรรมารมณ์ มีมโนวิญญาณ มีสิ่งอันพึงรู้ด้วยมโนวิญญาณ ที่นั่นก็มีโลก หรือบัญญัติว่าเป็นโลก”

หรือ “ด้วยอะไรเล่า คนจึงสำคัญหมายในโลกว่าเป็นโลก ถือโลกว่าเป็นโลก ด้วยตา ... ด้วยหู ... ด้วยจมูก ... ด้วยลิ้น ... ด้วยกาย .. ด้วยใจ คนจึงสำคัญหมายในโลกว่าเป็นโลก ถือโลกว่าเป็นโลก”(พระธรรมปิฎก , 2538 : 57 – 58)

เหตุมูลฐานแห่งปัญหา

ภายใต้โลกทัศน์ที่มองแก่นสารแห่งความเป็นจริงของธรรมชาติ จากกรอบของอวกาศ เวลา และการรับรู้ ๕ มิติเช่นนี้ จะนำไปสู่มุมมองใหม่ในการเข้าใจภาวะการณของปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ เข้าใจเหตุมูลฐานของภาวะแห่งปัญหาความบีบคั้นดังกล่าว ตลอดจนเข้าใจวิถีทางใหม่ที่จะนำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายในการปลดปล่อยชีวิตให้เป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์โดยสรรพปัญหาต่างๆ แตกต่างไปจากมุมมองของโลกทัศน์ ที่มองแก่นสารแห่งความเป็นจริงในธรรมชาติ จากกรอบของอวกาศ ๓ มิติ ดังเช่นที่สามัญสำนักของเราเคยเข้าใจโลกอยู่แต่เดิม ตัวอย่างเช่น ถ้าเราเข้าใจโลกในลักษณะ

เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตรวิสัยในอวกาศ ๓ มิติ หากมีปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์เกิดขึ้น จากความอยากได้ อยากมี อยากเป็นต่างๆ เราจะมีหนทางในการแก้ปัญหาเพียงวิถีทางเดียว คือการดิ้นรนแสวงหา **“สิ่งที่ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตรวิสัย”** ในโลก ๓ มิติดังกล่าว เช่น ทรัพย์สิน เงินทอง ตำแหน่ง อำนาจ ฯลฯ เพื่อมาตอบสนองความต้องการนั้นๆ หรือไม่ก็พยายามประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาที่ตนศรัทธาเชื่อถือด้วยความคาดหวังว่า เมื่อตายไปแล้ว จะได้ไปเกิดใน **“โลกสวรรค์”** ที่ดำรงอยู่เป็นวัตรวิสัย (ซึ่งอาจเรียกชื่อต่างๆ ตามความเชื่อของแต่ละศาสนา อาทิ แดนสุขาวดีบ้าง ดินแดนของพระเจ้าบ้าง ฯลฯ) ที่ซึ่งเราจะประสบแต่ความสุขโดยไม่ต้องเผชิญกับภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาใดๆ อีกต่อไป เป็นต้น

แต่ภายใต้โลกทัศน์และวิสัยทัศน์ บนพื้นฐานของการมอง **“โลกที่ถูกรู้”** จากกรอบของอวกาศ เวลา และการรับรู้ ๕ มิติ นี้ เราจะพบช่องทางใหม่ในการปลดปล่อยชีวิตให้เป็นอิสระจากภาวะปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ได้อย่างลัมบูรณ์ โดยการแก้ปัญหาจากโลกในมิติที่ ๕ ของเอกภพ ที่ซึ่งเราสามารถจะควบคุม **“โลก”** ดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตามขอบเขตจำกัด แทนที่จะไปมัวแก้ปัญหาจาก **“โลก”** ภายใต้อวกาศ ๓ มิติ ที่ซึ่งเราควบคุมกำหนดอะไรไม่ได้มากนัก

เปรียบเสมือนกับมียานอวกาศ ๒ ลำอยู่ในเอกภพที่ว่างเปล่า ยานอวกาศลำที่อยู่ข้างหน้าเป็นยานอวกาศ **“ที่ถูกรู้”** และเราอยู่ในยานอวกาศอีกลำหนึ่งที่ทำหน้าที่ **“สังเกตรับรู้”**

ถ้าเข้าใจเอกภพจากกรอบของโลก ๓ มิติ เราจะมีวิถีทางเดียวในการควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำที่เห็นข้างหน้า คือต้องหาทางส่งพลังงานในรูปใดรูปหนึ่งจากยานอวกาศลำของเรา เพื่อไปควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำข้างหน้า นั้น ซึ่งทำได้ยากและมีขอบเขตข้อจำกัดมากมาย

แต่ถ้ามองเอกภพจากกรอบของอวกาศ เวลา และการรับรู้ ๕ มิติ เราจะพบวิถีทางควบคุมยานอวกาศลำที่เห็นข้างหน้าได้ง่ายกว่า และสามารถควบคุมได้อย่างไร้ขอบเขตข้อจำกัดยิ่งกว่า ด้วยการควบคุมที่ความเร็วในยานอวกาศลำของเราเอง

เพราะความเร็วของยานอวกาศลำข้างหน้าซึ่ง **“ถูกรู้”** เป็นลัมพัทธ์ภาพกับความเร็วในยานอวกาศลำของเราในฐานะ **“ผู้รับรู้”** ฉะนั้นถ้าอยากบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าแล่นช้าลง ก็เพียงแต่เร่งความเร็วในยานอวกาศลำของเราให้เพิ่มขึ้น ถ้าอยากบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าแล่นเร็วขึ้น ก็เพียงแต่ปรับความเร็วในยานอวกาศลำของเราให้แล่นช้าลง หรือถ้าต้องการจะควบคุมบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าหยุดนิ่ง ก็เพียงแต่ปรับความเร็วในยานอวกาศลำของเรา ให้เท่ากับความเร็วของยานอวกาศลำข้างหน้าเท่านั้น เป็นต้น

ด้วยการเข้าใจ **“โลก”** ภายใต้วิสัยทัศน์ใหม่ เช่นนี้ พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า ได้ทรงบัญญัติโลกเอาไว้ในกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก พร้อมด้วยสัญญาและใจ ตลอดจนทรงวิเคราะห์ให้เห็นเหตุผลฐานของภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ ตามกฎปฏิจลสมุปบาท โดยทรงชี้ให้เห็นว่า **“ตัณหา”** (ความทะยานอยาก) อันเป็นห่วงโซ่ตัวหนึ่งในสายโซ่ของกฎปฏิจลสมุปบาท ที่สามารถเรียนรู้อะไรและทำความเข้าใจได้ชัดเจนกว่าห่วงโซ่ตัวอื่นๆ ก็คือ **“สมุทัย”** หรือสาเหตุที่ก่อให้เกิดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาต่างๆ ทั้งหลายในโลก ดังพุทธพจน์ในอัมมจักกัปปวัตตนสูตรที่ตรัสอธิบายไว้ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ข้อนี้แลเป็นทุกข์สมุทัย อริยสัจ คือตัณหาที่ทำให้มีภพใหม่ ประกอบด้วยความเพลิมและความติดใจ คอยเพลิตเพลิม อยู่ในอารมณ์นั้นๆ ได้แก่ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา” (พระธรรมปิฎก, 2538 : 896)

นี้แหละ การศึกษาทางไกลชานนแท้และ
ดั้งเดิม!

รู้อย่างนี้ จะได้เห็นใจ ไม่ถือโทษ ไม่พยายาม
ไม่อาฆาต ไม่รังเกียจ

เกิดจิตเมตตา อ่อนโยน และ
เห็นใจในชะตากรรม!

แวนสองจักรวาล เริ่ม
เดินทาง ส่องหาใครบ้าง
ชะตาอาภัพ ถูกสวรรค์
นรกสาปส่ง
จนกว่าจะพบแสงแห่ง
ปัญญา

(ตอนที่ ๑)

ชื่อหรือไม่ว่า เราอาจจะเดินสวนกับพระอรหันต์
๖ โดยที่เรารู้ก็ไม่ได้

และเชื่อหรือไม่ เวลาเดินสวนกับคนถูกสาป
หรือพบปะพูดคุย ทำงานร่วมกัน

เราก็ไม่มีวันรู้ว่า เพื่อนคนนี้ถูกสาปมาเกิด!

เมื่อ นรก-สวรรค์ จับมือกัน โลกมนุษย์จึง
เป็นแดนแห่งการลงทัณฑ์ ใช้หนักรรรม

ทำผิด ทำชั่ว ช้ำซาก จนกว่าจะได้คิดเกิด
สำนึกแห่งจิตวิญญาน!

กคน.ของนรกสวรรค์ จึงอยู่ที่โลกมนุษย์

ให้โอกาสให้เวลา แล้วๆ เลาๆ ไม่มีหยุดพัก
จนกว่าจะสอบผ่าน

ส่องกาย

ดูด้วยตาก็พอรู้ จะได้ไม่เหยียบย่ำซ้ำเติมกัน

๑) ตกอยู่ในสถานการณ์ ไม่มีโอกาสทำความ
ดี อาจจะเป็นเพราะภาวะทางครอบครัว หน้าที่
การงานหรือสิ่งแวดล้อมไม่อำนวย

๒) การมีพ่อแม่ที่สุดโต่ง ไม่ดูแลมากไปก็
ละเลยจนสุดโต่ง

๓) การมีลูกที่พึ่งพาตัวเองไม่ได้ พ่อแม่ยิ่ง
ต้องดูแลช่วยเหลือ

๔) การควบคุมอาหารการกินไม่ได้ อยากกิน
แล้วหยุดตัวเองไม่ได้ น่ากลัวชะมัด

๕) ไม่เคยทำอะไรด้วยความบริสุทธิ์ใจ มักจะ

ตั้งจิตแสวงหาผลประโยชน์ แสวงหาผลตอบแทน
เสมอ ในสมองมีแต่ลูกคิดรางแก้ว

มองเพื่อนมนุษย์เป็นลูกค้า เป็นเหยื่อ

มองคนอื่นเป็นพินนา ที่จะต้องไปหว่านปลูก
เก็บเกี่ยวผลประโยชน์

๖) ไม่มีความสุขในรูปลักษณะของตัวเอง จึง
ต้องพอกเสริมเติมแต่งสารพัด

ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง

ถ้าไม่ทันสมัย ออกจากบ้านไม่ได้

ออกจากบ้านได้ แต่ก็ทุกข์เหลือแสน

๗) เมื่อไม่พอใจใคร ก็หยุดอาการตัวเอง
ไม่ได้ ต้องทำให้เขารู้ เพราะสะใจเกินยับยั้ง !

๘) เมื่อโทษประทุ ก็ยากจะปิดเป่าหยุดยั้ง ถ้า
ไม่ต่ำกว่าระดับประชดเสียดสี ก็จะหนีไปทางปา
ข้าวของ

เหมือนผีเข้า เหมือนยักษ์สิง

เสน่ห์แห่งโทษมันยั่วชวนยากจะหยุดยั้ง!

ส่องวาจา

เมื่อสมัยอยู่นรก ยมบาลท่านจะตั้งชื่อเพื่อจะ
ได้ไม่สับสนกับกลุ่มอื่นๆ

เปรตตี๋มกินอสุจิ

เปรตที่ถือมิดทิมแทงตัวเอง

เปรตที่มีกงจักรหมุนพันศรัทธาจนเลือดกระฉูด
เมื่อกรรมยังไม่สิ้น จึงฝากต่อมาสำรอกในโลกมนุษย์

๑) ขีปนเหลือเกิน เห็นอะไรไม่ถูกใจไปหมด
เป็นต้องติ-ว่า-พรั่สอน แล้วไม่รู้แล้ว

๒) มีตาวิเศษ ที่เห็นแต่ข้อบกพร่องของ
ชาวบ้าน เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำงานด้วยกัน อย่าได้
หวังคำสรรเสริญจากเขาเลย

๓) มีปากพิเศษคุยแต่เรื่องตัวเองในวงสนทนา
ไม่คุยเรื่องเจ็บป่วย

ก็คุยเรื่องความวิเศษของตัวเอง

๔) ปากไม่มีหูรด พุดทุกเรื่องโดยขาดสติ
ขาดไหวพริบ เรื่องไหนควรพุดหรือไม่ควรพุด

เรื่องไหนผู้ฟังสนใจหรือไม่สนใจ

พุดแล้วใครจะเสียหาย ใครจะเบื้อ

ไม่เคยเลย ไม่เคยสังเกต ไม่เคยระวังตัว

ส่องใจส่องความคิด

๑) เห็นใครได้ดี ก็อิจฉาดาร้อน ไม่เคย
อนุโมทนา ชื่นชมยินดี ในวาสนาบารมีของเขา

เขาสวย เขารวย เขาเรียนเก่ง เขามีรถเก่งๆ ฯลฯ
โพหมั่นไส้ก็ลูกกระพือ

๒) ชอบดูถูกคนอื่นเสมอ เมื่อขาดความ
ประทับใจในเพื่อนมนุษย์ ในพฤติกรรมแม่เล็ก
แม่น้อย จิตดูถูกก็จะครอบครองพื้นที่ใจทั้งหมด

และเมื่อยังเชี่ยวชาญ จนถึงขั้นอิทธิฤทธิ์ แม่
คนไม่มีอะไร เขาก็สามารถขุดคุ้ยค้นหาข้อ
บกพร่องมาตำหนิได้

สุดท้าย นี่แหละยอดนักสืบ จับผิด เก่งที่ซู้ด!

ชีวิตเช่นนี้ก็เหมือนเต็บโตกินนอนอยู่บนกองขยะ
สิ้นแล้วซึ่งความสวยในหัวใจ

๓) ทำงานหาเงินตลอดชีวิต จนไม่มีเวลา
หยุดพักหรือเกษียณ

มุ่ง “หาเงิน” มากกว่า “หาดี”

ชีวิตนี้จึงเปรียบเหมือนฝูงวัวควายที่ก้มหน้ากิน
หญ้าตามท้องนา เดินไปเล็มไปเคี้ยวไป วันแล้ววันเล่า

และวันหนึ่ง ก็มีรถกระบะมารับไป โดยเจ้าของ
วัวควายมีเงินพอนอยู่ในมือแทน

บทสรุป ๑) ชะตากรรมเป็นเรื่องน่าเห็นใจ
โปรดเมตตา

หากพบเห็น โปรดอำนวยการความสะดวก

๒) พบเห็นคำสาปในรูปแบบอื่น โปรดแจ้ง
ข้อมูล เพื่อดำราคำสาปจะได้สมบูรณ์ขึ้น

๓) เรื่องชะตากรรม มิใช่เรื่องเหยียบย่ำซ้ำเติม
จิตที่รังเกียจ ดูถูกบุคคลเหล่านี้ ในอนาคตจะ
กลับมากองงามในตัวเรา

๑ คำสาปจึงอาจสร้างเครือข่ายได้มหาศาล
จึงต้องระวัง

๔) ขอพึงมีเมตตาธรรมแก่กันและกัน จึงเป็น
สิ่งทีปลอดภัยที่สุดของชีวิต ☸

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสมาลิกขา
นักเรียนฟ้าอุ้งไทย
• อันติมะ

ฉันเริ่มท้อใจแล้วว่า
ความรักที่จับในอุ้งที่ลุด
ก็ต่อความรัก
ที่มีต่อมวลมนุษยชาติ
ไม่ใช่ความรักระดับที่ ๑
ซึ่งเน้นแก่ตัวที่ลุด
เพราะโลกนี้มีฉันกับเธอเท่านั้น

มิติแห่งรักชั้นต่ำสุด

ตอน

• ต่อจากฉบับที่ ๒๐๒

จ ากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ไม่ที่พราวออก
จากน้ำก็เริ่มเหือดแห้งจนสามารถนำไปทำ
ประโยชน์ได้แล้วยิ่งโตขึ้นฉันก็ยิ่งฆ่าตัวเอง นึกถึง
พฤติกรรมเก่าๆ ที่ทำเอาฉันเกือบจะต้องหลุดออก
จากวงโคจรของชาวอโคก

ความรักตอนนั้นมันเด็กมาก และไร้สาระมากๆ
ด้วยเพราะต่างฝ่ายต่างก็ขงเงินพ่อแม่ใช้ หลัก
ประกันชีวิตก็ยังมี แต่กลับเสกสรรปั้นแต่งตน
เองให้เป็นคู่รักคู่รสนกันได้ โดยที่ต่างฝ่ายต่างก็สวม
หน้ากากเข้าหากันอยู่ตลอดเวลา

ใช่! ความรักแบบนี้มันช่างเห็นแก่ตัวและเอา
เปรียบ ไม่ได้เป็นไปเพื่อสังคมหรือมวลมนุษยชาติ
เลยสักนิด เอาแต่ตัวเอง คำหวานสารพันที่ว่ารัก
เขารักคุณเนี่ย จริงๆ แล้วก็มาจากคำว่า รักตัวเอง

กันทั้งนั้น เขาจะรักจริงได้ยังไง เพราะเรากับเขา พึ่งมาพบมาเจอกันได้แค่นี้ไม่กี่ปี เขาต้องรักตัวเอง มากกว่าอยู่แล้ว

หลายครั้งที่เขามาติดต่อ ด้วยการซื้อของให้ โทรศัพทมาหา ฉันมองเห็นโทษของสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน แต่เพื่อมิให้เป็นการผลึกแรงจนเกินไป ฉันจึงไม่หักหาญน้ำใจเสียทีเดียว แต่จะใช้ศิลปะ วาจาที่มีธรรมชาติเป็นสื่อกลางมาเป็นตัวตัด

เมื่อเขาได้ฟังจากปากฉันเองกับการเห็นทุกข์ และโทษภัยของกามราคะ เขาจึงเริ่มห่างออกไป และฉันเองก็เลิกติดต่อหรือไม่ทำในสิ่งที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ต่อไปอีก ยามใดที่มีปัญหาฉัน จะรีบไปปรึกษาผู้ใหญ่ทันที เพราะทุกท่านยอม ออบน้ำร้อนมาก่อนเรา

ฉันนึกถึงท่านวินฯ และความปรารถนาดีของท่านที่ฉันไม่ยอมเชื่อและดื้อรั้น ตอนนี้ฉันเชื่อแล้ว เห็นแล้วไม่มีอะไรจะดีเท่ากับการอยู่ครองโสด ดังที่พ่อท่านได้สอนเอาไว้

เราเกิดมาเป็นลูกผู้หญิง ต้องรู้จักรักษาวล สงวนตัว อย่าไปคิดว่าตนมีสิทธิ์เท่าเทียมกับผู้ชาย แล้วจะสามารถทำอะไรแบบที่พวกผู้ชายเขาทำกันได้ การชรายตา การใช้สิบลาร้อยเล่มเกวียน และอะไรก็แล้วแต่ที่แสดงออกเพื่อให้เขามาสนใจเราจริงๆ แล้วมันไม่ใช่ความเก่งกาจอะไรเลยแต่ กลับเป็นความน่าเกลียด น่าขยะแขยงมากที่สุด ไม่เพียงแต่เป็นการลดศักดิ์ศรีตัวเองเพียงอย่างเดียว แต่มันเป็นการผิดศีลธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดั้งเดิมของชาวอโศกด้วย

ฉันเริ่มบอกกับตัวเองเสมอๆ ว่าที่เราไปที่นี้ เรามีเป้าหมายอะไร? และจงชัดเจนในเป้าหมาย อย่าไปมัวเสียเวลาแหวะอยู่กับสวนดอกไม้ข้างทาง ยิ่งเราคิดว่าเราสามารถทำให้ผู้ชายมาชอบเราได้ ด้วยการทำจริตจะก้านละก็ คุณค่าของเราจะยิ่ง ลดต่ำลง แทนที่ผู้ชายเขาจะให้ค่าเขากลับมอง เห็นเป็นเพียงดอกไม้ริมทางด้วยซ้ำไป **อะไรที่ได้มา ง่าย ๆ เขาก็ยอมทิ้งไปง่ายเช่นกัน** ฉันเข็ดกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะว่ามองเห็นทุกข์ก็น่าจะได้

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ชาตินี้จะหมดกามหรือ ณะ เพียงแต่ตอนนี้ ฉันเริ่มเห็นความสำคัญในสิ่ง ที่ควรสำคัญมากขึ้นกว่าตอนเด็ก ๆ

เมื่อมาอยู่ปฐมอโศก ฉันเริ่มหยุดคิดถึงเรื่อง พวกนี้ และตั้งใจทำงาน ตั้งใจเรียนฝึกฝนตนเอง แม้จะมีบ้างที่รู้สึกประทับใจเพศตรงข้าม ก็จะ พยายามควบคุมตนเอง หลีกเลี่ยงการพบปะพูดคุยหรือเข้าหา รู้จักเก็บงำความรู้สึก ควบคุม ตนเอง ไม่พยายามออกไปไหนหลังจากตีระฆัง เข้านอน พยายามทำตัวเองให้อยู่ในกฎในระเบียบ ของโรงเรียน และสั่งรวมสังวรในศีลให้มากขึ้น เท่าที่จะทำได้

ส่วนเรื่องคำพูดที่เป็นชาวลิธอตันลบต่อตัวฉัน ฉันจะพยายามไม่ใส่ใจ เพราะนี่คือผลของวิบากที่ เราต้องยอมรับ และเป็นแบบฝึกหัดให้เราได้ ต่อสู้ และเก็บเกี่ยวเอาประโยชน์จากมัน

ตอนนี้ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่า ความรักที่ยิ่งใหญ่ ที่สุดก็คือความรักที่มีต่อมวลมนุษยชาติอย่าง **ที่พ่อท่านพานำทำ** เกิดเป็นหญิง ก็เหมือนอิตถีภาวะ ที่ต้องหาแต่หลักยึดอยู่แล้ว เราก็ยังต้องสร้าง ความเป็นคนมั่นคงให้กับตนเอง แม้เราจะรู้ว่า ต่อให้เก่งขนาดไหน แต่ก็ยังเป็นรองผู้ชายก็ตาม เราก็ควรจะพึงพาตนเองเสียบ้าง งานของเรายังมีอีกมาก ไม่ใช่มาตัดอนาคตเอาง่ายๆ เดียว เรา มาเลือกที่จะรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทุกคนไม่ดีกว่า หรือเพราะการเป็นเพื่อน พี่ น้องจะทำให้เราสามารถที่จะสร้างสรรค์ประโยชน์ต่อโลกต่อสังคม ได้มากมายกว่าการมีความรักมิติที่ ๑

หลายต่อหลายครั้งที่น้องๆ เข้ามาขอปรึกษา ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ คงเป็นเพราะน้องๆ อาจจะคิดว่าฉันคงจะให้คำตอบที่ดีแก่เขามั่ง นำ แปลกเหมือนกันนะ ที่กว่าคนจะเห็นทุกข์ได้ ก็มักจะ เกิดจากการทำบาปมาก่อนแล้ว ฉันเข้าใจน้องๆ เข้าใจธรรมชาติความต้องการของสัญชาตญาณ และจิตวิญญาณของเด็กๆ วัยรุ่นเพียงระดับหนึ่ง ถ้าเขาเข้าใจถึงโทษทัณฑ์ของมันเหมือนกับที่ฉัน เห็นแล้วเขาจะคิดได้ เพราะต่อให้เราบอกสอน

ลักษณะอันลึกซึ้งขนาดไหน แต่ถ้าน้องเขาไม่มีจิต
ตอบรับมันก็เปล่าประโยชน์ ป่วยการที่จะดึงหรือ
รั้งออกมา

สิ่งสำคัญที่สุดที่น้องๆ ควรทำก็คือ ควบคุม
ตนเองให้ดีก็แล้วกัน

จริงๆ แล้วพ่อท่านก็อนุโลมให้สำหรับคนที่จะ
เอาแค่ฐานศีล ๕ แต่สิ่งที่ดีที่สุดย่อมไม่ใช่อื่นใด
นอกจากคำว่า “โสด” ขนบธรรมเนียมประเพณี
ของเราชาวโคคนั้นดีงามยิ่งนัก พ่อท่านเป็นผู้
ที่มีปัญญาล้ำเลิศ ย่อมบ่งชี้แนวทางให้พวกเราได้
อย่างถูกต้องที่สุด

ปัจจุบัน “สื่อ” ต่างๆ เปรียบดังหอกดาบที่
คอยทิ่มแทงศีลธรรมจรรยาบรรณของมนุษย์ให้
บอบช้ำและตายทุกที โดยเฉพาะสื่อทางกาม-
ราคะนั้น มีมากมายจนแทบจะหลีกเลี่ยงไม่พ้น ถ้า
หากไม่เข้มแข็งพอ ก็จะถูกกลืนกินได้ง่ายๆ ไม่นึก
เลยว่ากิเลสมันจะสามารถบงการเราได้เพียง
เจ้านายกับข้าทาส เพียงเพราะการชะล่าใจ และ
การผัดวันประกันพรุ่งที่จะประหัตประหารมัน จึง
ทำให้ฤทธิ์และอำนาจของมันรุนแรงจนเกินแก้
เมื่อใดก็ตามที่คนเราว่างเว้นจากการขัดใจกิเลส
เมื่อนั้นเราย่อมเสื่อมต่ำลง

ถ้าวันนั้น ไม่มีหมู่กลุ่ม ไม่มีมิตรดีสหายดี ฉัน
อาจจะต้องกลับไปใช้ชีวิตเวียนวนในวัฏสงสารอัน
ยาวไกลอีกครั้ง แล้วอีกเมื่อไหร่ละ ถึงจะมีโอกาส
เกิดมาเป็นมนุษย์เพื่อสั่งสมบารมีอีก ถ้าหากชีวิต
ต้องตกเป็นเบี้ยล่างของกิเลสอยู่อย่างนั้น ขอ
ขอบคุณทุกอย่างที่มีส่วนช่วยดึงฉันให้ห่างจาก
สิ่งเหล่านี้ได้แม้จะไม่ได้ตลอดชีวิต แต่ก็พอเป็น
แนวทางให้ฉันรู้และมองเห็นความน่ากลัวของ
กิเลสตัวนี้ และก็มีอิทธิพลมากพอที่จะทำให้ฉันไม่
อยากจะไปเสียเวลากับมันอีก

แม้เหตุการณ์ครั้งนั้นมันจะเสียดายมากแต่สุดท้าย
ก็ต้องขอขบใจ เพราะถ้าเหตุการณ์นี้ไม่เกิดขึ้น
ฉันก็อาจจะยังเป็นคนตามืดบอดอยู่อย่างเดิม
เป็นแน่

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

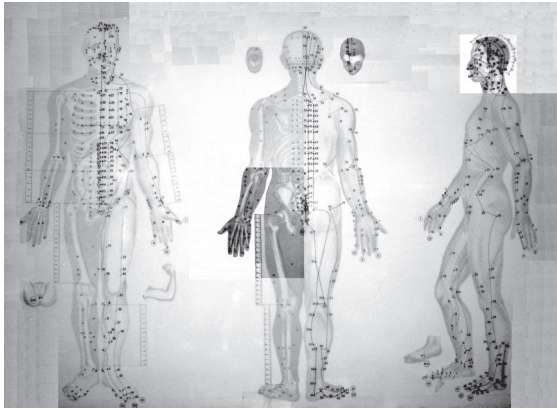
**ทำสอง
ก็สองคำ**

ถ้าสิ้นลายสื่อ

เพียงสิ้นแสงส่องทางเสริมสร้างชาติ
เพียงสิ้นศาสตร์ส่องไทยไว้ศึกษา
สิ้นลายสื่อสื่อสร้างสรรค์ภูมิปัญญา
ถ้าว้าค่าลิ่มคุณพ่อขุนรามฯ

ตัวเลขไทย-พยัญชนะ-สระ-วรรณยุกต์
กำขาบทุกอณูไทยไครกล้ำหายาม
โอบอุ้มชูรัฐรักษ์จักรงอกงาม
ไม่หลงตามต่างประเทศปลื้มเศษพลอย
สืบอาลักษณ์นักปราชญ์ราชบัณฑิต
สุภาษิตปรีชาญาณค่าสุดสอย
งานประพันธ์ฉันทลักษณ์ไม่หลักลอย
เด่นดอกสร้อยล้ำกว่านาฬิกาปรีอ
ประวัติศาสตร์ไม่ขาดช่วงห่างวิฤต
ปุมลิขิตไม่ขาดสายด้วยลายสื่อ
พระไตรปิฎกไบลานงานฝีมือ
ล้วนเลื่องชื่อสื่อชากล้ำเกริกไกร
ดาราจักรล้นนาโหราศาสตร์
ช่างเปรี๊ยะปราวคฤคุทุกสมัย
แลเลิศล้ำตำราหยูกยาไทย
พร้อมพิชัยสงครามปราบปรามอรินทร์
ถ้าสูญสิ้นลายสื่อคือสิ้นชาติ
เอกราชเอกลักษณะจักสูญสิ้น
มุ่งรักษ่มอบตอบแทนคุณแผ่นดิน
เล็กติดดินอ่านเขียนไทยให้ชัดเจน

● สรศักดิ์ มีชื่น
(บทกวีรางวัลชนะเลิศ จัดโดยสมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย)

• ตอนที่ ๑๓

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

ปวดขาด้านใน ตามเส้นของม้าม บอกถึง การทำงานของม้ามมีปัญหา ซึ่งอาจเกิดจากความชื้นมากเกินไป เช่นชอบอาบน้ำตึก แล้วเข้านอน หรืออาจจะเกิดจากเป็นคนที่มีนิสัยขี้กังวล วิตกกังวล ไม่ยอมปล่อยวาง ตัดรอบ หรือกินอาหารที่มีสารพิษปนเปื้อนมากับผักผลไม้มากเกินไป จึงมีปัญหาปรากฏที่เส้นของม้าม

หน้าที่ของม้ามควบคุมอะไรในร่างกาย

ม้ามทำหน้าที่ควบคุมน้ำดี ผลิตน้ำดี

ม้ามทำหน้าที่ขับแบคทีเรียออกจากร่างกาย

ม้ามทำหน้าที่สร้างเม็ดเลือดขาว

ม้ามทำหน้าที่ควบคุมต่อมน้ำเหลืองต่างๆ

เมื่อใดที่มีปัญหาเกิดขึ้นที่ม้าม ม้ามจะเสียสมดุล ก็จะส่งผลให้ถ่ายเหลว ท้องผูก ท้องอืด มีอาการปวดขาด้านในที่เส้นเมอริเดียนของม้าม ปวดเข่า มีปัญหากระทบถึงมดลูก ต่อมลูกหมาก ระบบน้ำเหลือง ผด ผื่น คัน ตามผิวหนัง ฯลฯ

วิธีปรับสมดุลของเส้นม้ามคือ

๑.นอนตะแคงโดยให้ขาข้างที่ปวดอยู่ติดกับพื้น แล้วขาอีกข้างให้งอเข้าหาตัว แล้วปรับสมดุลโดยใช้ฝ่าเท้าเหยียบไล่ไปตั้งแต่ข้อเท้าจนถึงขาหนีบ ไล่ไปตามจุดต่างๆ ของม้ามที่บนขาด้านในนี้ คือ ม้าม (Sp ๑๒ ๑๑ ๑๐ ๙ ๘ ๗ ๖)

ม้าม (Sp ๑๒) ข้างเส้นเลือดแดงขาหนีบ ห่างจากจุดกลางของรอยต่อกระดูกหัวเข่ามาข้างๆ ๓.๕ ข้อนิ้ว

แก้อัณฑะอักเสบ ท่อน้ำเชื้ออักเสบ เยื่อบุมดลูกอักเสบ ไล่เลื่อน

ม้าม (Sp ๑๑)เหนือ Sp ๑๐ ๖ ข้อนิ้ว

แก้ ชัดเบา ปัสสาวะไม่รู้ตัว ต่อมน้ำเหลืองขาหนีบอักเสบ

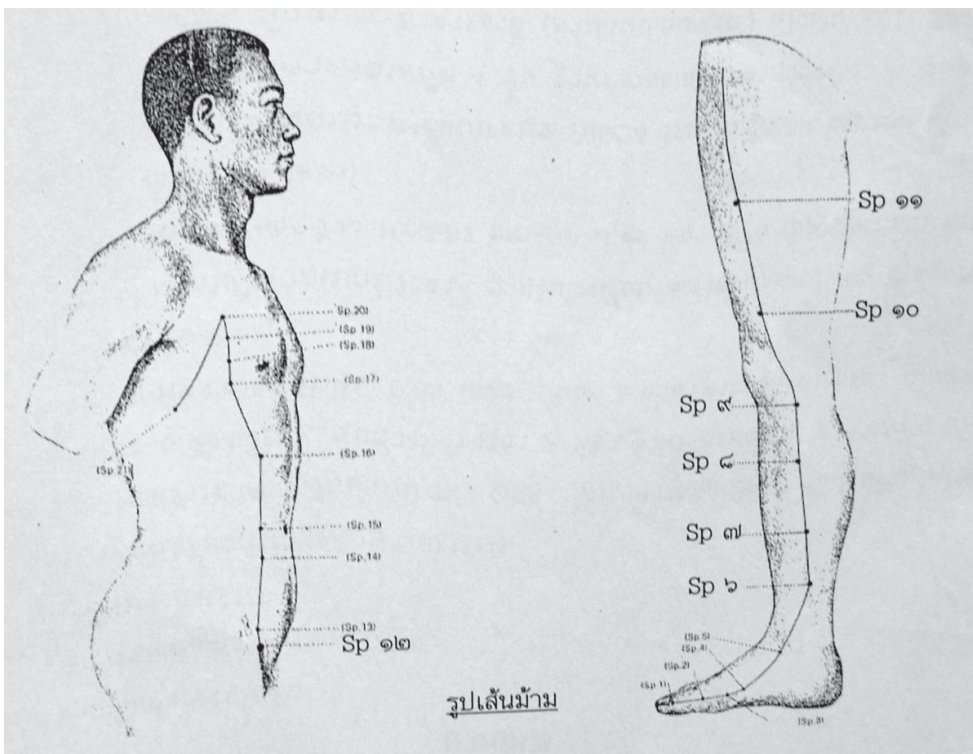
ม้าม (Sp ๑๐) เอามือซ้ายครอบที่หัวเข่าขวา ให้อุ้งมืออยู่ตรงสะบ้าหัวเข่า จุดนี้อยู่ที่ปลายนิ้วโป้ง

แก้ประจำเดือนไม่ปกติ ลมพิษ ผื่น ผิวหนังคัน

ม้าม (Sp ๙) อยู่ใต้หัวกระดูกหน้าแข้งด้านหลัง

แก้ ท้องอืด บวม บิด ปัสสาวะขัด ประจำเดือนไม่ปกติ
ม้าม (Sp ๘) ใต้จุด Sp ๙ ๓ ข้อนิ้ว ขอบหลังกระดูกหน้าแข้ง
 แก้ปวดเอว ท้องผูก ประจำเดือนมาเกินไป ท้องอืด
ม้าม (Sp ๗) เหนือจุด Sp ๖ ๓ ข้อนิ้ว ขอบหลังกระดูกหน้าแข้ง
 แก้ท้องอืด จุกเสียด ขาและเข่าชา
ม้าม (Sp ๖) เหนือตาตุ่มด้านใน ๓ ข้อนิ้ว ขอบหลังกระดูกหน้าแข้ง
 แก้ ท้องอืด ระดูขาวมาก คลอดยาก นอนไม่หลับ อัมพาต เบาหวาน

ข้อสำคัญ ก่อนทำการปรับสมดุล ควรดื่มน้ำสมุนไพร แก้วชวยดื่มกับน้ำตาลกรวด หวานนิดหน่อย หรือ
 ดื่มน้ำมะพร้าวอ่อน หรือน้ำบัวผุดผลน้ำผึ้ง ก่อนทำการปรับสมดุล จะช่วยให้การปรับสมดุลมี
 ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ดูตามรูปม้าม)

ปวดขาด้านในตามเส้นของไต หมายถึง มีปัญหาเกิดขึ้นที่ไต อาจจะเนื่องมาจากการทำงาน
 หนัก ทั้งทางร่างกาย ความคิด หรือทำงานหนักต่อเนื่อง ไม่ค่อยได้พัก มีกิจกรรมทางเพศมากเกินไป
 ตกใจกลัวสุดขีด ออกกำลังกายหลังจาก ๑๗.๐๐ น. กินยาเคมีติดต่อกันมาตลอด ยกของหนักบ่อยๆ
 นอนดึกบ่อยๆ

หน้าที่ของไต ควบคุมอะไรในร่างกาย

๑. ไต ควบคุมระบบเลือดทั้งหมด
๒. ไตควบคุมการสร้างกระดูก ไชกระดูก
๓. ไตควบคุมพลังชีวิต
๔. ไตควบคุมอวัยวะสืบพันธุ์

๕. ไตควบคุมเส้นผม

๖. ไตควบคุมการกรองของเสียในร่างกาย

๗. ไตควบคุมการผลิตฮอร์โมน

วิธีปรับสมดุล โดยให้กดจุดไต (K ๗ ๘ ๙ ๑๐)

ไต (K ๗) อยู่เหนือ K ๓ ๒ ข้อนี้นี้ ตรงขอบด้านหน้าของเอ็นร้อยหวาย

แก้ ไตอักเสบ อัมพาตอัมพฤกษ์ เหนื่อยออกกลางคืน ท้องร่วง ปวดเอว อัมพาต

ไต (K ๘) อยู่เหนือ K ๓ ๒ ข้อนี้นี้ หน้าจุด K ๗ ครึ่งข้อนี้ หลังของด้านในของกระดูกหน้าแข้ง

แก้ประจำเดือนมาไม่ปกติ ท้องร่วง ท้องผูก ปวดบวมที่อัมพาต

ไต (K ๙) อยู่เหนือ K ๓ ๕ ข้อ นี้ หลังขอบกระดูกหน้าแข้ง ๑ ข้อนี้

แก้ น่องเกร็ง ลมบ้าหมู ความผิดปกติทางจิต

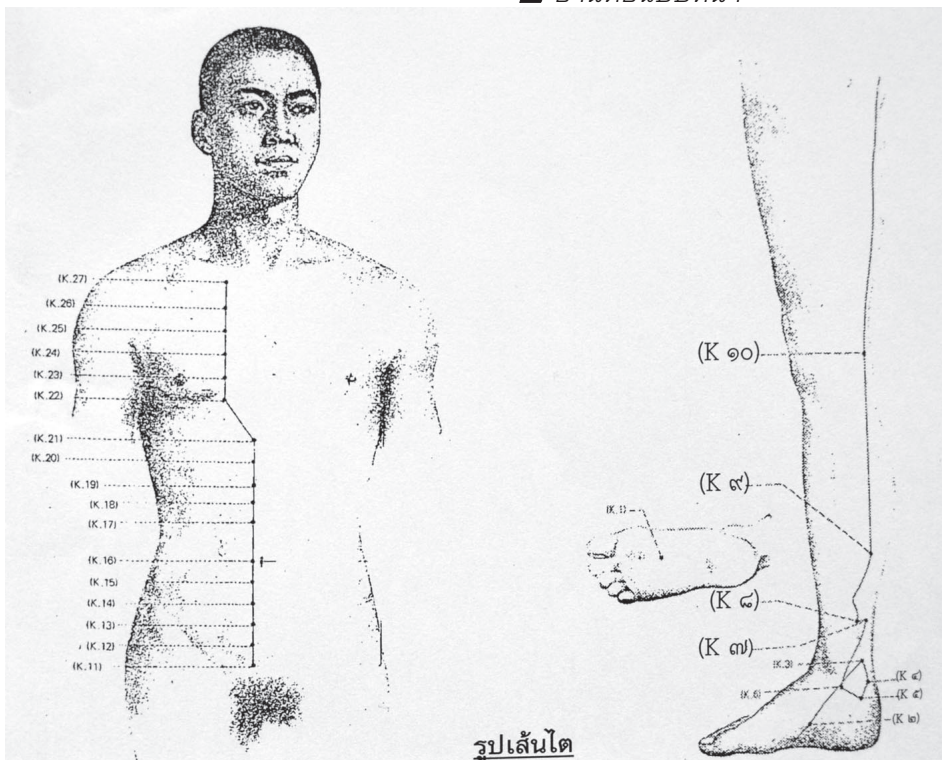
ไต (K ๑๐) มุมรอบพับด้านใน ตรงกับ K ๓ ระหว่างเอ็นกล้ามเนื้อ

แก้ ปวดเข่า ปวดท้องน้อย ความผิดปกติของอวัยวะสืบพันธุ์

ปรับสมดุลได้ โดยนอนตะแคงให้ขาข้างที่ปวดอยู่ติดกับพื้น ขาอีกข้างงอติดกับลำตัว กดจุดโดยการใช้นิ้วหัวแม่มือ จากเหนือตาตุ่มไปจนถึงขาหนีบ และเลยขึ้นไปถึงลำตัว โดยกดจุดห่างจากเส้นกลางตัว ๑ ข้อนี้ ใช้สันเท้ากดไล่ไป ถึงข้างสะดือ วิธีกดแล้วแต่ใครจะเลือกใช้แบบใด เช่น ใช้นิ้วโป้ง ฝ่ามือ สันเท้า เข่า ไม่กดจุด

แต่ถึงอย่างไรก็ต้องไม่ลืม ดื่มน้ำสมุนไพรก่อนและหลังปรับสมดุลทุกครั้ง คือ เก๋ากี้ รากหญ้าคา เก๊กฮวย ดอกมะลิ ใส่อย่างละ ๑ กำ ใส่ น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการปรับสมดุล (ดูตามรูปไต)

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

เด็กคนละบทส เพราะ ผู้ใหญ่คนละบาท

สิบขวบปาเนื้อที่ ๖ ไร่ซึ่งชาวบ้านใจบุญบริจาคให้สร้างวัด ชาวบ้านร่วมออกเงินออกแรงสร้างกุฏิ ๕ หลังพร้อมนิมนต์พระสงฆ์มาอยู่ประจำกว่า ๒ ปีแล้ว

หน้าแล้งปีนี้ชาวบ้านใหญ่ได้ร่วมกันจัดผ้าป่านำเงินไปทอดถวายสมทบสร้างศาลาหลังใหม่พร้อมตั้งชื่อวัดไว้เป็นทางการว่าวัดบ้านน้อย

ระยะทางจากบ้านใหญ่ถึงวัดบ้านน้อยไม่เกิน ๔ กิโลเมตร เส้นทางตัดใหม่เป็นถนนลูกรัง ฉะนั้นรถขบวนผ้าป่าไปทอดถวายครั้งนี้ด้วย

หลายสิบปีที่ไม่ได้มาเยือนที่นาแถบนี้ ทั้งที่วัยเด็กพ่อแม่พาฉันมาปักหลักทำนาย่านไกล

วัดบ้านน้อยนี้เอง

เมื่อ ๔๐ กว่าปีก่อนรอบๆทุ่งนาเป็นป่ารกทึบแวดล้อมด้วยธรรมชาติอันสมบูรณ์ พ่อแม่เคยพาไปซูดหัวกลอย* (ไม้เถา มีหนาม เป็นพืชล้มลุก หัวใหญ่กว่ากำปั้น เนื้อสีขาวปนเหลือง) มาปอกเปลือกแล้วหั่นเป็นชิ้นบางๆ แช่น้ำเกลือ แล้วล้างน้ำจนหมดพิษ นำไปนึ่งให้สุกคลุกมะพร้าวซูดและน้ำตาล เป็นของหวานที่กินแทนข้าวได้แต่ปัจจุบันต้นกลอยค่อนข้างหายาก บางถิ่น

จะหาพันธุ์มาปลูกสักต้นก็ไม่มี

อดนึกถึงชีวิตเรียบง่ายสมัยก่อนไม่ได้ ยามว่างก็จะเข้าป่าไปเอาขี้ตัก (ก้อนยางไม้ที่ตัวด้วงเจาะต้นไม้ แล้วทิ้งเศษไม้ผสมก้อนยางออกมา ตกกองอยู่ที่โคนต้น) แล้วนำขี้ตักมาปั้นเป็นแท่งยาวลึกละหนึ่งคอก ห่อด้วยใบตองเพื่อเอาไว้จุดให้แสงสว่างยามค่ำคืน หรือหากได้น้ำกะทิเคี้ยวจนได้น้ำมันมะพร้าวใสเหลืองใส่ขวดเอาใจดำยฝ้ายจุ่มลงไปทำเป็นไส้ตะเกียงจากน้ำมันมะพร้าว ให้แสงสว่างได้ดีและมีมลพิษน้อยกว่าใช้น้ำมันก๊าด

คงจำไม่ผิดเนื้อที่หนึ่งไร่ตรงนั้นเคยปลูกฝ้ายแม่และฉันจะเก็บดอกฝ้ายที่บานขาวโพลนนำไป

*กลอยเป็นพืชแฉ่งที่มีพิษอย่างแรง ในเนื้อแฉ่งมีสารไดออสคอร์อิน (Dioscorine) ถ้าไม่ทำลายสารพิษก่อนจะทำให้เบื่อเมา เพราะสารนี้จะไปทำลายระบบประสาทส่วนกลางทำให้เป็นอัมพาต ถ้ารับประทานสดๆ ขนาดเท่าผลมะม่วงอร่องจะทำให้ตายภายใน ๖ ชั่วโมง คนในสมัยโบราณจึงมีวิธีเอาสารพิษออกก่อนนำไปบริโภค วิธีการต่างๆ ไป คือปอกเปลือกหัวกลอยให้สะอาด หั่นเป็นแฉ่งหนาประมาณ ๑-๑.๕ ซม.นำขึ้นกลอยใสในภาชนะเช่นโอ่งน้ำ โห่ ใส่หนาประมาณ ๑๐ ซม.โรยเกลือให้ทั่วหนา ๑-๒ ซม.แล้วใส่ชั้นกลอยลงไปทำสลับกับเกลือจนกว่าจะหมด ทั้งค้ำคืนวันรุ่งขึ้นนำกลอยที่หมักออกมาล้างน้ำให้สะอาด ใส่ชั้นกลอยที่ล้างแล้วลงไป ในถุงผ้าดิบหรือผ้าขาวบางนำของหนักทับไว้เพื่อไล่น้ำเบือเมาออกให้หมด หลังจากนั้นนำชั้นกลอยจากถุงผ้าเทกลับลงไปใสในภาชนะเดิมใส่น้ำให้ท่วม ทั้งไว้ค้ำคืน รุ่งเช้าจึงนำชั้นกลอยมาล้างให้สะอาด และทำเช่นเดิมประมาณ ๕-๗ วัน จึงจะปลอดภัยจากสารพิษ

แยกเมล็ด (หีบฝ้าย) แล้วนำปุยฝ้ายที่แยกเมล็ด
ออกหมดแล้วมาตีต โดยใช้กงตีตฝ้าย ให้ฝ้าย
กระจายตัวเป็นปุยขาวละเอียด เพื่อนำไปปั่นเป็น
เส้นด้ายใช้ถักทอเป็นผืนต่อไป ผ้าหมักกันหนาวที่
ใช้ในบ้านก็ได้มาจากดอกฝ้ายที่ถักทอด้วยมือนี้เอง

ได้ถนุเลี้ยงนาเป็นที่ตั้งครกกระเดื่อง (ครกมอ)
ที่ตัดต้นไม้เนื้อแข็งเป็นท่อนมาเจาะเป็นครกตั้ง
ฝังไว้ในดิน ฉันทช่วยตำข้าวโดยใช้ปลายเท้า
เหยียบกระเดื่องให้สากกระดกชั้นลง กระแทก
เมล็ดข้าวเปลือกในครกเสียงดังตึงๆ หากเป็น
ช่วงย่ำรุ่งภายในหมู่บ้าน นอกจากเสียงหมา
เห่าหอนเสียงไก่ขันรับอรุณ ก็จะได้ยินเสียง
ครกตำข้าวตึงตึงๆ ตั้งแต่หัวบ้านยันท้ายบ้าน

ค่านิยมของคนในยุคก่อน จึงขยันเพื่อความ
เป็นอยู่ที่ดี ให้ครอบครัวพอมืออยู่พอมือกินตลอดปี
พ่อแม่หรือผู้สูงอายุผู้นำพา ส่วนคนหนุ่มสาวจะ
เป็นแรงงานหลักของครอบครัว หนุ่มสาว
สมัยก่อนเป็นคนขยัน ประหยัด อดทน จึงมี
คุณค่าประหนึ่งเพชรเม็ดงามที่ชาวบ้านหมายปอง
มาเป็นลูกเขยลูกสะใภ้

รถยนต์ขบวนผ้าป่ามาถึงหน้าวัด ได้ต้นมะขาม
ใหญ่ในบริเวณวัด หนุ่มสาวและวัยกลางคนกำลัง
เต้นโยกตัวกันสุดเหวี่ยงกับเสียงเพลงที่ตั้งกระหึ่ม
จากตู้ ชาวบ้านพกเหล่าเบียร์มาฉลองงานผ้าป่า
พร้อมเหมารอบร่ำวงหาเงินสมทบกองผ้าป่าเพื่อ
สร้างศาลาวัด

สมัยนี้ผู้หญิงสาวน้อยสาวใหญ่ในหมู่บ้านนิยม
กินเหล่าเบียร์แล้วเดินร่ำสนุกกันได้ทั้งวันไม่แพ้
ผู้ชาย

หลังจากถวายกองผ้าป่าเรียบร้อย ท่าน
เจ้าอาวาสก็เอาเหรียญออกมาให้ชาวบ้านดู บอก
ว่า เป็นเหรียญจตุคามฯ นำมาจากภาคใต้ ใคร
สนใจเหรียญนี้ ห้าร้อยบาทขาดตัว เหลือเชื่อ
จริงๆ เหรียญจตุคามรามเทพขายดิบขายดีทั่วทุก
แห่ง จนเหรียญพระชื่อดังรุ่นเก่าแก่ขายไม่ออก

ตกยุคไป

เหรียญจตุคามรามเทพที่มีความเด่นต่างออกไป
จากพวกพระเครื่องก็คือ เป็นเครื่องรางที่ผู้ชาย
ผู้หญิงจับต้องห้อยคอได้เสมอกัน และคนในหลาย
ศาสนาต่างนำมาห้อยคอได้อย่างสนิทใจ เพราะ
ไม่ได้ระบุว่าเป็นของศาสนาใด ตลาดเหรียญ
จตุคามฯ จึงขยายกว้างอย่างรวดเร็วและทำเงิน
ได้มหาศาล

ฉันกลับจากทอดผ้าป่าวัดบ้านน้อยมาถึงบ้านก็
บ่ายสองโมงพอดี “กลับมาจากงานบุญผ้าป่าหรือ
ยาย” เสียงทักถามของหญิงรับจ้างซักเสื้อผ้าวัย
กลางคนกำลังนำผ้าที่ซักเสร็จแล้วไปส่งครูแจ่มซึ่ง
บ้านอยู่เลยบ้านของฉันไปอีกสองหลัง

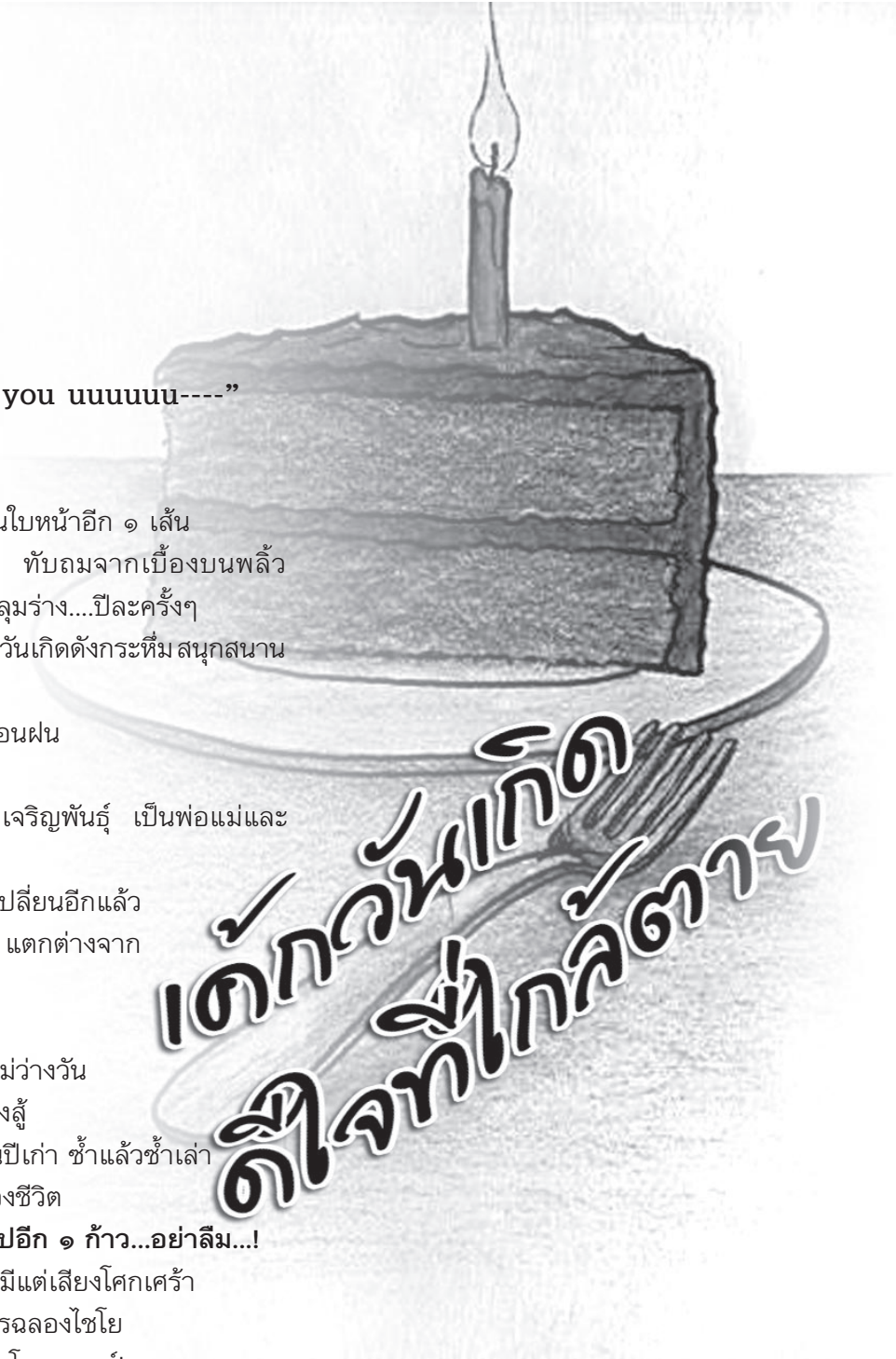
นึกถึงตอนหกโมงเช้า ฉันถือกระติบข้าวออก
มาใส่บาตรพระที่หน้าบ้านทุกวัน แต่นานๆ ครั้ง
จะเห็นครูแจ่มออกมาใส่บาตร ปกติครูแจ่มจะ
ตื่นสาย จึงมีเวลาทำงานบ้านน้อย แม้แต่อาหาร
การกินส่วนมากจะซื้อข้าวกล่องที่พร้อมกิน
สะดวกสบาย

เยาวชชยุคก่อนแม้ไม่เก่งตำราวิชาการใน
ห้องเรียน แต่ได้ฝึกวิชาชีพพื้นฐานที่จำเป็นต่อ
ชีวิตประจำวันจากบรรพบุรุษ หุงข้าวทำกับข้าว
เป็น ถอนกล้าดำนาเกี่ยวข้าวได้ แม้จะด้อย
ความรู้ วัตถุสิ่งของไม่ทันสมัยหรูหรา แต่อยู่เย็น
เป็นสุข มีจารีตประเพณีเป็นกรอบให้เยาวชช
ประพฤติอยู่ในศีลธรรม

ส่วนยุคนี้มองดูแล้วน่าใจหาย เด็กมุ่งวิชาการ
ในห้องเรียนจนไม่ใส่ใจความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อชีวิต
ทำให้ซี้เกียจ ไม่เอาภาระ งานบ้านที่ควรช่วยกัน
ทำ ปล่อยให้เป็นภาระของพ่อแม่ไปหมด

ซ้ำร้ายพระสงฆ์องค์เจ้าเอาแต่มีวเมาลาภยศ
และชักนำชาวบ้านงมงายพึ่งพาสารพัดเหรียญ
จนลืมคำที่สอนของพระพุทธเจ้าที่**ให้ชาวพุทธ
เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งอัน
ประเสริฐ ๓**

ข่าว คนเฉย

“Happy Birthday to you uuuuuu----”

เจ้าของวันเกิดยิ้มระรื่น

ผู้คนมากหน้าหลายตา

วันนี้ รอยตีนกาพาดผ่านใบหน้าอีก ๑ เส้น

ผ้าแพรแห่งความตาย ทับถมจากเบื้องบนพลั่ว

อย่างสวยงาม ก่อนจะร่อนคลุมร่าง...ปีละครั้งๆ

ทุกคราที่คลุม เสียงเพลงวันเกิดดังกระหึ่ม สนุกสนาน

วันคืนล่วงผ่าน

หนาว ร้อน ฝน หนาวร้อนฝน

ต้นไม้เติบโต

จากทารก สู้วัยหนุ่มวัยเจริญพันธุ์ เป็นพ่อแม่และ

สุดท้ายเป็น ปู่ ย่า ตา ยาย

ปฏิทินเปลี่ยนอีกแล้ว เปลี่ยนอีกแล้ว

แค่ปีนี่สวยกว่าปีก่อน แตกต่างจาก

ปีโน้น

คนกินเค้กยิ้มสุขใจ

เสียงอภิธรรมดังทุกคืนไม่ว่างวัน

เสียงฉลองวันเกิดดังแข่งลู่

ปฏิทินอันใหม่แขวนแทนปีเก่า ช้าแล้วช้าเล่า

แค่วันเกิดลัญลักษณ์ของชีวิต

ปีนี้ เธอใกล้ความตายไปอีก ๑ ก้าว...อย่าลืม...!

วันสุดท้ายที่นอนในโลง มีแต่เสียงโศกเศร้า

แต่ก่อนหน้านั้น มีแต่การฉลองไชโย

ถ้าจะเป็นธรรมเนียมของโลกมนุษย์!

“Happy Birthday to you uuuuuu----”

เด็กวันเกิด
จิตใจที่โกล่กลตาบ

จตุคามรามเทพ

ขณะเขียนต้นฉบับอยู่นี้ ผู้เขียนได้พ้นจากตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสงขลา และได้เดินทางมารับตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา ที่กรุงเทพมหานครแล้ว ในวันที่ผู้เขียนจะอำลาเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ผู้ร่วมงานที่ศาลจังหวัดสงขลา ไม่ว่าจะเป็นผู้พิพากษา อัยการ หรือหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง ได้เมตตามาแสดงความระลึกถึงจำนวนมาก มีผู้มาลาหลายท่าน บางท่านก็มีของที่ระลึกมามอบให้บ้าง นำของที่ตัวเองเคารพนับถือบูชามามอบให้บ้าง เพื่อปกป้องคุ้มครองตัวผู้เขียนตามความเชื่อของบุคคลที่มามอบให้ โดยเฉพาะคณะสงฆ์จังหวัดสงขลา ซึ่งมีพระเถระผู้ใหญ่จำนวนมาก ได้เดินทางมาแสดงความระลึกถึง บ้างก็ได้เปิดโอกาสให้ผู้เขียนเข้าไปกราบลา บรรดาผู้ใกล้ชิดผู้เขียนหลายคนบอกผู้เขียนว่าขณะนี้กระแสจตุคามรามเทพเป็นกระแสที่โด่งดังมากและใครก็ต้องการ และเชื่อว่าจะมีบุคคลหลายคนนำองค์จตุคามในลักษณะต่างๆ มามอบให้ผู้เขียนเป็นแน่แท้ และทุกคนก็ทราบว่าคุณเขียนไม่ได้สะสมหรือเก็บรูปจตุคามดังกล่าวและไม่ได้หวงแหวน ถ้ามีผู้ใดแวะเวียนนำมาให้บ้าง ส่วนใหญ่แล้วบุคคลใกล้ชิดไม่ว่าผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่หน้าห้อง ตำรวจติดตาม หรือแม้แต่ รปภ. ก็จะได้รับของชิ้นนั้นไปจากผู้เขียนแทนหลังจากที่ผู้นำมาให้กลับไปทุกคนจึงรู้ว่าวันที่ผู้เขียนย้ายนั้นจะมีใครนำจตุคามรุ่นต่างๆ ที่มีชื่อเสียงมามอบให้บ้างและทุกคนก็รอรับเพราะเชื่อแน่ว่า ผู้เขียนจะไม่เก็บ

วัตถุดังกล่าวที่เรียกว่าวัตถุมงคลนั้นไว้แน่นอน และสุดท้ายก็เป็นดังที่คาดหมายจริงเหมือนกับตอนย้ายจากนครศรีธรรมราชผู้เขียนได้ประมาณ ๑๐๐ องค์ แต่ก็ไม่เคยเก็บกลับบ้าน มอบให้ใครต่อใครที่อยู่ใกล้ๆ จนหมด

เมื่อผู้เขียนย้ายมารับราชการที่ศาลอาญาคณะผู้พิพากษากิติ เจ้าหน้าที่ที่เคารพนับถือกันแต่เดิมก็ดี เพราะผู้เขียนเคยอยู่ที่ศาลอาญารอบนี้ เป็นรอบที่ ๓ รอบแรกในฐานะผู้ช่วยผู้พิพากษา หลังจากไปอยู่ที่จังหวัดพัทลุงและจังหวัดตรังรวม ๖ ปี และกลับมาอยู่ที่ศาลอาญาอีกครั้งหนึ่งในตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอาญาเป็นระยะเวลา ๒ ปี หลังจากนั้นได้ไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดยะลา และผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสงขลา ซึ่งรอบหลังนี้รวบรวมระยะเวลา ๗ ปี การมาของผู้เขียนในครั้งนี้นำมาในตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา หลายท่านถามหาจตุคามว่าผู้เขียนมีติดตัวมาบ้างหรือไม่ เพราะทุกคนทราบดีว่าผู้เขียนไม่ได้หวงกันหรือยึดถือเครื่องรางของขลังใดๆ และไม่เป็นที่สนใจของผู้เขียน

กระแสจตุคามจะมีมากมายขนาดใดเป็นที่ปรากฏชัดอยู่แล้ว หนังสือและตำราต่างๆ เริ่มทยอยออกมา ผู้ที่ต้องการศึกษาความรู้ต่างก็พยายามสืบค้นความเป็นมาขององค์จตุคาม ผู้เขียนได้พยายามอธิบายกับผู้รอบข้างไม่ว่าเป็นลูกศิษย์ลูกหาหรือบุคคลใกล้ชิดหรือที่เคารพนับถือที่คิดว่าประมาณแล้วพอจะพูดได้ในระดับหนึ่ง ผู้เขียนอธิบายทุกคนว่าคุณเขียนไม่ได้ลบลู่หรือไม่ได้ดูถูกดูแคลนบุคคลที่สะสมหรือเลื่อมใสศรัทธาในองค์จตุคาม ผู้เขียนยืนยันว่าคุณเขียนเป็นพุทธศาสนิกเลื่อมใสในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อมีสิ่งใดแปลกมาหรือมีสิ่งใดเกิดใหม่อุบัติใหม่ผู้เขียนจะตรวจทานคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ว่าเป็นไปตามพุทธประสงค์หรือ

ไม่ ผู้เขียนจึงได้เล่าเรื่องจุดความให้เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ฟังและอดไม่ได้ที่จะนำมาเล่าในที่นี้ ขอออกตัวก่อนว่าการนำเรื่องจุดความที่ผู้เขียนประสบพบเห็นมาเล่านี้มีใช่เป็นไปเพื่อหลบหลู่ดูหมิ่นดูแคลนหรือเหยียดหยามทำลายแต่เพื่อรับรู้ที่ไปที่มาร่วมกัน

ขณะผู้เขียนอยู่ที่ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช มีคดีหนึ่งเป็นคดีที่วัดเสมาเมืองได้ฟ้องบุคคลภายนอกที่มาเช่าที่วัดเพื่อตั้งมูลนิธิ ส่วนเนื้อหารายละเอียดของคดีดังกล่าวนั้นผู้เขียนไม่ขอกล่าวถึง แต่สิ่งที่ผู้เขียนประทับใจและขอกล่าวถึง ณ ที่นี้ก็ถือว่าวัดเสมาเมืองนั้นเดิมผู้ที่นำที่ดินดังกล่าวไปให้เช่าเป็นอดีตเจ้าคณะอำเภอ ต่อมาท่านถูกจับได้พร้อมวัดถูกลามหลายรายการและศาลพิพากษาว่ามีความผิด ท่านจึงออกจากเจ้าอาวาสและวัดไป มีการแต่งตั้งเจ้าอาวาสรูปใหม่ซึ่งเป็นรองเจ้าคณะจังหวัดให้มารักษาการแทน การต่อสู้อย่างจริงจังในครั้งนั้นมีเนื้อหาอยู่ประการหนึ่งที่ประทับใจผู้เขียนมากนั่นคือ วัดเสมาเมืองต่อสู่ว่ามูลนิธิดังกล่าวที่ตั้งขึ้นนั้นได้ดำเนินการประกาศว่าจะก่อสร้างรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิมขึ้นในบริเวณวัดเสมาเมืองบริเวณที่เช่าอันขัดกับความเชื่อและหลักการในพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาท เพราะเจ้าแม่กวนอิมนั้นเป็นของฝ่ายมหายาน ผู้เขียนเห็นว่าผู้ที่ต่อสู้ในครั้งนั้นยึดมั่นในหลักการของพระพุทธศาสนาในฝ่ายเถรวาทเป็นอย่างยิ่งและยังแอบซุ่มชมอยู่ไม่ได้ว่าถ้าผู้ใดเอาระดำเนินการกวาดล้างสิ่งที่ไม่ใช่คำสั่งสอนในพุทธศาสนาที่เป็นแก่นแท้ออกไป พยายามคัดเลือกสิ่งที่ถูกต้องให้ประชาชนทราบแล้วพุทธศาสนาจะเป็นที่พึงของประชาชนตลอดไป

ผู้เขียนได้ทำคดีอีกคดีหนึ่ง คดีนั้นพนักงานอัยการได้เป็นโจทก์และยื่นฟ้องจำเลย ๔ คนซึ่งจำเลยที่ ๑ นั้นเป็นร่างทรงประจำศาลเจ้า จากการสืบพยานดังกล่าวนั้นมีโจทก์ร่วมทั้งหมด ๑๐ คนซึ่งประกอบด้วยอดีตผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราชด้วยผู้หนึ่ง จากการสืบพยานทำให้ผู้เขียนทราบว่า ท่านอดีตผู้บังคับการ

ท่านนี้ท่านมีจุดประสงค์อย่างแรงกล้าที่รวบรวมประชาชนให้ร่วมกันให้ชาวต่อทางเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อป้องกันอาชญากรรมและเหตุร้ายโดยตั้งชมรมนครศรีธรรมราช ๒๔ ขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการรับฟังข่าวสารและแนวทางแก้ไขปัญหาของจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีตัวท่านเองเป็นประธานและมีคณะกรรมการรวม ๑๐ คน จึงได้ปรึกษากับพลตำรวจตรี ขุนพันธ์รักษาราชเดช แล้วเห็นตรงกันว่า จะสร้างศาลหลักเมืองนครศรีธรรมราชขึ้นที่บริเวณหน้าพิภพในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราชซึ่งท่านอ้างว่าเดิมเคยมีศาลหลักเมืองและได้ถูกทำลายสูญหายไปนานแล้ว ท่านอ้างว่าท่านมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ ๔ อย่างประกอบด้วยมิดดัมมางาช้างแดง คันผ่องสัมฤทธิ์ กริชโบราณ และไม้เท้ารูปงู ท่านได้ติดต่อจำเลยที่ ๑ ในคดีนี้ซึ่งเป็นคนทรงที่ศาลเจ้าเงินในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราชมาประทับทรง หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ในคดีดังกล่าวก็จะเป็นร่างทรงบอกเล่าถึงความเป็นมาว่าในภาคใต้ของประเทศไทยเดิมมีกษัตริย์ผู้ปกครองชื่อว่า **จุดความรามเทพ** ที่ประชุมคณะกรรมการและจำเลยที่ ๑ จึงมีความประสงค์จะสร้างพระเครื่องรูปจุดความรามเทพเพื่อจำหน่ายหาเงินสร้างศาลหลักเมือง และนำส่วนหนึ่งมาใช้จ่ายในชมรม นายมนตรี จันทพันธ์ เป็นอาจารย์ประจำวิทยาลัยศิลปกรรมนครศรีธรรมราชในขณะนั้นเป็นผู้ออกแบบหัวเสาหลักเมืองนครศรีธรรมราชโดยนำแนวคิดมาจากเศียรขององค์จุดความและองค์รามเทพนายทวารบาลซึ่งสลักอยู่ที่บานประตูทางขึ้นบรมธาตุนครศรีธรรมราชทั้งซ้ายและขวาที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจัดสร้างถวายโดยนำเศียรทั้งสององค์มาซ้อนกัน จากนั้นได้จัดหาไม้ตะเคียนทองได้ที่บ้านยอดเหลือง ตำบลกะท้อ อำเภอกำแพง จังหวัดนครศรีธรรมราชมาแกะสลักแล้วได้นำเศษไม้ที่เหลือดังกล่าวนี้มาดำเนินการทำวัตถุมงคล โดยบดเป็นผงผสมกับวัตถุดิบอีกหลายรายการทำพระผงเรียกว่าพระผงสุริยันต์ จันทรธา และพระผงพุทธสิทธิ์ และต่อมาก็มีการ

สร้างวัดอุโมงค์ขึ้นอีกหลายชนิดจำหน่ายเพื่อหาเงินมาใช้จ่ายในชมรม เช่น พระผงดัดดาพิงพระการหรือพิงพระกาฬ เหยียดอุโมงค์จตุคามรามเทพใบมะขาม พระปิดพิงพระกาฬพิมพ์ใหญ่ พระปิดดาพิงพระกาฬแบบช่อ หลังจากนั้นได้มีการจัดทำมีดสำหรับอุโมงค์จตุคามที่ใช้ประทับทรงและมีการจำลองมีดดังกล่าวนั้นออกจำหน่ายทั้งมีการจัดทำรูปบูชาของจตุคามรามเทพภาคปรกห้าเศียรบ้าง เจ็ดเศียรบ้าง ทำสร้อยประคำตะกรุดพิมพ์ปี่มดวงตราพระราหู เลื่อยยันต์แบบต่างๆ ออกจำหน่ายหาเงิน และมีการดำเนินการประทับทรงที่บริเวณตั้งศาลหลักเมืองปัจจุบันนี้ทุกสัปดาห์ (เหตุใดไม่ได้สร้างศาลหลักเมืองที่หอนาฬิกาไม่ขอนำมากล่าว ณ ที่นี้) สัปดาห์ละ ๒ วัน ทุกปีก็จะทำพิธีไหว้ครูโดยทำผ้ายันต์ออกแจกจ่ายให้แก่ผู้บริจาคจนเป็นที่นิยมกันทั่วไป ต่อมาหนังสือพระเครื่องก็ไปโฆษณาจนโด่งดังมีผู้ไปสร้างอีกหลายราย ท่านอดีตผู้บังคับการท่านก็ไปฟ้องผู้สร้างรายอื่นๆ อีกว่าละเมิดลิขสิทธิ์หลายคดี พระภิกษุผู้ใหญ่บางวัดก็ถูกฟ้อง ทำให้ผู้เขียนนึกถึงวัดเสมาเมืองที่อ้างในคำให้การเรื่องเจ้าแม่กวนอิมยี่นั๊ก แต่อีกหลายวัดกลับกระทำตรงข้ามร่วมสถาปนาจตุคามรามเทพหาเงินเข้าวัด ไม่แยกแยะตรวจทานว่าขัดกับสอนในพระพุทธรศาสนาหรือไม่ ต่อมาท่านอดีตผู้บังคับการสืบทราบว่ามีฝ่ายจำเลยที่ ๑ ในคดีดังกล่าวนั้นได้แอบทำวัดอุโมงค์ออกจำหน่ายเป็นการส่วนตัว ท่านจึงไปแจ้งความดำเนินคดีกับจำเลยที่ ๑ และญาติพี่น้องอีก ๓ คนในข้อหาขโมยออกและฉ้อโกงประชาชนจึงมีความกัน ฝ่ายจำเลยที่ ๑ ก็นำสืบกล่าวหาว่าอดีตผู้บังคับการและคณะกรรมการและคณะกรรมการก็แอบทำขายเป็นการส่วนตัวเช่นกัน ผู้เขียนได้เป็นผู้ตัดสินคดีดังกล่าวนี้ด้วยตนเอง ถ้าไม่รู้ประวัติความเป็นไปเป็นมาของอุโมงค์จตุคามรามเทพเป็นอย่างดีว่าเริ่มต้นจากผู้ใดเป็นผู้คิดค้นขึ้นและนำมาจากใดและความเป็นมาอย่างไรก็就会被หลอกเอาได้ ต่อมาเมื่อได้อ่านหนังสือตำราต่างๆ ที่ได้พิมพ์ออกจำหน่ายใน

ระยะหลังๆ นี้จำนวนมากเห็นว่ามีผู้แต่งเติมเสริมต่อความเป็นมาของอุโมงค์จตุคามทำให้คนที่ไม่ทราบข้อเท็จแต่ต้นเมื่ออ่านแล้วหลงเชื่อตามนิยายที่แต่ละคนได้แต่งขึ้นเพื่อส่งเสริมวัดอุโมงค์ของตัวเองได้จัดทำขึ้นก็ดี เพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ดี เห็นว่าน่าจะถึงเวลาแล้วที่ทางราชการจะเข้าควบคุมเรื่องความเชื่อที่ดีเรื่องความศรัทธาก็ดีไม่สามารถจะห้ามได้ เป็นเสรีภาพของแต่ละบุคคล แต่การบิดเบือนประวัติศาสตร์การบอกกล่าวเล่าเรื่องความเป็นมาของชุมชนท้องถิ่นหรือของประเทศน่าจะต้องมีคณะกรรมการชำระสะสาง มิใช่ปล่อยให้ผู้ใดมีศักยภาพหรือมีความสามารถในการโน้มน้าวจัดการพิมพ์เผยแพร่ตามอำเภอใจจนไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเป็นไปและจะส่งผลกระทบต่อความความไม่ถูกต้องต่อลูกหลานญาติพี่น้องของคนไทยในอนาคตต่อไป ผู้เขียนถือว่าเป็นอันตรายอย่างยิ่ง น่าจะต้องมีคณะกรรมการเข้าไปคัดสรรกำกับดูแล ว่ากล่าวตักเตือนหรือสั่งทำลายข้อมูลที่ไม่ถูกต้องดังกล่าว ให้ผู้ที่ดำเนินการต้องรับผิดชอบบ้าง มิฉะนั้นแล้วเราจะไม่สามารถกำหนดทิศทางของประเทศได้ เราไม่สามารถสืบต่อเชื้อสายความเป็นมาของบรรพบุรุษทั้งไม่สามารถที่จะทำนายหรือวางแผนอนาคตหรือรวมความคิดของคนทั้งประเทศให้ทำงานเพื่อประเทศ เหมือนกับปัญหาใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ขณะนี้ ที่มีผู้แต่งนิทานย้อนหลังเล่าขานถูกผิดอย่างไม่สามารถจะหาข้อยุติได้ว่าของใครถูกต้องกันแน่ แล้วก่อให้เกิดความเชื่อเป็นหมู่เป็นเหล่า ทำให้เกิดการคิดแบ่งแยกตั้งประเทศตามความเชื่อ ตามความคิดความเห็นที่ตัวเองทราบมา ทั้งจะถูกผิดหรือไม่ไม่สามารถที่จะพิสูจน์กันได้ก็จะเกิดปัญหายุ่งยากต่อไปในอนาคตของประเทศชาติถ้าจะเขียนเป็นนิยายนิทานก็ว่าไปเถิด อย่าแอบอ้างว่าเป็นเรื่องจริงประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่อ้างอิงไม่ได้ ถ้าประทับทรงบอกเล่าประวัติศาสตร์ได้ก็คงไม่ต้องมีนักประวัติศาสตร์กันแล้ว นำสงสารจริงๆ ประเทศไทย **๒**

เทพหรือมารการเมือง

ยุบพรรค ไม่ยุบพรรค
 พิสูจน์ กระบวนการ
 ความจริง ที่เป็นจริง
 ความจริง ที่เสกสรร
 หนทาง พิสูจน์มา
 ทองแท้ หรือปลอมปน
 การเมือง งานอาสา
 ละได้ ไม่ประวิง
 ภาระ เพื่อแผ่นดิน
 หากจิต คิดสร้างสรรค์
 นอกจาก คิดการใหญ่
 มุ่งหมาย ได้ลาภผล
 ยุบพรรค ไม่ยุบพรรค
 แท้จริง ทูรณราน
 ลาภยศ รุ่งจำเริญ
 เสพสม เป็นประจำ
 วันนี้ จึ่งร้อนรน
 เผยกำพืด ให้ยลยิน

ย่อมยึดหลัก นิติธรรม
 ตามพยาน หลักฐานยัน
 มั่นคงยิ่ง โยหวาดหวั่น
 ดังกองทราย กลางสายชล
 กาลเวลา พิสูจน์คน
 กลางไฟหลอม ย่อมเห็นจริง
 ครั้นถึงครา จำละทิ้ง
 ปลดปล่อยวาง วางเว้นพลัน
 ไม่สุดสิ้น อเนกอนันต์
 เสียสละ ประโยชน์ตน
 อิงอาศัย ประชาชน
 ขอบุขขาด ตลอดกาล
 จึ่งประจักษ์ แจ้งสันดาน
 เพราะเสพติด โลกธรรม
 สรรเสริญ สุขหนุนนำ
 เกินตัดใจ กลับคืนดิน
 หวั่นไหวผล การตัดสิน
 แท้หม่อมาร วงการเมือง

๒